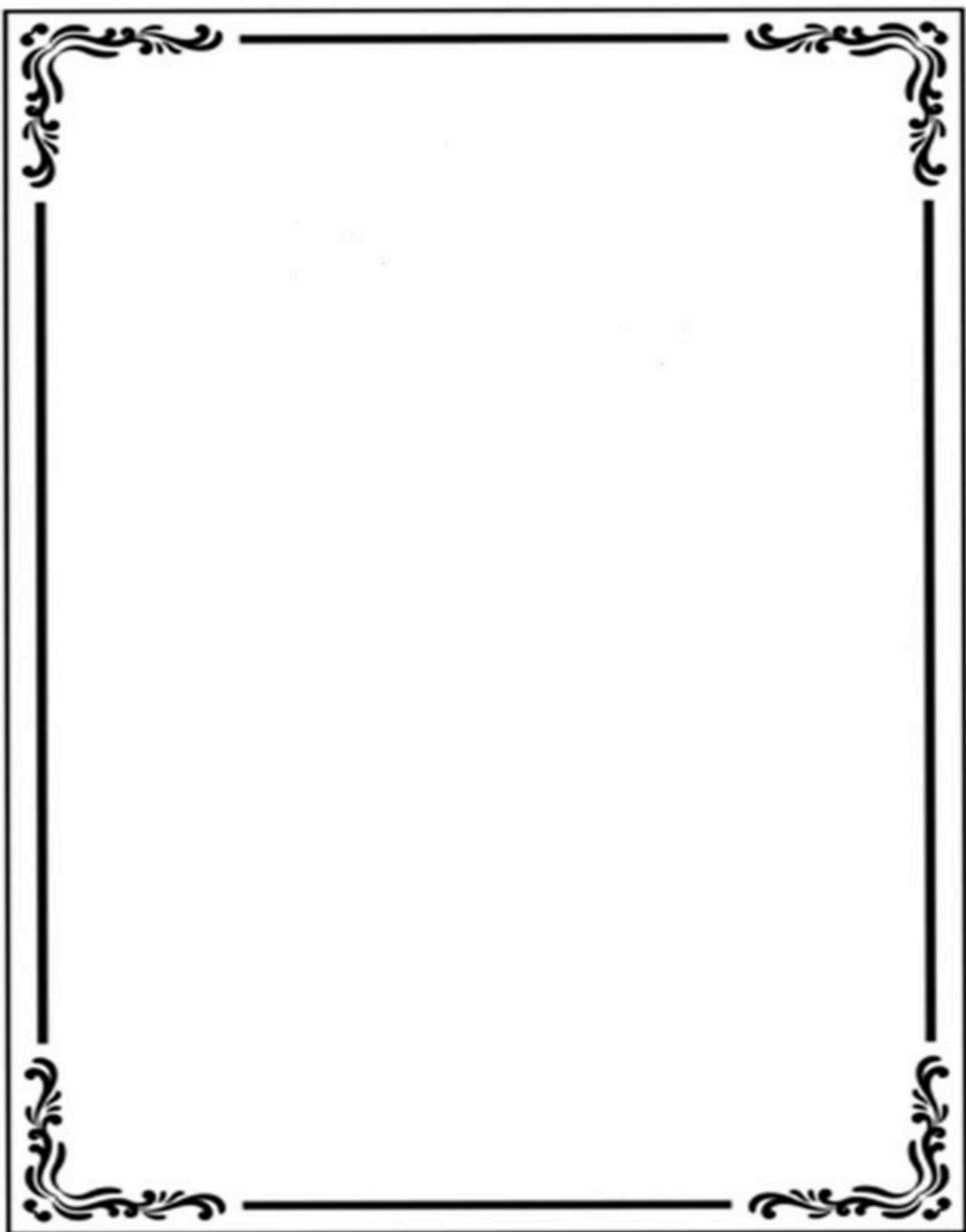

ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਮ

ਬਾਵਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ

ਬਿਨਾਂ ਦਸਖਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਕਿਤਾਬ ਚੋਰੀ ਦੀ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ ॥

ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਰਜਿਸਟਰੀ ਕਰਾਈ ਗਈ ਹੈ ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਾਵਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ ਕ੍ਰਿਤ **ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਸ**

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :—

ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੇਲਾ ਬਾਵਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ

—‡‡‡—

ਸ੍ਰ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਤੇਜਾ' ਝਿੰਗੜਾਂ (ਜਾਲੰਧਰ)

ਮਿਲਨ ਦਾ ਪਤਾ :—

ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਤੇਜਾ' ਝਿੰਗੜਾਂ

ਡਾ: ਖਾਸ (ਜ਼ਿਲਾ ਜਾਲੰਧਰ)

ਪਬਲਿਸ਼ਰ :—

ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ 'ਤੇਜਾ'

ਝੰਗੜਾ (ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ)

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ	... ੧੦੦੦	... ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੩੩
ਦੂਜੀ ਵਾਰ	... ੫੦੦	... ਜਨਵਰੀ ੧੯੫੯
ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ	... ੮੦੦	... ਫਰਵਰੀ ੧੯੬੯

(ਅਸਲੀ ਲਿਖਤ ਅਨੁਸਾਰ)

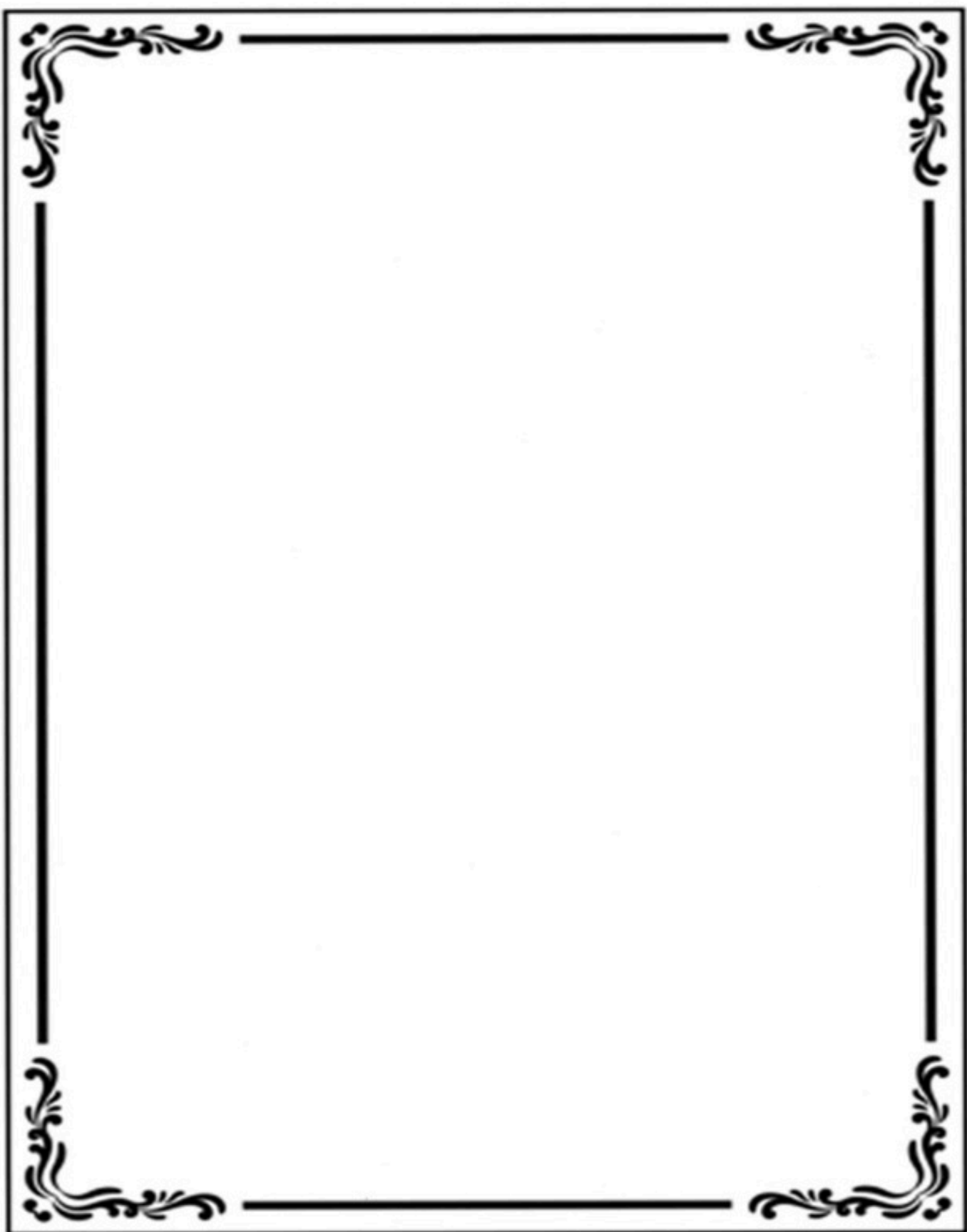
— — — —

ਮੁਲ : 2 ਰੁਪਏ 25 ਪੈਸੇ

— — — —

ਪ੍ਰਿੰਟਰ :—

ਬੰਗਾ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ਬਸ ਸਟੈਂਡ ਬੰਗਾ (ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ)

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਬ ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਸ

ਸੁਖਨਲ ਸਾਰ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਵਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮੋਜ ਦਿਲ ਦ੍ਰਵੇਸ
ਨਿਰਪੱਖ ਲਿਖਯਤੇ ॥

—: ਦੋਹਰਾ :—

ਆਦਿ ਅੰਤ ਮੱਧ ਪੂਰਨ ਓਂਕਾਰ ਮਮ ਰੂਪ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਜਾਨਿਯੋ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ॥੧॥

—: ਦੋਹਰਾ :—

ਓਅੰਕਾਰ ਉਰਧਾਰ ਕੇ ਬਰਨਨ ਕਰਾਂ ਬਲਾਸ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੈ ਅਨਭਵ ਹੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥੨॥

ਸ਼ੈਲੀ

ਹੈਂ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੂੰ ਗੁਰ ਕੋ ਗੁਰ ਬਾਝ ਨ ਮਾਨਤ ਔਰਨ ਕੋ ॥
ਗੁਰ ਦਾਤਾ ਭਾਇਓ ਜਗ ਅੰਤਰ ਹੈ ਗੁਰ ਦਾਨ ਦੀਓ ਮਨ ਸੋਰਿਨ ਕੋ ॥
ਛਬ ਦੇਵਤ ਹੈਂ ਸਭ ਹੀ ਸੁਰ ਕੋ ਉਰ ਚਾਹਤ ਹੈ ਗੁਰ ਜੋਰਨ ਕੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜਹਿ ਪਾਵ ਧਰੇ ਗੁਰ ਸੀਸ ਨਮਾ ਤਹ ਠੋਰਨ ਕੋ ॥

॥੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਅਨਦਿਨ ਪੂਜਤ ਹੋਂ ਗੁਰ ਕੋ ਗੁਰ ਪੂਜ ਸੇ ਪੂਜ ਹੈ ਦੇਵਨ ਕੋ ॥
 ਵੇ ਪਰਵਾਹਿ ਵਲੀ ਵਰਦਾਇਕ ਲਾਇਕ ਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਨ ਕੋ ॥
 ਵਾਰ ਹੀ ਵਾਰ ਨਮੋ ਕੋ ਗੁਰ ਜਾਨਣਹਾਰ ਹੈ ਭੇਵਨ ਕੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਿ ਧਿਆਨ ਧਰੇ ਤਹ ਗਿਆਨ ਵਿਗਿਆਨਕੇਲੇਵਨਕੋ ॥

॥੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਅਕਾਲ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੇਸ਼ ਗਣੇਸ਼ ਮੁਰਾਰੀ ॥
 ਆਨ ਨਹੀਂ ਗੁਰ ਜੇਵਡ ਜਾਨਤ ਹੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਗੁਰੂ ਬਿਧ ਸਾਰੀ ॥
 ਗੁਰ ਗਿਆਤਸੇ ਗਿਆਤ ਹੈ ਗਾਤਨਕੀ ਗੁਰਗਿਆਨਸੇਭਾਨਬਹਮਬਚਾਰੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸ੍ਰਿਸਟ ਤਰੇ ਭਵ ਸਿੰਧਨ ਭਾਰੀ ॥

॥੩॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਵਾਤ ਸੁਣੀ ਜਬ ਤੇ ਤਬ ਤੇ ਮੁਹਿ ਮੋਜ ਨਹੀਂ ਕਛੁ ਭਾਵੈ ॥
 ਮਾਰਗ ਬੀਚ ਬੇਤਰਨੀ ਨਦੀ ਓਹ ਤਰਨੀ ਹੈ ਮੁਸਕਲ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵੈ ॥
 ਯਾਦ ਕਰਾਂ ਜਬ ਵਾਂ ਦਿਨ ਕੋ ਨੈਨੀ ਨੀਰ ਅਸਾਰ ਅਸਾਰ ਹੀ ਜਾਵੈ ॥
 ਖਾਵਨ ਸੇਵਨ ਭੂਲਿ ਗਿਓ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਰੈਣ ਬਿਹਾਵੈ ॥

॥੪॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਖਾਇ ਤ੍ਰਾਸ ਨਰਾਸ ਹੂਏ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਨ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਵੇਲੇ ॥
 ਸਮਝ ਸਿਧਾਂਤ ਮਤਾਂਤ ਸਹੀ ਇਹੁ ਸਿਖਿਆ ਦੀਨੀ ਉਨ ਬੈਠ ਅਕੇਲੇ ॥
 ਬੈਤਨੀ ਤਿਸੈ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਕੀ ਕਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਦੀ ਤਰ ਪਾਰ ਜੋ ਖਲੇ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਚਿੰਤ ਰਹੋ ਅਬ ਸੂਖਮ ਜਾਨ ਪਛਾਨ ਸੁਵੇਲੇ ॥

॥੫॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਐਨ ਉਜਾਗਰ ਹੈ ਗੁਣ ਸਾਗਰ ਹੋਇ ਅਕਾਗਰ ਬਾਤ ਬਚਾਰੇ ॥
 ਕੈਸਾ ਹੈ ਰੂਪ ਓਹੁ ਦੇਖ ਸਰੂਪ ਨਾ ਜੂਪ ਕੀ ਖੇਡ ਮੇ ਬਾਜੀ ਕੋ ਹਾਰੇ ॥

ਹੈ ਸ੍ਰਬੱਤ੍ਰ ਜੱਤ੍ਰ ਕੱਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸੱਤ੍ਰ ਏਕਸ ਸਾਰੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਗਾਫਲ ਹੋ ਕਰ ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਲਕ ਬਸਾਰੋ ॥

॥੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਾਂ ਗੁਨ ਕੋ ਗੁਨੀ ਖੋਜਤ ਹੈਂ ਨਿਤ ਸੇ ਗੁਨੁ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵ ਸੋਂ ਪਾਯੋ ॥
 ਨਦਰੀਂ ਹੀ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰ ਭੇਦ ਅੰ ਭਰਮ ਚੁਕਾਯੋ ॥
 ਜਾਂ ਪਦ ਕਾਰਨ ਕਸਟ ਹੈਂ ਪਾਵਤ ਸੇ ਗੁਰ ਨੇ ਪਦੁ ਸਹਜ ਲਖਾਯੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਮੋ ਗੁਰ ਕੋ ਜਿਨ ਆਤਮ ਤੀਰਥ ਹੈ ਪਰਸਾਯੋ ॥

॥੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਮਿਲ ਬਿਗਸ ਰਹੇ ਰਿਦ ਕਮਲ ਖਿੜੇ ਜੈਸੇ ਭਾਂਨ ਉਦੇ ॥
 ਮਨੋਰਾਜ ਨਿਲਾਜ ਦਾ ਪਾਜ ਗਿਓ ਜਬ ਤਾਜ ਲੀਓ ਹੂਈ ਸਾਨ ਉਦੇ ॥
 ਪ੍ਰਮ ਪਦ ਅਟਲ ਸਮਾਜ ਲਹਿਓ ਭਏ ਗਾਜ ਅਵਾਜ ਗਿਆਨ ਉਦੇ ॥
 ਨਿਜਾਨੰਦਕੇ ਰਾਜ ਖਰਾਜ ਨਹੀਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਉਦੇ ॥

॥੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਜਹ ਏਕ ਜਗਾ ਤਹਾਂ ਕਾਮਲ ਪੀਰ ਪਵਾ ਦਈਂ ਝਾਕੀ ॥
 ਹੋ ਉਨਮਤ ਬਿਰਾਜ ਰਿਹਾ ਤਹ ਸਮਝ ਸਹੀ ਇਹੁ ਠਾਹਰ ਆਕੀ ॥
 ਛੇਡਿ ਸਤਾਬ ਇਹ ਦਿਲ ਮੁਕਾਮ ਕਹੇ ਗੁਰ ਮਨਜਲ ਹੈ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ॥
 ਉਪਰ ਜਾ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੋ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਓਹੁ ਤੋੜ ਕੇ ਤਾਕੀ ॥

॥੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਹ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀ ਕੋਊ ਦੂਸਰ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਅਜਾਪ ਮਕਾਂਨੇ ॥
 ਜਹ ਨਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਤਹ ਸੰਧ ਅਸੰਧ ਕਹੁ ਕੋਣ ਬਖਾਨੇ ॥
 ਰੂਪ ਨਾ ਰੇਖ ਨਹੀਂ ਜਹ ਭੇਖ ਤਹ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਕਹੁ ਕੋਣ ਲਖਾਨੇ ॥
 ਗਿਆਨਅਗਿਆਨ ਜਹ ਨਾਸ ਭਏਤਹਦਾਸਭਗਵਾਨਕਹੁਕਰਮਕੀਮਾਨੇ ॥

॥੧੦॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਜਹ ਅ ਪਣਾ ਆਪਨਹੀਪੁੰਨਪਾਪਤਹਬਰਸਰਾਪ ਕਾ ਕਿਉਂ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥
 ਜਹ ਧੂਪ ਨਾ ਛਾਂਮ ਨਾ ਕਾਮ ਹੈ ਖਾਮ ਤਹਚਾਮਐਦਾਂਮਕੀਕੋਣਕਹਾਂਨੀ ॥
 ਜਹ ਏਕ ਅਗਾਧ ਨਾਂਆਧ ਬਿਆਧ ਉਪਾਧ ਅਸਾਧ ਤਹ ਕੋਣ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥
 ਅਮਰ ਅਜਰ ਨਹੀਂ ਜਹ ਜਰ ਤਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਕਾਨਹੀਂ ਫਾਨੀ ॥

॥੧੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਹ ਮਾਨਸ ਉਪਰ ਸੋ ਨਹੀ ਬਾਹਰ ਢੂੰਡਣ ਜਾਏ ॥
 ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਿਚਾਰ ਲੀਓ ਜਬ ਨਾਬਣ ਕੰਦ੍ਰ ਅੰਦ੍ਰ ਧਾਏ ॥
 ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਪੂਜ ਨਾ ਪਾਠ ਕਰੇ ਨਹੀ ਮੰਦ੍ਰ ਅੰਦ੍ਰ ਘੰਟ ਬਜਾਏ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨਪਦਾਰਥ ਨਿਰਮਿਲਿ ਜੋਤ ਆਬੀਚ ਜਗਾਏ ॥

॥੧੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਮਾਰਗ ਪਾਇ ਲੀਓ ਜਬ ਹੈ ਤਬ ਦੇਸ ਦਿਸਾਨ ਨਾ ਢੂੰਡਣ ਧਾਏ ॥
 ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨਾ ਨੇਮ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਪੂਜ ਪਖਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ ॥
 ਝੁਲਾ ਝੁਲਾਇ ਨਾਂ ਠਾਂਡ ਭਇਓ ਹਠ ਕਰਮ ਕੀਏ ਨਹੀ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਨਾ ਉਰਨ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ॥

॥੧੩॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਧੰਨ ਧੰਨ ਮਾਨਸ ਤੇ ਜਗ ਮੈਂ ਜਿਨੀ ਕਰਮ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਅਕ੍ਰਿਤ ਕਮਾਏ ॥
 ਸਫਲ ਸਰੀਰ ਭਇਓ ਤਿਨਕਾ ਜਿਨੀ ਏਕ ਅਦ੍ਵੈ ਪਦ ਚਿਤ ਦਿੜਾਏ ॥
 ਆਤਮ ਰਸ ਲੀਓ ਤਿਨ ਨੇ ਜਿਨੀ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ ॥
 ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਗੀ ਘਟ ਭੀਤਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਦਰਸਨ ਪਾਏ ॥

॥੧੪॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਓਹੁ ਸਫਲ ਭਏ ਜੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਖੋਜ ਮੇ ਆਏ ॥
 ਭੈਰੋਂ ਭੂਤ ਮਸਾਣ ਮਨਾਵਤ ਨਾਂ ਗੁਗਾ ਗੋਰ ਮਝੀ ਨਹੀ ਥਾਨ ਮਨਾਏ ॥

ਢਾਈਆ ਚੁਰਾਈਆ ਨ ਚੀਤ ਧਰੇਂ ਨਹੀਂ ਸਾਢਸਤੀ ਗਹਪੂਜ ਕਰਾਏ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਅੰਤਰ ਮੇ ਇਉਂ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਹੈ ਖੂਬ ਜਗਾਏ ॥

॥੧੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆਪਣੇ ਆਪਿ ਕੋ ਸੋਧ ਰਹੇ ਜਬ ਬੋਧ ਬਰਾਗ ਦਮਾਂਗ ਮੇ ਆਏ ॥
ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਮਗਨ ਭਏ ਭਇਆ ਗਰਨ ਗਿਆਨਨਾਸਗਨਮਨਾਏ ॥
ਲਿਵ ਲੀਨ ਹੋ ਈਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੁਣੇ ਰਹੋਭੀਨ ਭਿਆਨਕ ਭਰਮ ਚੁਕਾਏ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਪਛਾਨ ਤੇ ਨਿਰਮਲਜੋਤ ਹੈ ਜਗਮਗਪਾਏ ॥

॥੧੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਏਕ ਅਰਾਧ ਲੈ ਖਾਲਕ ਬਾਲਕ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜੋਈ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ ॥
ਨਹੀਂ ਕਰ ਆਲਕ ਹੈ ਸਭ ਪਾਲਕ ਤਾਲਕ ਹੈ ਜਹ ਕੁਲ ਬਿਹਾਰੋ ॥
ਹੈ ਸਭ ਪੂਰਨ ਨਾ ਕਹੀ ਉਰਨ ਚੂਰਨ ਕੀਜੀਏ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਕਹੇ ਅਬ ਜਾਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੈ ਜਾਨ ਸਭਾਰੋ ॥

॥੧੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜੇ ਗਤ ਚਾਹਤ ਹੈ ਮਨ ਮੂਰਖ ਤਉ ਨਿਰਬਾਣ ਕੀ ਬਾਣ ਕੋ ਪਾਯੋ ॥
ਸੀਘਰ ਕਾਜ ਸਵਾਰ ਲੇਹੁ ਤੁਮ ਸੁਰਤ ਔ ਸਬਦ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਪਾਯੋ ॥
ਨਾਮ ਜਿਸੇ ਪੁਰ ਬੇਗਮ ਸੈਹਰ ਸੈਲ ਕਰੋ ਤਾਹਿ ਕਦਮ ਟਕਾਯੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਖੋਜ ਲਵੋ ਫਿਰ ਮਹਲ ਖਮੋਸ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਯੋ ॥

॥੧੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਯਮ ਨੇਮ ਤੇ ਆਸਣ ਔ ਪ੍ਰਿਤਹਾਰ ਤੇ ਸਮਦਮ ਧਿਆਨਔਜੋਗਕਮਾਯੋ ॥
ਏਹ ਅਠ ਅੰਗ ਹੀ ਜੋਗ ਕੇ ਸਾਦਕ ਸਾਧ ਜੋਗੀਸਰ ਨਾਮ ਕਹਾਯੋ ॥
ਸੁਰਤ ਔ ਨਿਰਤ ਕੀ ਖੇਡ ਰਚਾ ਕਰ ਬੇਨ ਅਨਾਹਦ ਕਿੰਗ ਬਜਾਯੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਉਂ ਸੁੰਨਕੇ ਮੈਹਲ ਗੈਬਕਾ ਚਾਨਣ ਅਜਬ ਹੀ ਪਾਯੋ ॥

॥੧੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਦੂਧ ਬਿਖੇ ਜੈਸੇ ਘ੍ਰਿਤ ਰਿਹਾ ਰਚ ਬੀਚ ਅਨਾਤਮ ਆਤਮ ਤੈਸੇ ॥
 ਬਾਝ ਬਲੋਬਨ ਹੈ ਰਹ ਜਾਵਤ ਹੋਤ ਸਰੂਪ ਨਾਂ ਸਾਬਤ ਐਸੇ ॥
 ਗਿਆਨ ਮਧਾਂਣ ਫਿਰੇ ਅਤ ਸੁੰਦ੍ਰ ਨੇਤਨ ਨਾਮ ਕਰੈ ਜਬ ਭੈਸੇ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਥੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਅਖੰਡ ਅਨੰਦ ਤਾਂ ਕੈਸੇ ॥

॥੨੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਹੈ ਸਹੀ ਆਤਮ ਬਿਨਸਤ ਨਾਹਿ ਨਹੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
 ਅਦ੍ਰਿਸ ਅਨਾਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੇ ਮਨ ਦਿਸ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸਭਨਾਸੀ ॥
 ਅਸਟ ਦਸਾ ਖਟ ਚਾਰ ਪੁਕਾਰਤ ਨਾਮ ਐ ਰੂਪ ਹੈ ਕਾਲ ਗ੍ਰਾਸੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨਾਤਮ ਕੋ ਤਜ ਆਤਮ ਲੀਨ ਸਦਾ ਸੁਖ ਰਾਸੀ ॥

॥੨੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਘਟ ਅੰਤਰ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਬਾਤ ਬਚਾਰੀ ॥
 ਸਤ ਗੁਰ ਬਾਝ ਨਹੀਂ ਹੱਥ ਆਵਤ ਮਿਲ ਕਰ ਉਨਹਨ ਕਾਜ ਸਵਾਰੀ ॥
 ਸਬਦ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਕੋ ਲੈਕਰ ਬਾਲਕ ਤੋ ਗੜ ਕਾਂਇਆਂ ਕੇਕੁਲਫਉਤਾਰੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਖੁਲੇਂ ਖਟ ਚੱਕ੍ਰ ਜਾ ਗਗਨੰਤ੍ਰ ਸੁਰਤਿ ਸਿਧਾਰੀ ॥

॥੨੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਸਕੋਪਦ ਸੇ ਉਠ ਤੁਰੀਆਕੇ ਬੀਚ ਮੇ ਜਾਇ ਸਮਾਯੋ ॥
 ਨੋ ਦਰਵਾਜੇ ਕੋ ਰੋਕ ਕੇ ਸਾਦਕ ਦਸਸ ਹੋ ਕਾਮਲ ਕਦਮ ਟਕਾਯੋ ॥
 ਛੋਡਿਕੇ ਸੰਗ ਸਮੂਹ ਨ ਕਾਫਿਰ ਹੋਇ ਨਿਹੰਗ ਨ ਅੰਗ ਹਟਾਯੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਸਹੀ ਅਬ ਗੈਬਲਗੈਬ ਹੋ ਗੈਬ ਕੋ ਪਾਯੋ ॥

॥੨੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਫੂਲ ਕੀ ਗੰਧ ਸਮਾਂਨ ਸਰੀਰ ਮੇ ਨੂਰ ਬਿਆਪ ਰਿਹਾ ਸਭ ਅੰਦਰ ॥
 ਘਟਿ ਪਟਿ ਐ ਤਟ ਤੀਰਥ ਜਲ ਥਲ ਹੈ ਇਕ ਆਤਮ ਜੰਗਲ ਮੰਦਰ ॥

ਸਾਖਾ ਛੋਡਿਕੇਸਾਖੀਦੀਸਾਰਿਲਹੋਇਉਂਗੋਸਾਗਹੋਮੁੜਕਾਇਆਂਕੀਕੰਦਰ ॥
ਸੂਖਮ ਸਾਰ ਸਤ੍ਰੁਪ ਲਹੈ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਬੁਧ ਬਿਘੰਬਰ ॥

॥੨੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੰਤ ਜਣਾਵਤ ਸਾਚੁ ਤੁਝੇ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤ ਹੈ ਮਨ ਮੂਰਖ ਜੀਆ ॥
ਨਿਤਾ ਪਰਤ ਹੀ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇਂ ਤੇਰੇ ਹੈ ਘਟ ਅੰਤਰ ਪੂਰਨਪੀਆ ॥
ਸਿਖਆ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਗਹੀ ਗੁਵਾਰ ਤੈਂ ਹੈ ਉਨਮਾਦ ਤੁਝੇ ਕੋਈ ਥੀਆ ॥
ਨਾ ਦਰਿਆਫਤ ਕੁਝ ਸਨਾਖਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਨਿਸਚਾਹੈਕੀਆ ॥

॥੨੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਪਾਣੀ ਪੈ ਬੂਰ ਜਿਉ ਖਾਈ ਬਿਖੇ ਮ੍ਰਿਗ ਕੂਦ ਪਿਆ ਬਿਚਜਾਣਅੰਗੂਰੀ ॥
ਗੋਤੇ ਖਾਇ ਅਪਾਰ ਹੈ ਕਸ਼ਟ ਲਹੇ ਤਬ ਸਮਝੀਹਕੀਕਤ ਨਾਜਬ ਪੂਰੀ ॥
ਭੋਗ ਰਹੱਸ ਰਮਣੀ ਪਛਾਣ ਲਹੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਏਹ ਕਸਟ ਕਰੂਰੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਰੋ ਜਬ ਮਰਮ ਲਹੇ ਪਹਲੇ ਤਿਸ ਜਰੂਰੀ ॥

॥੨੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਮਾਰਗ ਚਲ ਸਕੇ ਕਿਉਂ ਜਾਵਨ ਪੰਜ ਨਾ ਦੇ ਬਟਵਾਰੇ ॥
ਪਾਇਆ ਅਧੇਰ ਬਗੈਰ ਅਧੇਰ ਇਹੁ ਹੈਨ ਦੁਲੇਰ ਲੁਟੇਰ ਕਰਾਰੇ ॥
ਕਾਫਲਾ ਪਾਇ ਲੀਆ ਜਬ ਸੰਤਨ ਸੰਗ ਹੋ ਤਿਨਹਨ ਪੰਧ ਪਧਾਰੇ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਉਂ ਸਹੀਸਲਾਮਤ ਪੋਹੁਚ ਗਏ ਜਾਇ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰੇ ॥

॥੨੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਾਂ ਤਨ ਪੈ ਕਰ ਗਰਬ ਰਹੇ ਹਮ ਤਾਂ ਤਨ ਬੀਚ ਹੈ ਕੋਣ ਬਡਾਈ ॥
ਹਾਡ ਤੇ ਮਾਸ ਔ ਨਾੜੀ ਕੋ ਪਿੰਜਰੁ ਪੰਖੀ ਹੂਆ ਬਿਚ ਦਾਖਲ ਆਈ ॥
ਅਰਬਾ ਇਨਾਸਰ ਮੇਲ ਭਇਆ ਜਬ ਆਤਮ ਮੱਧ ਭਈ ਰੁਸਨਾਈ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਮਾਣ ਕਰੋ ਥਿਰ ਰਹਣਾਨਹੀਂਕਲਬੂਤਇਹੁਭਾਈ ॥

॥੨੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਾਣਸ ਦੇਹ ਬਣੀ ਅਤ ਸੁੰਦਰ ਦੇਖ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਹੈ ॥
 ਦੇਹ ਹੱਡ ਮਾਸ ਕੀ ਹੈ ਮਲਮੂਤ੍ਰ ਕੋ ਨਵ ਦੁਆਰ ਮੈ ਸੁਚ ਨਾ ਦੀ ਹੈ ॥
 ਸੁੰਦ੍ਰ ਬਸਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਆਵਤ ਸੁੰਦ੍ਰ ਜਾਣ ਕਹ ਕਾਰਨ ਲੀ ਹੈ ॥
 ਬਾਂਤ ਜਥਾਰਥ ਹੈ ਪਰਮਾਰਥ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਏਹੁ ਸੁੰਦਰ ਜੀ ਹੈ ॥

॥੨੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਐਧ ਘਟੇ ਨਰ ਰੋਜ ਬਰੋਜ ਹੀ ਚੋਜ ਕਰੇਂ ਮਨ ਭਾਵਤ ਠੈਸੇ ॥
 ਸੁਫਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਿਖੇ ਪੜ ਮੂਰਖ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਬਾਂਛਤ ਹੈਂ ਅਬ ਐਸੇ ॥
 ਸੁਪ ਕੇ ਮੂਹ ਬਿਖੇ ਪਿਆ ਦਾਦਰ ਮੱਛਰ ਖਾਣ ਕੋ ਚਾਹਤ ਜੈਸੇ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਏਹ ਅਜਬਹੀ ਐਹਮਕ ਜਾਣਹੇ ਸਤ ਜੋ ਸੰਚਤ ਪੈਸੇ ॥

॥੩੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸ੍ਰੇ ਸਰੂਪ ਸਿਮਰਣ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬਿਸੇ ਬਿਸਮਰਣ ਕੀਜੀਏ ਭਾਈ ॥
 ਬਿਸੇ ਬਿਸਮਰਣ ਬੋਧ ਹੋ ਜਾਇ ਸਰੂਪ ਬਿਸਮਰਣ ਸਾਰ ਗੁਵਾਈ ॥
 ਸਿਮਰਣ ਸਰੂਪ ਅਨੰਦ ਅਤੀ ਕਰ ਬਿਸੇ ਬਿਸਮਰਣਿ ਕਲਹਅਧਿਕਾਈ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਵਿਗਿਆਨ ਲਹੋ ਜਹਨਿਹਾ ਸਿਮ੍ਰਣ ਬਿਸਮ੍ਰਣ ਕਾਈ ॥

॥੩੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਪਾਇ ਅਟੱਲ ਅਚੱਲ ਸੋਊ ਜੋਊ ਦੇਸ ਅਛਲ ਅਮਲ ਅਨੂਪਾ ॥
 ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਹੀਂ ਤਿਨ ਤਾਪ ਨਾ ਜਪ ਅਜਾਪ ਹੈ ਭੂਪਨ ਭੂਪਾ ॥
 ਐਨ ਅਪਾਰ ਨਾ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਨ ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਹੈ ਸਾਰ ਸਰੂਪਾ ॥
 ਅਦ੍ਵੈ ਅਭੈਸ੍ਰੈ ਸੋਇ ਸੰਮਕ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਰੂਪ ਅਰੂਪਾ ॥

॥੩੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਐਸੇ ਦੇਸ ਲਹਿਓ ਮਿਲ ਸੰਤਨਕੋ ਜਹ ਜਗ ਅਜੱਗ ਹੈਜਗਮਗ ਸਾਰਾ ॥
 ਹਿਜਰ ਕੇ ਬਾਬ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਖਾਬ ਅਜਾਬ ਨ ਵੈਨ ਬਕਾਰਾ ॥

ਮਲਕਲ ਮੋਤ ਕਾਰੀਮ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਤੂੰਮ ਐ ਹਮ ਨ ਹਮ ਪਸਾਰਾ ॥
ਹਕ ਰਫੀਕ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਇਹੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੁ ਜਲਵਾ ਨਿਆਰਾ ॥

॥੩੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਆਪ ਇਹ ਲਾਸਕ ਹੋ ਕਰ ਆਸਕ ਕਹੁ ਖੁਦ ਨੂਰੀ ॥
ਮਾਲੋ ਹੋ ਮਾਲ ਲਖੋ ਖੁਦ ਹਾਲ ਅਨਲੱਹਕ ਕਹੁ ਹੋਕਾ ਦੇ ਮਨਸੂਰੀ ॥
ਬਾਤ ਹੈ ਔਰੁ ਕਰੋ ਕੁਝ ਗੌਰ ਫਿਰ ਔਰਨ ਤੇ ਤੋਰ ਨਾ ਭਾਖ ਗਰੂਰੀ ॥
ਕਰ ਈਮਾਨ ਇਹ ਦੇਖਲੈ ਜਾਨ ਹੈ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਜੋ ਜਲਵਾ ਜਰੂਰੀ ॥

॥੩੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਦਾ ਸਚਦਾ ਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਪ੍ਰੀਪੂਰਨ ਆਤਮ ਏਕ ਪਛਾਨੋ ॥
ਸਮਸਟੀ ਬਿਅਸਟੀ ਕਾ ਭੇਦ ਲਖੋ ਨਹੀਂ ਬੂੰਦ ਸਰੋਵਰਭਰਮ ਕੋਮਾਨੋ ॥
ਸ੍ਰਵੱਗ ਅਲਪੱਗ ਉਡਾਇ ਦੋਊ ਤਤਪਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਖਾਨੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਚਿਦਾਘਨ ਹੈ ਸੋਊ ਸਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸਿਆਨੋ ॥

॥੩੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਗੋਸਪੰਦ ਔਗੁਰਗਤੇਗੁਰਬਾਔਮੁਰਗਮੇ ਮੋਜ ਦਿਲਾ ਦਿਲ ਮਾਲਕ ਏਕਾ ॥
ਗੋਰਖ ਰਾਗ ਜਗਾਓ ਜੁਗੋ ਨਨ ਸੂਕਰ ਸੁਆਨਨ ਏਕਹੀ ਟੇਕਾ ॥
ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਗੋਮਤੀ ਗੋਕਲ ਗਇਆ ਗੁਫਾ ਗਿਰ ਗਹੋ ਬਬੇਕਾ ॥
ਘਟਾਮਟਾ ਅਕਾਸ ਸਭੀ ਮਹਾਂਕਾਸੁਮੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਏਕ ਅਨੇਕਾ ॥

॥੩੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਓਕਾਰ ਅਕਾਰ ਉਕਾਰ ਮਕਾਰ ਅਰਧ ਬਿੰਦੂ ਬਿਆਪਕ ਏਕ ਅਨੂਪਾ ॥
ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਐਸੋ ਹੈ ਪ੍ਰੀਪੂਰਨ ਰੂਪ ਅਰੂਪਾ ॥
ਸਰਬ ਕਾਲ ਹੈ ਸਰਬਸਥਾਨਨ ਮੇ ਸੋਊ ਹੈ ਇਕ ਰਸ ਸਮੂਹਮਮ ਰੂਪਾ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪਛਾਨ ਤਿਸੇ ਇਕ ਹੈ ਸਰਬੱਗ ਜੋ ਭੂਪਨ ਭੂਪਾ ॥

॥੩੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਲ ਬਿਖੇਪ ਆਵਰਨ ਏਹ ਤੀਨ ਪੁੱਤ ਬੰਧ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਮੇ ਜਾਨੋ ॥
ਮਲ ਨਵਿਰਤ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਿਖੇਪ ਨਵਿਰਤ ਉਪਾਸਨਾ ਮਾਨੋ ॥
ਆਵਰਨ ਨਿਵਿਰਤ ਗਿਆਨ ਭਇਆ ਸਹੀ ਹੋਇ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਸਾਚੁਸਿਆਨੋ ॥
ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਏਕਤਾ ਮੇ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭੇਦ ਪਛਾਨੋ ॥

॥੩੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਿਥਆ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਸੱਤ ਹੈ ਭਾਸਤ ਤਾਹਿ ਨਵਿਰਤੀ ਕੋ ਸਾਧਨ ਚਾਰੇ ॥
ਸਰਵਣ ਮੰਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਸੇ ਸਾਖਿਆਤ ਹੈ ਕਾਰ ਸਰੂਪ ਪਿਆਰੇ ॥
ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕੋ ਜਾਣ ਲੀਆ ਜਬ ਤਿਆਗ ਗ੍ਰਹਣ ਹੈ ਇਕ ਸਾਰੇ ॥
ਸਿਧ ਬਿਵਸਥਾ ਮੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਹੈਬਚਨਨਿਆਰੇ ॥

॥੪੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਾਲਕ ਮੋਜ ਮਹੱਬਤ ਹੈ ਜੋਊ ਹੈ ਸ੍ਰਬਤ੍ਰ ਮਮ ਸਰੂਪਾ ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਏਹੁ ਕਰ ਹੈ ਸਭ ਮੇਰੀ ਹੀ ਉਪਾ ॥
ਹਰ ਹਰ ਹਾਲ ਮੇ ਹੱਕ ਜਮਾਲ ਹੈ ਖਾਸ ਖਿਆਲ ਮੇ ਰੂਪ ਅਰੂਪਾ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹੁ ਰਮਜ ਪਛਾਨਬਿਵਸਥਾਬਿਗਿਆਨਹੈਭੂਪਨਭੂਪਾ ॥

॥੪੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਦੇਓਂ ਤੁਝੇ ਕੀ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬਿਨ ਦੂਸਰਔਰਕੋਥੀਆ ॥
ਬਿਓ ਮਸਮੀਰ ਔਨਾਰ ਹੈ ਅੰਭਰੀਧ ਪੰਚਨ ਮੇ ਨਹੀਂ ਚੇਤਨ ਬੀਆ ॥
ਸਬਜੀ ਸੁਫੈਦੀ ਔ ਸੁਰਖੀ ਸਿਆਹੀ ਹੈਜਰਦੀਕੇ ਬੀਚ ਨਹੀਹੋਰੁਜੀਆ ॥
ਤੇਰੇ ਹੀ ਆਸਰੇ ਦਮਕਾਂ ਅਨੇਕਹੈਂ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹੁਲੀਆ ॥

॥੪੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆਬਤੇਬਾਦਔਆਤਸਖਾਕਅਕਾਸਖਾਕਅਕਾਸਮਿਲੇਬਿਚਆਪਿਹੋਇਸੀਰੀ॥
ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਾਨ ਬਿਆਨ ਉਦਾਨ ਸਮਾਨ ਹੂਈ ਪੰਜ ਪੋਣ ਕੀ ਧੀਰੀ ॥

ਆਪਸ ਬੀਚ ਬਜੋਗ ਹੂਆ ਜਬ ਖੁਲ ਗਈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨ ਜੰਜੀਰੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਖੰਡ ਹੈ ਆਤਮ ਰੰਚਕ ਮਾਨੁ ਨਹੀਂ ਦਿਲਗੀਰੀ ॥

॥੪੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਜਾਲ ਗੋਪਾਲ ਇਹ ਹਰ ਹਰ ਹਾਰ ਸੰਭਾਲ ਫਕੀਰਾ ॥
ਹੈ ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨਿਤਨਾਨਿਤ ਇਹੁ ਆਤਮ ਬਿਤ ਲੈ ਪਾਇ ਜਖੀਰਾ ॥
ਸਚ ਅਨੰਦ ਇਹ ਹੈ ਨਿਰਦੁੰਦ ਨਹੀਂ ਜਹ ਦੁੰਦਨਾ ਅਟਕ ਜੰਜੀਰਾ ॥
ਦਾਸਭਗਵਾਨਬਿਵਸਥਾਬਿਗਿਆਨਨਾਗਿਆਨਅਗਿਆਨਨਣੀਗੁਰਪੀਰਾ॥

॥੪੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਦੋਊ ਮਾਰਗ ਨਾਮ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਅਤੀਤ ਅਲਾਯੋ ॥
ਧਰਮ ਇਨਾ ਬਖੋ ਬਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਬਿਰਤ ਨਵਿਰਤ ਕਾਂ ਭੇਦ ਲਖਾਯੋ ॥
ਜਿਸ ਮਾਹਿ ਸਾਮਲ ਤਿਸ ਕੇ ਹੀ ਆਮਲ ਹੋਕਰ ਕਾਮਲ ਖੂਬ ਕਮਾਯੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪਛਾਂਣ ਕੇ ਆਪ ਕੋ ਦਾਨਸਮੰਦ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਹਾਯੋ ॥

॥੪੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੂਰਤ ਦੇਖ ਕਿਉਂ ਫੂਲ ਰਿਹੋਂ ਏਹੁ ਬਣਿਆਂ ਨਦਾਂਨ ਹੈਕਾਲ ਚਬੀਣਾ ॥
ਜਿਸ ਜੁਆਨੀਕਾ ਮਾਂਣ ਕਰੇਂ ਸਠ ਭੀਤਰ ਆਜ ਕਿ ਕਾਲ ਕੇ ਖੀਣਾ ॥
ਚਾਮਤਕਾਰ ਜਿਉ ਦਾਮਨ ਕਾ ਤਿਉਂ ਹੋਵਣਹਾਰ ਸਸੀਰ ਹੈ ਲੀਣਾ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਖਾਕ ਸਭੀ ਅਜੇ ਮੂਰਖ ਦੇਖ ਨਾ ਠੀਕ ਪਤੀਣਾ ॥

॥੪੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਕਾਲ ਕਲਵਤ੍ਰ ਸੀਸ ਪੈਖੜਕਤ ਕੜਕਤ ਬੀਰ ਨਾਂ ਜਾਵਤ ਪੇਸੋ ॥
ਬਾਲਕ ਬਿਰਧ ਜੁਆਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨ ਸਾਂਨ ਗਵਾਵਤ ਕਾਰ ਹਮੇਸੋ ॥
ਹੋਇ ਭਿਆਨਕ ਆਣ ਅਚਾਨਕ ਦੇਤ ਦਖਾਲੀ ਜਾਂ ਹੋਤ ਅੰਦੇਸੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਸ ਜਾਵਤ ਪਾਸ ਤਮਾਮ ਰਹ ਜਾਵਤ ਖੇਸੋ ॥

॥੪੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆਲਿ ਉਲਾਦਿ ਸਭੀ ਬ੍ਰਬਾਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਯਾਦ ਇਹ ਖਾਨ ਕਲੇਸਾ ॥
 ਔਰਤ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣ ਨਾ ਪੂਛ ਸੰਦੇਸਾ ॥
 ਬਾਪ ਬਰਾਦ੍ਰ ਹੈ ਜੋਈ ਮਾਦਰ ਡੋਬਣ ਹਾਰ ਇਹ ਪੂਰ ਕੁਦੇਸਾ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਚਲੋ ਅਬ ਸੰਭਲ ਸੇਸ ਸਿਆਣ ਕਰੋ ਪ੍ਰਵੇਸਾ ॥

॥੪੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਔ ਮੋਹਿ ਹੰਕਾਰ ਏਹ ਪ੍ਰਬਲ ਪੰਜ ਹੀ ਛਾਇਓ ॥
 ਜੋ ਜਬ ਆਵਤ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵਤ ਈਨ ਮਨਾਵਤ ਹੈ ਅਧਕਾਇਓ ॥
 ਜੋ ਇਨ ਤਾਲਬ ਤਿਨ ਪਰ ਗਾਲਬ ਨਾਹਿਮੁਤਾਲਬਤਹਿਸੁਖਪਾਇਓ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਜਾਦ ਰਹੋ ਦਿਲ ਸਾਦ ਕੁਸਾਦ ਅਨਾਦ ਸਮਾਇਓ ॥

॥੪੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਕਾਮ ਕਮਾਂਣ ਕੇ ਤੀਰ ਹੈਂ ਤੀਛਨ ਕਾਮ ਕਰੀੜ ਕੇ ਬੀਚ ਨਾਂ ਜਾਯੋ ॥
 ਦੀਨ ਹੂਆ ਗਜ ਅੰਕਸ ਖਾਵਤ ਪਾਵਤ ਕਸਟ ਜੋ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯੋ ॥
 ਸਹੇਸ ਭਗਾਂ ਹੋਈ ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜਬ ਗੋਤਮ ਕੇ ਬਿਭਚਾਰ ਕਮਾਯੋ ॥
 ਕਾਮ ਕੇ ਬਾਣ ਲਗੇ ਭਸ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਮੁੜ ਆਯੋ ॥

॥੫੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਮੰਦ ਰੀਤ ਕਰੋਧ ਕੀ ਬਾਲਕ ਏਸ ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਬੀਚ ਨਾ ਆਯੋ ॥
 ਕਾਲੀ ਕਰੋਧ ਕੀਓਜਬਹੈ ਤਬ ਸਾਵਲ ਰੂਪ ਸੇ ਨਕ ਛਿਦਾਯੋ ॥
 ਨਖਹ ਬਿਦਾਰ ਹੂਆ ਹਰਨਾਖਸ ਹੈ ਜਬ ਕਰੋਧ ਕੀ ਤੇਗ ਉਠਾਯੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਓ ਜਿਨ ਆਖਰ ਬਾਰ ਸੋ ਹੈ ਪਛਤਾਯੋ ॥

॥੫੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਲੈਹਰ ਲੋਭ ਕੀ ਕੈਹਰ ਹੈ ਨਰ ਜੈਹਰ ਜਾਣ ਨਾਂ ਚਿਤ ਲੁਭਾਯੋ ॥
 ਜੋਊ ਪਿਆ ਬਚ ਲੋਭ ਕੇ ਬੈਹਰ ਗਰਕ ਹੂਆ ਨਹੀਂ ਬਾਹਿਰ ਆਯੋ ॥

ਕਾਰੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ ਜਬ ਲਾਲਚ ਧਰਨੀ ਕੇ ਬੀਚ ਓਹੁ ਕੈਸ ਗਡਾਯੋ ॥
ਉਡਣ ਹਾਰ ਜਨਾਵਰ ਕੋ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਲੋਭ ਪਸਾਯੋ ॥

॥੫੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮੋਹ ਕਾ ਜਾਲੁ ਅਤੀ ਦੁਖਦਾਇਕ ਲਾਇਕ ਹੋ ਨਹੀਂ ਨੇਹੁ ਲਗਾਯੋ ॥
ਮੋਹਿ ਬਰਾਨ ਕੀਓ ਨੰਦ ਮੈਹਰ ਕਾਨ ਨਹੀਂ ਜਬ ਲੋਟ ਕੇ ਆਯੋ ॥
ਦਸਰਥ ਪ੍ਰਣ ਤਜੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਲਛਮਣ ਰਾਮ ਜਾਂ ਬਨ ਸਧਾਯੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸੀਆ ਛਲੀ ਰਾਵਣ ਰਾਮ ਸਰੀਖੇ ਭੀ ਮੋਹਿ ਰੁਆਯੋ ॥

॥੫੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ਹੰਕਾਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬੀਚ ਅੰਧੇਰੀ ਕੇ ਨਾ ਉਰਝਾਇਓ ॥
ਕੰਸ ਹੰਕਾਰ ਭਈ ਦਸਾ ਕੈਸੀਕੁ ਸਿਆਮ ਜਬੇ ਧਰ ਪੈ ਪਟਕਾਯੋ ॥
ਅਹੰਕਾਰ ਕੀਓ ਦਰਜੋਧਨ ਨੇ ਜਬ ਕੈਰਬ ਕੁਲ ਤਬੀ ਘਬਰਾਯੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਤੁਖਮਰਿਹੋਫਿਰਿ ਆਪ ਕੋ ਆਪਹੀ ਆਪ ਬੰਧਾਯੋ ॥

॥੫੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਇਹੁ ਕਰਤੂਤ ਹੈ ਪੰਚਨ ਕੀ ਜੋਈ ਪੀਛੇ ਮੁਸਨਫ ਆਖ ਸੁਨਾਯੋ ॥
ਗੁਣ ਦੋਖ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਇਨਹਨ ਕੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕਹੀਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਾਯੋ ॥
ਮਰਕਟ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਬਣ ਮੂਰਖ ਲੰਪਟ ਹੋ ਕਰ ਜਨਮ ਗਵਾਯੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਫੜੋ ਅਬ ਇਸਥਿਤਿ ਜਾਣ ਸਰੂਪ ਬਿਲੰਬ ਨਾ ਲਾਯੋ ॥

॥੫੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਾਂਝ ਸਵੇਰ ਬਿਸਾਰ ਨਹੀਂ ਖਿਨ ਨਾਮੁ ਜਪੋ ਨਰ ਬੰਨਕੇ ਪਰੀਆ ॥
ਸਾਸ ਹੀ ਸਾਸ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ ਮਨ ਐਸੀ ਮਿਲੇ ਨਹੀਂ ਬਹੁੜ ਬਰੀਆ ॥
ਜਾਂਗ ਅਭਾਂਗ ਇਹ ਨਿਹਫਲ ਜਾਵਤ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖਦੇਹ ਸਜਰੀਆ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਜੇਬਣਆਵਤਤਉ ਭਜ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ਹੀ ਘਰੀਆ ॥

॥੫੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹਸਤੀ ਤੇ ਚੀਟੀ ਔ ਤ੍ਰਿਣ ਲੋ ਆਦਕ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਏਕੋ ॥
 ਬਰਨ ਨਾ ਚੇਹਨ ਹੈ ਪਿਰ ਪੂਰਨ ਸਾਰ ਸਿਵਾਨਣ ਸੇ ਨਰ ਨੇਕੋ ॥
 ਧੁਨ ਅਨਾਹਦ ਸੁਣੀਏ ਜੇ ਜਾਹਦ ਤੋ ਫਿਰ ਹੋਵਤ ਠੀਕ ਬਬੇਕੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਭੇਦ ਕਛੂ ਪ੍ਰਭ ਬਿਆਪ ਰਿਹਾ ਸਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕੋ ॥

॥੫੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਗਤੁ ਸਭੀ ਜਗਦੀਸਰ ਮੇਂ ਜਗਦੀਸਰ ਹੈ ਜਗ ਮਾਹਿ ਸਮਾਯੋ ॥
 ਗੁਪਤ ਔ ਪ੍ਰਗਟ ਬਿਆਪਕ ਘਟ ਘਟ ਬਾਤਨ ਜਾਹਰ ਭੇਦ ਰਖਾਯੋ ॥
 ਹੈ ਸ੍ਰਵੱਗ ਨਹੀਂ ਅਲਪੱਗ ਜਾਂ ਹੋਇ ਤਾ ਤਗਤਾਂ ਮਗ ਕੋ ਪਾਯੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸੀਝਗਿਓ ਜਬ ਮੀਨ ਔ ਮੇਖ ਨ ਰੇਖ ਰਹਾਯੋ ॥

॥੫੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਦਰਵੇਸ ਕਲੇਸ ਕਿਉਂ ਪਾਵਤ ਸਵਝਕੇ ਦੇਖ ਕੀ ਬਾਤ ਫਕੀਰੀ ॥
 ਮੀਰ ਵਜ਼ੀਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸੋਮਣ ਸਪਤ ਹੀ ਦੀਪ ਨੋ ਖੰਡ ਜਗੀਰੀ ॥
 ਸਾਹਿਨਸਾਹਿ ਹੋ ਪੋਟ ਉਠਾਵਤ ਖਾਵਤ ਸ੍ਰਮ ਨਾਹਿ ਦਿਲਗੀਰੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਜਾਣ ਕਿਉਂ ਹੋਵਤਪਾਇਆਪਛਾਣਨਹੀਂ ਕਰੁਕੀਰੀ ॥

॥੫੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਕਬ ਬੀਚ ਓਹ ਬੰਧਨ ਆਵਤ ਜੋ ਨਿਰ ਬੰਧ ਫਕੀਰ ਸਨਾਸੀ ॥
 ਹਾਥ ਉਠਾਇ ਸੰਧਉਰਾ ਲੀਓ ਜਬ ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਲੋਟਤ ਹੈਸਤੀ ਖਾਸੀ ॥
 ਜਾਣ ਬਿਰਸ ਤਿਆਗ ਪਦਾਰਥ ਪਾਵਤ ਹਾਥ ਕਰੇ ਜਗੁ ਹਾਸੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਫਸ ਬੈਠਤ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤ ਅਕਾਸੀ ॥

॥੬੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਭੇਖ ਕੀ ਰੇਖ ਨਾਂ ਰਿਜਮ ਰਹੀ ਜਬ ਉਠ ਗਈ ਦਿਲੋਂ ਸਾਬਤ ਹਸਤੀ ॥
 ਨਾਹਿ ਫਕੀਰ ਕਾ ਦੇਸੁ ਰਿਹਾ ਅਰੁ ਨਾਹਿ ਫਕੀਰ ਕੀ ਹੈ ਰਹੀ ਬਸਤੀ ॥

ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਮੇਂ ਧਿਆਨੁ ਧਰੇ ਜਬ ਨਾਹਿ ਫਕੀਰ ਤਉ ਹੈ ਗਿਸਤੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਝਾਕ ਕਰੇ ਤਬ ਨਾਹਿ ਸਨਾਸ ਉਦਾਸ ਹੈ ਫਸਤੀ ॥

॥੬੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਵਰਨ ਆਸ਼ਰਮ ਕੇ ਕੂਕਰ ਜੋ ਕਦੇ ਭੁਲ ਨਿਦਾਨ ਨਾ ਤਿਨਪਹਿ ਜਾਯੋ ॥
ਹੋਇ ਇਤਫਾਕਨ ਮੇਲੁ ਕਭੀ ਤਬ ਉਨਕੀ ਸੁਣੋ ਨਾਹਿ ਆਪ ਸੁਣਾਯੋ ॥
ਸਤ ਹੀ ਸਤ ਕਾ ਵਣਜੁ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਬੰਧ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਮਗਜ ਖਪਾਯੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਬੋਧ ਜਿਸੇ ਤਿਸੇ ਜੁਤ ਕਰ ਦੂਰ ਸੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯੋ ॥

॥੬੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬਾਝ ਬਰਾਗ ਗਿਆਨ ਨਾਂ ਹੋਵਤ ਬਾਝ ਬਬੇਕ ਮਮੋਖ ਨਾਂ ਜਾਨੀ ॥
ਸਮ ਬਾਝ ਨਹੀਂ ਮਨ ਸੀਝਤ ਹੈ ਦਮ ਬਾਝ ਨਹੀਂ ਨਰਹੋਵਤਗਿਆਨੀ॥
ਬਾਝ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਤ ਸੁਹਬਤ ਬਾਝ ਨਾਂ ਸੋਭਤ ਬਾਨੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਨਾਂਧਰਮੁਦਇਆ ਬਿਨੁ ਬਾਝ ਖਿਮਾ ਨਾਹਿਤਪਬਖਾਨੀ ॥

॥੬੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਨੀਰ ਬਿਨਾਂ ਨਾਹਿ ਸੋਭ ਸਰੋਵਰ ਰੰਗਬਿਨਾਂ ਨਾਹਿ ਅੰਗ ਸੁਖਾਨੀ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਨਾਹਿ ਮਾਨਸ ਸੋਭਤ ਤਰਕਸ ਨਾ ਬਿਨ ਤੀਰ ਸੁਹਾਨੀ ॥
ਪੁਸਪੋਂਕੀ ਪੰਕਤ ਕਹੁ ਕਬ ਸੋਭਤ ਜੋ ਬਿਚ ਰੀਧ ਨਹੀਂ ਮਧਰਾਨੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਸਹੀ ਐਸੇ ਬੋਧ ਬਿਨਾ ਨਾਹਿ ਸੋਭ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

॥੬੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੁੰਵ ਭਏ ਬਿਨਾਂ ਫਲ ਜਿਉਂ ਤਰਵਰ ਸੀਰ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਖੀਰ ਰਧਾਨੀ ॥
ਚੰਦ ਬਿਨਾ ਜੈਸੇ ਸੁੰਵ ਭਏ ਨਿਸ ਖੂਹ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਜੂਹ ਬਰਾਨੀ ॥
ਤੇਲ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਹੈ ਸੁੰਵ ਰੂਹ ਬਿਨਾ ਕਲਬੁਤ ਸਰਾਨੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਨਾਂਮੁਜਪੇਨਰ ਇਹ ਸਹੀ ਜਾਣ ਲੈ ਸੁੰਵ ਨਿਸਾਨੀ ॥

॥੬੫॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਬਾਝ ਹੀ ਰੰਗ ਰੰਗਰੇਜ ਨਹੀਂ ਅਰ ਬਾਝ ਦੁਲਹੁ ਨਹੀਂ ਜੰਵ ਸੁਹਾਏ ॥
ਬਾਝ ਜਲਾ ਨਹੀਂ ਕਵਲ ਜੋ ਹੋਵਤ ਬਾਝ ਸੁੰਗਧ ਨਾ ਭੋਰ ਬਸਾਏ ॥
ਬਾਝ ਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪੰਡਿਤ ਹੈ ਜਿਉਂ ਬਾਝ ਰਸਾ ਨਹੀਂ ਫਲ ਸੁਖਾਏ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਖਾਨ ਕਹੇ ਐਸੇ ਬਾਝ ਬਰਾਗ ਨਾਂ ਸਾਧ ਜਮਾਏ ॥

॥੬੬॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਏਕ ਅਲੇਖ ਨਹੀਂ ਜਹ ਰੇਖ ਓਹੁ ਪੇਖ ਹਮੇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੇ ॥
ਦੇਖ ਬਬੇਕ ਬਸੇਖ ਰਹੇ ਜੋਊ ਸੇਖ ਅਸੇਖ ਸੋਊ ਦਿਲਾਰੇ ॥
ਤੀਨ ਤਬਾਦਸ ਪੋਣ ਇਕਾਗਰ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਾਨ ਕੀ ਗਤ ਫਿਚਾਰੇ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਫਰਕੁ ਰਹੇ ਜਬ ਸ੍ਰੈ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ਨਿਰਕਾਰੇ ॥

॥੬੭॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਗਾਫਲ ਸੋਇ ਰਹਿਓਂ ਜਾਗਤ ਲਾਗਤ ਪੰਜ ਤੋਹਿ ਬਟਵਾਰੇ ॥
ਲੂਟਤ ਮੂਠਤ ਠੋਰ ਮਚਾਵਤ ਭਾਗਤ ਹੈਂ ਰਤੀ ਨੈਨ ਉਘਾਰੇ ॥
ਸਾਰ ਲਵੇਂ ਕਰ ਹਿਮਤ ਜੇ ਅਭੀ ਰਾਖਤ ਹੈਂ ਸਭ ਹੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਬਖਤ ਮਿਲੇ ਇਹੁ ਪਾਵ ਪਸਾਰਕੇ ਬਾਜੀਨਾਹਾਰੇ ॥

॥੬੮॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਭਾਗ ਕੁਸੰਗ ਸੇ ਦੂਰ ਜਾਓ ਸਠ ਸਾਕਤ ਸੰਗ ਨਾ ਠੀਕ ਸਹੀ ॥
ਦੂਧ ਪਲਾਵਤ ਰਹੁ ਨਿਸਬਾਸਰ ਹੋਵਤ ਨਾਹਿ ਸੁਹਿਰਦ ਅਹੀ ॥
ਬੈਰੀ ਕੁਸੰਗ ਭਇਆ ਕਦਲੀ ਉਸ ਕੈਸੀ ਮੁਰਾਂਦ ਹੈ ਆਣ ਲਹੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਓਹੁ ਝੂਲਤ ਹੈ ਓਹੁ ਦੇਖ ਨਦਾਨ ਹੈ ਛੇਦ ਰਹੀ ॥

॥੬੯॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਨਰ ਮਾਣ ਕਰੇ ਸਠ ਜੋਬਨ ਦਾ ॥
ਜੋਰ ਜੁਆਨੀ ਇਹ ਖੇਹ ਵਿਚ ਰੁਲਕਰ ਜੀਵ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਹੋਵਨ ਦਾ ॥

ਹੰਸਤ ਹੰਸਤ ਫੰਸਤ ਹੈ ਨਹੀਂ ਚੀਤ ਧਰੇ ਸਮਾ ਰੋਵਨ ਦਾ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਬੇਲਾ ਨਾਮ ਨਰੰਜਨ ਬੋਵਨ ਦਾ ॥

॥੨੦॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਸੂਰਤ ਦੇਖ ਗਰੂਰਤ ਨਾਂ ਕਰ ਰੋਜ ਬਰੋਜ ਇਹ ਹੋਤ ਪੁਰਾਨੀ ॥
ਤਿਗੱਯਰ ਔਰਤ ਬੱਦ ਲਊ ਪਰ ਹਾਲਤ ਏਕ ਪੈ ਨਾਹਿਨ ਦਾਨੀ ॥
ਨਹੀਂ ਰਖ ਜਰੂਰਤ ਮੂਰਤ ਕੀ ਇਹੁ ਸਮਝ ਜਰੂਰ ਧੂਰ ਨਿਸਾਨੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਤਾਲਬ ਕਾਲਬ ਤਰਕਸਤਾਬ ਲਜਾਤ ਜੁਫਾਨੀ ॥

॥੨੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਅੰਗ ਕੋ ਦੇਖ ਉਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਚ ਨਜਾਣ ਇਹ ਰੰਗ ਪਤੰਗੀ ॥
ਦੇਖ ਹਿਸਾਬ ਸੇ ਆਬ ਹਬਾਬ ਕੋ ਨਾਹਿ ਬਕਾ ਕੀਏ ਕੋਟ ਬਦੰਗੀ ॥
ਮਲਕਤ ਮੋਤ ਕੀ ਗਸਤ ਤਲੇ ਗਏ ਖਾਇ ਸਿਕਸਤ ਹੋ ਖਸਤ ਫਰੰਗੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਜਾਦ ਹੁਏ ਦਿਲ ਸੋਕ ਸੇ ਫੋਕ ਕੋ ਲੈ ਯਕਰੰਗੀ ॥

॥੨੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਦੇਖ ਵਲਾਇਤ ਛੋਦ ਸਕਾਇਤ ਸਮਝਿ ਹਿਦਾਇਤ ਆਕਲ ਭਾਈ ॥
ਦਾਖਲ ਬੀਚ ਜਮਾਇਤ ਆਰਫ ਹੋ ਕਰ ਆਸਕ ਲੈ ਰੁਸਨਾਈ ॥
ਹੋਇ ਸਰੂਰ ਜਰੂਰ ਸਹੀ ਜਬ ਨੂਰ ਗਫੂਰ ਸੇ ਹੋਤ ਬੀਨਾਈ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਚਸਮ ਖੁਲੇ ਕਰੇ ਸਾਬਪਨਾਹਿਜੇ ਇਹੁ ਅਸਨਾਈ ॥

॥੨੩॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਏ ਦਿਲਦਾਰ ਸੁਣੋ ਗੁਫਤਾਰ ਦਾਤਾਰ ਸਤਾਰ ਕੋ ਨਾਹਿ ਭੁਲਾਵੋ ॥
ਸਬਰੋਜ ਪਰਸਤਸ ਕਰਤਾਰਹੋ ਨਹੀਂ ਬੀਚ ਸੈਤਾਨ ਕੀ ਗਰਦਸ ਆਵੋ ॥
ਹੋਵਤ ਜਾਤ ਗੁਜਸਤ ਜੋ ਵਕਤ ਨਾਂ ਦਸਤ ਮੇਂ ਆਵਤ ਹਸਤਠ ਰਾਵੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਰੇ ਹੋਸ ਕੇ ਗੋਸ ਸੇ ਸੁਖਨ ਸੁਣੋ ਪਸ ਪੇਸ ਗੁਵਾਵੋ ॥

॥੭੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਬਦ ਸਰੋਤ ਕਰੋ ਨਿਸਬਾਸਰ ਸਬਦ ਸਮਾਂਨ ਨਾ ਹੋਰ ਅਚਾਰਾ ॥
 ਕੇਤਕ ਭਾਖ ਕਰੋ ਉਪਮਾਂ ਗੁਣ ਸਕਤ ਹੈਂ ਸਬਦ ਕੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ॥
 ਤਮਸੀਲ ਕਹੂੰ ਕੁਝੁ ਸਮਝਨਕਾਰਨ ਕੀਟ ਨੇਭੰਗਿ ਕਾ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਭੰਗਭਇਆ ਸੁਣ ਸਬਦ ਹੈ ਜੀਵ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੰਗਾਰਾ ॥

॥੭੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਗਰੀਬ ਕੋ ਗੀਰਬਗੀਰ ਕਰੋ ਅਰ ਪੰਚਨ ਮਾਰ ਕੇ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ॥
 ਤ੍ਰਿਪਟੀ ਮੱਧ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ ਤਹਾਂ ਨੀਰ ਪਯੂਖ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੋ ॥
 ਗੁਹੁ ਇਸਥਿਤ ਭੇਦ ਬਹਿ ਸਤ ਹਰੋ ਤਬੈ ਭੈ ਸੰਸਾਰਿ ਅਸਾਨ ਤਰੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਰਾਮ ਕਰੋ ਸਹੀ ਸਾਂਤ ਇਕਾਂਤ ਨਦਾਨ ਨਰੋ ॥

॥੭੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਾਲਕਾ ਮਰਮ ਮਲੂਮ ਕਰੋ ਕਿਹ ਕਾਰਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਬਣੀ ॥
 ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਹ ਢੰਗ ਮਣ ਕੇ ਕਹੇ ਤਹ ਕਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਡੋਰ ਭਣੀ ॥
 ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਤਾਰ ਤਿਆਰ ਕਰੋ ਫੁਨ ਸਾਧਨ ਚਾਰ ਪ੍ਰੇਇ ਮਣੀ ॥
 ਸਹਜ ਐ ਸੁੰਨ ਕੇ ਘਾਟ ਮੇ ਜਾਕਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਚਾਰ ਘਣੀ ॥

॥੭੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ ਕੀਖੇਲ ਲਖੇਇਹਚਾਲਾਅਜਾਇਬ ਬਾਤਨਿਰਾਲੀ ॥
 ਨਾਮ ਜਿਸੇ ਸਤਰੰਜ ਕਹੇ ਏਹ ਹੈ ਸਚ ਰੰਗ ਜਥਾਰਥ ਚਾਲੀ ॥
 ਗਾਫਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਖੇਲ ਕਰੋ ਏਹ ਮੁਸਕਲ ਬਾਤ ਨਾ ਜਾਣ ਸੁਖਾਲੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਹੈਂ ਘਰ ਚਾਹਤ ਤੋ ਕੁਝ ਚਾਹੀਏ ਹੈਮਗਜਭੀਆਲੀ ॥

॥੭੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੋਇ ਰਹੀ ਖਲਾਰ ਹੈ ਐਨਅਪਾਰ ਏਹ ਅਸਲ ਬਿਚਾਰ ਹੈਸਾਰਲਖਾਯੋ ॥
 ਹਰ ਦੋ ਤਰਫ ਸੇ ਮੁਹਰੇ ਲਗੇ ਫੁਨ ਮੁਹਰੇ ਮੁਕਾਬਲ ਮੁਹਰੇ ਲਗਾਯੋ ॥

ਆਖ ਕੀ ਤਾੜ ਸੇ ਤਾੜ ਕਰੇ ਹਰਿ ਓਰ ਸੇ ਓਰ ਦਲੀਲ ਲੈ ਆਯੋ ॥
ਬਾਤ ਬਰੀਕ ਬਖਾਨ ਨਦਾਨ ਤਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਪਾਯੋ ॥

॥੭੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਨਮੁਖ ਮਾਥ ਜੁਰੇ ਜਬ ਹੈਂ ਤਬ ਲਰਜਾ ਨਾ ਖਾਵੀਏਥੀ ਕਰ ਗਾਜੀ ॥
ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ ਰਖ ਸੋਕ ਸਨਾਖਤ ਤੁਹਫਾ ਹੈ ਆਰਫ ਨਜਰਦਰਾਜੀ ॥
ਜਰਾ ਚਾਲਕੁਚਾਲ ਸੰਭਾਲ ਚਲੋ ਫੇਰ ਤੇਰੇ ਇਹ ਆਗੇ ਹੈਕੀਕਹੁਪਾਜੀ ॥
ਬੇਖਟਕਹੋ ਅਟੱਕ ਚੁਕਾਇ ਦਈ ਲਈ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਬਾਜੀ ॥

॥੮੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਨ ਬਜੀਰ ਭਇਆ ਅਰਕਾ ਜੇਊ ਖਰਾ ਬਰਾਬਰ ਕਰਤ ਖੁਵਾਰੀ ॥
ਅਵਿਦਿਆਸਮੂਹਨਹੀਂ ਦਲਜਾਇਗਨਾ ਕੈਸੇਭਾਖਕਰੁੰਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਏਹਸਾਰੀ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਐ ਮੋਹਿ ਅਹੰ ਫੀਲੇ ਘੋੜੇ ਹੈਂ ਰੁਖ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥
ਲਘੂ ਮਤ ਏਹ ਕੈਸੇ ਲਖੋ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਭਾਰੀ ॥

॥੮੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਾਹਿ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸੈਨ ਹੈ ਸਾਬਤ ਕੈਸੇ ਬਣੀ ਦੇਖੋ ਹੋਇ ਅਗਾਰੀ ॥
ਅਨਭਵ ਏਹ ਬਜੀਰ ਖਲਾ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਸਾਫ ਸੰਜੋਇ ਸਵਾਰੀ ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦੋ ਫੀਲ ਬਣੇ ਅਸੂ ਭਏ ਬੈਰਾਗ ਬਬੇਕ ਹੈਂ ਭਾਰੀ ॥
ਸਮ ਦਮ ਦੋ ਰੁਖ ਪਟੀ ਪੜੇ ਏਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ ॥

॥੮੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਅਸਟਾਂਗ ਹੀ ਜੋਗ ਕੇ ਪਿਆਦੇ ਖੜੇ ਹਥ ਲੈ ਪਰਧਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਟਾਰੀ ॥
ਲਾਇ ਹਸਾਬ ਕਰੇ ਐਸੀ ਚਾਲ ਕਿ ਸਾਹ ਅਗਿਆਨਸਹਖਾਏਕਰਾਰੀ ॥
ਪਹਿਲੇ ਬੰਨ ਕਿਲਾ ਸਭ ਨਰਦਨ ਕਾ ਪਸਪੇਸ ਪਨਾਹਿ ਕਰੋਰਫਤਾਰੀ ॥
ਆਪ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਅਰੀ ਐਸੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਖਲਾਰੀ ॥

॥੮੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਦੋ ਫੀਲੇ ਕੀ ਚਾਲ ਸੁਮਾਰ ਕਰੋ ਗੋਸੇ ਮਲ ਅਮਲ ਹੈਂ ਮਲ ਮੁਕਾਏ ॥
 ਘੋੜੇ ਕੀ ਹਿੰਮਤ ਹਦ ਸੇ ਬਾਹਰ ਤੀਸਰੇ ਜਾਘਰ ਹਸਤੀ ਉਡਾਏ ॥
 ਪਟੀ ਪਾਧਰ ਪਾਏ ਚਲੇ ਰੁਖ ਹੈ ਜੋਉ ਨਰਦ ਮਿਲੇ ਰੁਕ ਖੇਲ ਖਪਾਏ ॥
 ਇਉਂ ਦਲਰਿਪਕੇ ਹਾਰ ਪੜੀ ਜਿਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਪਾਏ ॥

॥੮੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੀਲ ਕੀ ਸੈਫ ਬਜੀਰ ਫੜੀ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਦਿਤੀ ਐਸੀ ਆਣ ਤੜੀ ॥
 ਮਲਨ ਵਜੀਰ ਮੁਕਾਇ ਘੜੀ ਖਾਧੀ ਸਾਹ ਅਗਿਆਨ ਸਕਸਤ ਬੜੀ ॥
 ਪਕੀ ਨਰਦ ਨਸਾਨ ਪੈ ਜਾਇ ਪੜੀ ਘਰ ਚੋਸਠ ਮੈ ਫਿਰੀ ਤੋੜ ਅੜੀ ॥
 ਇਹਬਾਤਬਿਗਿਆਨਮੇਂ ਜਾਇ ਚੜੀਧਜਾ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਅੱਗਮ ਖੜੀ ॥

॥੮੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੰਸੀ ਕਾਨ ਕੀ ਬਾਜ ਰਹੀ ਨਿਸਬਾਸਰ ਸੋਇਸਹੋ ਤਿਨ ਲੋਇ ਰਹੀ ॥
 ਮੋਹਨ ਮੋਹਿ ਲਈ ਸਭ ਗੁਆਰਨ ਇਕਤਰ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਰਹੀ ॥
 ਅਨੰਦ ਮਈ ਰਸ ਪਾਵਤ ਹੈ ਮਿਲ ਸੰਸਨ ਕੋ ਸਭ ਖੋਇ ਰਹੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਗਾਫਲ ਗੁਵਾਰਨ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਕਿਉ ਸੋਇ ਰਹੀ ॥

॥੮੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਾਗ ਸਤਾਬ ਲੈ ਸਾਰ ਸਖੀ ਹੁਣ ਕੁੰਜ ਗਲੀ ਵਿਚ ਛਾਇ ਰਹੇ ॥
 ਮੋਹਨ ਮੋਹਨ ਭਾਖਤ ਹੈਂ ਬਿਚ ਧਰਨ ਅਕਾਸ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ॥
 ਕਿਉਕਰ ਬਾਤ ਕਰੂੰ ਇਨਕੀ ਇਹ ਰੁਣ ਝੁਣ ਸੁਰਤ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜਾ ਦੇਖ ਲਵੋ ਹੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਾਇ ਰਹੇ ॥

॥੮੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੰਸੀ ਹੈ ਆਣ ਬਜਾਈ ਜਬੇ ਤਬ ਭੁਲ ਗਈ ਸਭ ਕਾਰ ਬਿਹਾਰੀ ॥
 ਮਥਰਾ ਐ ਗੋਕਲ ਮੋਹਿ ਲਈ ਅਤੇ ਮੋਹ ਲਈ ਬ੍ਰਿਜ ਕੀ ਸਭ ਨਾਰੀ ॥

ਹੱਸ ਰੱਸ ਕੇਲ ਕਰੇ ਸਭ ਹੈ ਐਸੀ ਲਾਗਤ ਬੰਸਰੀ ਆਣ ਪਿਆਰੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਗੁਮ ਰਹੇ ਹੁਣ ਸੁਧ ਐ ਬੁਧ ਹੈ ਸਭ ਬਸਾਰੀ ॥

॥੮੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੰਸੀ ਕੀ ਟੇਰ ਸੋਂ ਟੇਰ ਹੁਈ ਲਖੀ ਫੇਰ ਜਾਂ ਫੇਰ ਹੈ ਐਨ ਬਚਾਰੀ ॥
ਧੁਨ ਧਿਆਨ ਹੋ ਇਕ ਗਏ ਐਸੀ ਆਇ ਚੜੀ ਅਬ ਪ੍ਰੇਮ ਖੁਮਾਰੀ ॥
ਨਾਹਿ ਆਪਰਹੀਨਾਹਿਗੁਆਰਨਹੈ ਨਾਹਿ ਬਿਜਰਹੀਨਾਹਿਕ੍ਰਿਸਨਮੁਰਾਰੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਆਖ ਸਕੇ ਹੁਣ ਹੈ ਚਿਦਾਕਾਸ ਅਕਹ ਅਗਾਰੀ ॥

॥੮੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਅੰਤ ਵਾਹਕ ਕੋ ਹਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਹੇਂ ਇਹ ਭੂਲਕੇ ਬਾਹਰ ਮਾਨ ਨਭਾਈ ॥
ਅੰਤਰ ਬੀਚ ਬਹਾਰ ਕਰੀ ਸਭ ਅੰਤਰ ਬੀਚ ਹੈ ਧੇਨ ਚਰਾਈ ॥
ਅੰਤਰ ਬੀਚ ਹੈ ਬੰਸੀ ਬਜਾਵਤ ਅੰਤਰ ਹੈ ਸਭ ਰਾਸ ਰਚਾਈ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨ ਤਿਨ ਸਰੀਰ ਜਹ ਮਥਰਾਐ ਗੋਕਲ ਬ੍ਰਿਜਨਾਕਾਈ ॥

॥੯੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਕੁਸਲਿਆ ਹੈ ਨਿਜਮਤ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਸੁਮਤ ਕੁਮਤ ਕੇਕਈ ॥
ਕੁਮਤ ਕਠੋਰ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰੀ ਦੇਖੋ ਕੈਸੀ ਕੁਮਾਰਗ ਆਣ ਪਈ ॥
ਦਸਰਥ ਗੁੰਮ ਜਥਾਰਥ ਹੈਂ ਜਬ ਸੀਆ ਹੈ ਸੁਰਤ ਬਦੇਸ ਗਈ ॥
ਅਨਭਵ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ਚਲੇ ਦੇਖੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਬਾਤ ਨਈ ॥

॥੯੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਨ ਸਮਾਨ ਨ ਹੋਰ ਕੋ ਰਾਵਣ ਹੈਂ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜਹ ਸੀਸ ਬਣਾਏ ॥
ਇਸ ਕਾਰਨ ਦਹਸਰ ਨਾਮ ਕਹਾਵਤ ਦਹਦਿਸ ਚੰਚਲ ਚਿਤ ਚਲਾਏ ॥
ਤਿਨ ਹਸਤੀ ਕੇ ਹੈਂ ਗੜ ਕੋਟ ਕੀਏ ਤਹ ਨਾਮ ਮੁਕਾਮਹੈਲੰਕ ਰਖਾਏ ॥
ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਅਗਿਆਨਸੁਮੁਦ੍ਰਹੈ ਜਹ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਏਹ ਰਾਜ ਕਮਾਏ ॥

॥੯੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਕੀ ਕਰਤੂਤ ਕਰੀ ਅਬ ਰਾਵਣ ਅੰਗ ਬਭੂਤ ਅਸਾਰ ਮਲੀ ॥
 ਅਵਿਦਿਆ ਅਵਰਨ ਹੈ ਭੇਸ ਕੀਓ ਕੈਸੀ ਕੁਟਲ ਕੁਮਤ ਕੀ ਮਤਹਲੀ ॥
 ਆਪ ਨੂ ਆਪ ਕਹਾਵਤ ਕੀ ਜਬ ਧਾਰ ਲਈ ਕਰ ਚਾਹ ਬਗਲੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ਕੀ ਰਾਵਣ ਹੈ ਅਬ ਸੀਆ ਛਲੀ ॥

॥੯੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੀਆ ਗਈ ਸਭ ਸੁਖ ਗਏ ਇਤੇ ਦੁਖ ਭਏ ਗਿਣੇ ਜਾਵਤ ਨਾਂਹੀਂ ॥
 ਸੀਆ ਸਰੂਪ ਮਿਲੇ ਕਬ ਹੈ ਐਸੇ ਰੋਵਤ ਰਾਮ ਫਿਰੇ ਬਨ ਮਾਂਹੀਂ ॥
 ਕਭੀ ਬੂਝਤ ਹੈ ਝੁੰਡ ਤਰਵਰ ਕੋ ਕਭੀ ਦੂਡਣ ਕੋ ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਜਾਹੀਂ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਬੇਗ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਕੀ ਜਾਨ ਹੈਮਾਰਤਆਹੀਂ ॥

॥੯੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਧੁੰਨ ਧੁੰਨ ਮਾਥ ਕਹੇ ਰਘੁਨਾਥ ਹੇ ਲਛਮਨ ਭ੍ਰਾਤ ਇਹ ਬਾਤ ਕੀ ਹੋਈ ॥
 ਲਾਇ ਧਿਆਨਿ ਕਰੇ ਅਬ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜਾਨਕੀ ਜਾਨਕੇਜੀਵਤ ਮੋਈ ॥
 ਗਿਆਤ ਨਾ ਗਾਤ ਨਾ ਕੁਝ ਸੁਹਾਤ ਹੈ ਨੈਨ ਚੁਚਾਤਿ ਭਰੇ ਜਲ ਦੋਈ ॥
 ਤਿਲੋਕੀ ਕੇ ਨਾਥ ਕੀਏਹ ਦਸਾ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਹੋਰ ਹੈ ਕੋਈ ॥

॥੯੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬਿਆਕੁਲ ਹੋ ਬਨ ਦੁੰਡ ਰਹੇ ਬਨਬਾਸਨ ਮੇਂ ਬਨਬਾਸ ਬਿਚਾਰੇ ॥
 ਇਤ ਤੇ ਉਤ ਓਰਕੋ ਡੋਲ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤ ਹੈ ਕੁਝ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥
 ਡਾਢ ਕੋ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਐਸੇ ਬਾਹ ਪਸਾਰ ਪਸਾਰ ਪੁਕਾਰੇ ॥
 ਜਾਨ ਕੀ ਜਾਨ ਹੈ ਜਾਨ ਕਹਾਂ ਦੇਖੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹਹਾਲ ਹਮਾਰੇ ॥

॥੯੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਈਚ ਬਰਾਗ ਨਾ ਲਾਜ ਰਹੀ ਜਾਏ ਕੇਲੇ ਪਹ ਕਦਲੀ ਸੀ ਜੰਘ ਰਰੇ ॥
 ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਕੀ ਡਾਰ ਮਿਲੇ ਬਨ ਮੇ ਤਹ ਨਾਮ ਸੀਆ ਮ੍ਰਿਗ ਨੈਨੀ ਧਰੇ ॥

ਪੁਸਪੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤ ਦੇਖ ਲਵੇ ਤਹ ਕੋਮਲ ਬਦਨੀ ਕਾ ਅੰਗ ਭਰੇ ॥
ਚੰਦ ਮੁਖੀ ਚੰਦ ਦੇਖ ਕਹੇ ਐਸੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਦੁਖ ਜਰੇ ॥

॥੯੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜ ਲਹਿਓ ਹੁਣ ਜਾਨਕੀ ਲੈ ਗਿਆ ਲੰਕ ਪਤੀ ॥
ਰਾਮ ਨੇ ਜੁਧ ਸਮਾਨ ਕੀਆ ਐਸੇ ਜੋਸ ਹੂਆ ਹੁਣ ਆਇ ਅਤੀ ॥
ਸੀਲ ਸੁਗੀਵ ਹੈ ਸਾਥ ਲੀਓ ਅਹੰ ਮਾਰ ਦੀਓ ਬਾਲੀ ਮਲਨ ਮਤੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੈਰਾਗ ਹਨ ਵੰਤਤਰ ਤੀਬਰ ਹੈ ਅਬ ਜਾਇ ਗਤੀ ॥

॥੯੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਅੰਗਦ ਅੰਗ ਬਬੇਕ ਲੀਓ ਕੀਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਲੰਕ ਪੈ ਆਣ ਚੜ੍ਹਾਈ ॥
ਸਮ ਦਮ ਹੈ ਨਲ ਨੀਲ ਦੋਊ ਪੁਲੁ ਗਿਆਨ ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥
ਸੰਜਮ ਕੀ ਸਭ ਸੈਨ ਕਰੀ ਜਿਨ ਰਾਵਣ ਕੀ ਰਜਧਾਨੀ ਰੁੜਾਈ ॥
ਰਾਵਣ ਬੁਧ ਮਦੋਦਰ ਬਰਜਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਰਾਰ ਮਚਾਈ ॥

॥੯੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਕਮਾਦ ਕੁਟੇਬ ਹੈ ਸਾਥ ਲੀਆ ਆਏ ਦਹ ਸਿਰ ਲੈ ਦਲ ਜੁਧ ਮਝਾਈ ॥
ਦੋਨੋ ਤਰਫਸੇ ਆ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਲਗਾ ਐਸੀ ਆਣ ਮਚੀਹੁਣ ਗਰਦਗੁਬਾਰੀ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾਬਰਛੀਲਗੀ ਆਇ ਐਸੀ ਪਈ ਲਛਮਨ ਮੂਰਛਾ ਆਣਕਰਾਰੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਐਸੀ ਭਈ ਪਈਰਾਮਕੋ ਆ ਹੁਣ ਸੋਚ ਹੈ ਭਾਰੀ ॥

॥੧੦੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੈਠ ਬਚਾਰਿ ਹੈ ਰਾਮ ਕੀਓ ਈਹਾ ਬੈਦ ਸੁਜਾਨ ਕੋ ਭਾਲ ਕੀਆ ॥
ਸੁਖ ਚੈਨਤ ਤੱਗ ਮੁਹਾਤਮਾ ਹੈ ਬੂਟੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਕ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਆ ॥
ਲਛਮਨ ਜਿਉਂਕਾ ਹੋਤਿਉ ਗਿਆਵਤ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਲੀਆ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਜੋਰ ਕੀਆ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਦੁਸਟ ਕੋ ਮਾਰ ਦੀਆ ॥

॥੧੦੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਧੂਮ ਔ ਧਾਮ ਹੁਈ ਅਬ ਲੰਕ ਮੇ ਦੁਰਜਨ ਰਾਮ ਨੇ ਆਣ ਮੁਕਾਏ ॥
 ਬੰਧ ਬਭੀਛਨ ਜਾਣ ਲਵੇ ਜੋਈ ਸਰਨ ਔਚਰਨ ਹੈ ਰਾਮਕੇ ਆਏ ॥
 ਹੈ ਤਹ ਲੰਕ ਕਾ ਰਾਜ ਦੀਓ ਨਿਜਿ ਹਾਥਨ ਸੇ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਚੜਾਏ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸਮੇਤ ਸੀਆ ਹੁਣ ਲਛਮਣ ਰਾਮ ਕੁਲਾਹਲ ਪਾਏ ॥

॥੧੦੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਅਮਰਾਪੁਰਅਜੁਧਿਆਆਇ ਗਏਨਿਜਧਾਮਮੇਇਸਥਿਤ ਆ ਅਬਪਾਏ ॥
 ਨਿਜ ਮਾਤਨ ਹੈ ਉਤਸਾਹ ਭਇਆਮਿਲ ਸਖੀਅਨਹੈਸੁਭਮੰਗਲ ਗਾਏ ॥
 ਬਾਜੇ ਬਾਜਤ ਭਾਂਤਨ ਭਾਂਤਨ ਕੇ ਧੁਨ ਸੰਖ ਘੜਿਆਲ ਕੀਹੈਅਧਕਾਏ ॥
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਪ੍ਰੋਖਪਰੇਮ ਭਇਆ ਹੁਣ ਦਾਸਭਗਵਾਨਕੀਆਖ ਸੁਣਾਏ ॥

॥੧੦੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਤਾਮ ਕੋ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ ਨਿਹਾਰ ਕੇ ਆਪ ਬਸਾਰ ਹੋ ਰਾਮ ਗਏ ॥
 ਭਾਵਨਾ ਭਾਵ ਮੇ ਭਾਵ ਹੁਏ ਇਕ ਸਾਰ ਵਿਖੇ ਗੁਮ ਗਾਮ ਗਏ ॥
 ਕਾਰਨ ਸੂਖਮ ਬੁਲ ਸ੍ਰੀਰ ਜਹ ਆਮ ਨਹੀਂ ਨਾਮੀ ਨਾਮ ਗਏ ॥
 ਦਾਸਭਗਵਾਨਕੀਕਹੇਬਖਾਨ ਜਹ ਧਿਆਨ ਹੀ ਪਾ ਬਿਸਰਾਮ ਗਏ ॥

॥੧੦੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਭਇਆ ਬੋਦ ਨਹੀ ਅਬ ਜਾਂ ਜਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਾਰਹੈ ਆਤਮ ਭੂਛਨ ਕੀ ॥
 ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਤਹ ਕਾਹੇ ਲੀਓ ਨਹੀ ਸੁਧ ਅਨਾਤਮ ਦੂਛਨ ਕੀ ॥
 ਜੜੀ ਭੂਤ ਹੁਏ ਪ੍ਰਪੰਚ ਬਿਖੇ ਨਹੀਂ ਲਜਾ ਕਛੂ ਦਾੜੀ ਮੂਛਨ ਕੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਬੈਲ ਰਹੇ ਇਕ ਕਸਰ ਰਹੀ ਸਿੰਘ ਪੂਛਨਕੀ ॥

॥੧੦੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਚੰਦਾਕਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਵਾਯੂ ਨਾਰਜਲ ਰੀਧ ਫਲਾਰ ਭਇਆ ॥
 ਸਾਂਤਕ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਜੋਗੁਣ ਤੀਨ ਹਮਾ ਬਿਸਤਾਰ ਭਇਆ ॥

ਤਾਕਤ ਆਪ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਪੰਜ ਤਤ ਬੁਖਾਰੁ ਭਇਆ ॥
ਜਾਤੀਮਾਦਾਹੋ ਅੰਕੁਜਾਤ ਵਿਖੇ ਇਉ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਕਾਰ ਭਇਆ ॥

॥੧੦੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਅੰਗ ਮੇਂ ਅੰਗ ਉਮੰਗ ਕਰੀ ਜਬ ਅੰਗ ਨਾ ਅੰਗ ਮੇਂ ਅੰਗ ਹੈਂ ਆਏ ॥
ਦੇਸ ਕਾਲਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸੁ ਕੀਓ ਤਹ ਨੁਕਤੇ ਹਬਾਬ ਸੇਚਾਰ ਉਠਾਏ ॥
ਏਕ ਹੈ ਜਿਗਰ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਜੋ ਦਿਲ ਤੀਸਰਾ ਖੀਚ ਦਮਾਰ ਕੇ ਜਾਏ ॥
ਚੋਥਾਘੇਰ ਲਿਆਵਤ ਹੈਤਿਨਕੋ ਅਬਦਾਸਭਗਵਾਨ ਕੀ ਰੰਗ ਦਿਖਾਏ ॥

॥੧੦੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਖੋਜ ਖਿਆਲ ਲੈ ਖੂਬ ਜਮਾਲ ਹੋ ਖਾਵਿੰਦ ਖਾਸ ਖੁਦਾਵੰਦ ਵਾਲਾ ॥
ਖਤਰਾਏ ਖੋਫੁ ਖੁਆਬ ਖੁਛਾਮਦ ਖੋ ਖੁਦੀ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਖਿਆਲੀ ॥
ਖਸਲਤ ਖਾਂਮ ਖਿਜਾਂਇ ਗਈ ਭਈ ਮੋਸਮ ਮੋਜ ਬਹਾਰ ਨਿਰਾਲੀ ॥
ਖਿਰਦਮੰਦ ਖਾਦਿਮ ਆਦਮ ਨੇ ਲਈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਲਜਤਆਲੀ ॥

॥੧੦੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਇਹੁ ਆਪ ਹੀ ਆਪਹੈਆਪ ਵਲੀ ॥
ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪਿ ਬਿਆਪਕ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਅਲਾਹਿ ਅਲੀ ॥
ਆਪ ਹੀ ਆਪਿ ਹੈ ਪਾਰ ਅਪਾਰ ਇਹ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਅਛਲ ਛਲੀ ॥
ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਪਛਾਣ ਕੇ ਆਪ ਕੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਮੋਜ ਭਲੀ ॥

॥੧੦੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆਰਯ ਨਾਮ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਕਾ ਬਾਕ ਅਵਾਂਤਰ ਬੇਦ ਬਖਾਨੇ ॥
ਮਲਨ ਕਰਮਕਾ ਨਾਮ ਅਨਾਰਯ ਹੈ ਨਾਹਿ ਪਾਬਰਬੇਦਕੇਬਚਨਕੋਮਾਨੇ ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਲੈ ਰਿਦ ਨਾਮ ਐ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨਪੈਆਨੇ ॥
ਇਤਆਦਕਰਮ ਹੈ ਆਰਯਕੇਇਉਂ ਦਾਸਭਗਵਾਨਕੋ ਬਿਰਲਾਹੀਜਾਨੇ ॥

॥੧੧੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੇਦ ਬਰੁਧ ਕਰੇ ਬਿਵਹਾਰ ਜੋ ਸੋ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਮੰਦ ਮਤੀ ॥
ਅਲਨ ਅਹਾਰ ਜਹ ਮਲਨ ਬਿਹਾਰ ਹੈ ਕਰਤ ਕੁਕਰਮ ਨਾ ਸੰਕ ਰਤੀ ॥
ਯਾਰੀ ਔ ਚੋਰੀ ਫਰੇਬ ਔ ਜੁਲਮ ਬਰੋਧ ਬਦੀ ਨਿਹ ਸੰਕ ਅਤੀ ॥
ਇਹ ਸਭ ਕਰਮ ਅਨਾਰਯ ਕੇ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਚਾਰ ਬਤੀ ॥

॥੧੧੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਃਫਲੈ ਸੀਟਰ ਪਾਰਟੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਆਰਯ ਬਾਤ ਕਹੋਕੁਝ ਮੋ ਸਮਝਾਈ ॥
ਹਿੰਸਾ ਤਜੀ ਨਹੀਂ ਹੁਜਤ ਕੋ ਪੜ ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਸੇ ਹੈ ਅਧਕਾਈ ॥
ਭੱਛ ਅਭੱਛ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਬਣੇ ਜਬ ਨਾਮ ਹੀਂ ਆਰਯ ਅਰਥ ਸਫਾਈ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਾਫ ਅਨਾਰਯ ਕਰਮ ਸਰੇਸਟ ਨਾ ਰੁਚਲਾਈ ॥

॥੧੧੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੀਚ ਸਮਾਜ ਕੇ ਦਾਖਲ ਹੋਵਣ ਕੋਣ ਬਸੇਸਤਾ ਦਸੀਏ ਭਾਈ ॥
ਅਸਲ ਅਸੂਲ ਸੇ ਮੂਲ ਕੋ ਹਾਸਲ ਬੀਚ ਰਵਾਜ ਨਾ ਧਸੀਏ ਜਾਈ ॥
ਬੁਧੀ ਧੁਮਕੀ ਜੇ ਨਾਹਿ ਹੋਇ ਸਕੇ ਕ੍ਰਿਉਹਾਨੀਮੇ ਦੀਜੀਏਮਦਦ ਆਈ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨਾਰਯ ਕੋ ਤਜ ਆਰਯ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹਸੀਏ ਰਾਈ ॥

॥੧੧੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਾਸ ਅਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਰਕਾਰਨਾ ਸੁਭ ਅਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਅਨਾਚਾਰੀ ॥
ਜੜੀ ਭੂਤ ਅਵਿਦਿਆ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹੇ ਪਸਨਾ ਦੁਰਮਤ ਵਲੀਲਬਸਾਰੀ ॥
ਖੁਦ ਪਸੰਦ ਹੋ ਅੰਧ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਆਰਯ ਮਤ ਕੀ ਬਾਤ ਬਚਾਰੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਾਫ ਅਨਾਰਯ ਝੂਠਨਾ ਜਾਣ ਇਹਗਲ ਹਮਾਰੀ ॥

॥੧੧੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੈਜੀਟੇਰੀਯਨ ਪਾਰਟੀ ਹੈ ਕੁਝ ਠੀਕ ਇਹਜਾਣ ਤਹਕੀਕਤੀਕਸਫਾਈ ॥

ਹਾਲ ਕੋ ਪਾਇਕਮਾਲ ਖਿਆਲ ਸੇ ਨੇਕ ਅਮਾਲ ਕਰੋ ਤੁਮ ਭਾਈ ॥
ਹੋਇ ਮੁਖਾਲਫ ਨਾਹਿ ਚਲੋ ਖਲੋ ਮਾਰਗ ਧਰਮ ਕੇ ਉਪਰ ਆਈ ॥
ਬਾਤ ਬਚਾਰ ਬਿਹਾਰ ਸਹੀਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਭਾਨ ਕਹੇ ਸਮਝਾਈ ॥

॥੧੧੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬੇਦ ਕੇ ਵਾਕ ਸੁਣੇ ਅਬ ਦੇ ਕੰਨ ਤਿਨ ਸਿਆਨੇ ॥
ਏਕ ਕਾ ਨਾਮ ਅਵਾਂਤਰ ਵਾਂਕ ਹੈ ਦੂਸਰ ਕਾ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਪਛਾਨੇ ॥
ਅਵਾਂਤਰ ਵਾਕ ਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਮਹਾਂਵਾਕ ਸੇ ਅਪਰੋਖ ਗਿਆਨੇ ॥
ਸੰਸਾਰੇਨਾਹਿਪਖੋਖ ਗਿਆਨ ਸੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਜਥਾਰਥ ਜਾਨੇ ॥

॥੧੧੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਵਾਕ ਅਵਾਂਤਰ ਹੋਇ ਚੁਕਾਅਬ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਮਹਾ ਵਾਕ ਜੁਬਾਕੀ ॥
ਭੇਦ ਲਿਆ ਸਭ ਸੰਗ ਸੇ ਇਹ ਤਬ ਲਾਜ ਜੋ ਤੀਨ ਕੀ ਹੈ ਪਟਚਾਕੀ ॥
ਹੋਜ ਹਸਾਬ ਤੋਹੀਦ ਭਰਾ ਜਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਲੈ ਪੀ ਅਬ *ਸਾਕੀ ॥
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਬਚਾਰਿਆ ਆਪ ਕੋਆਬਨਾਬਾਦਨਾਂਆਤਸ਼ ਖਾਕੀ ॥

॥੧੧੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਾਤ ਨਾਂ ਪਾਤ ਨਾਂ ^੧ਤਾਤ ਨਾਂ ^੨ਮਾਤ ਜਹ ^੩ਸੋਮਮਰੂਪਹੀ ਸਭ ^੪ਧਰਾਹੈ ॥
ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਇਕ ਸਾਰ ਸਮੇਰ ਐ ਥਲ ਸਰਾ ਹੈ ॥
ਚਰ ਅਚਰ ਹੈ ਕਰ ਅਕਰ ਚਰਿੰਦ ਪਰਿੰਦ ਔਰ ਨਾਰ ਨਰਾ ਹੈ ॥
ਖੰਡ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਸਭੇ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲਖੇ ਪਰਾ ਹੈ ॥

॥੧੧੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੋਖ ^੧ਸਮੀਰ ਸੇ ਹੋਇਨਹੀਂਨਹੀਂ ^੨ਸਲਲਕੇ ਬੀਚ ਇਹ ^੩ਆਇਗਰੇ ॥
^੪ਮਿਰਤਕਾ ਬੀਚ ਨਹੀ ਮਿਸ ਜਾਵਤ ^੫ਪਾਵਕ ਬੀਚ ਨਾ ਜਾਇ ਜਰੇ ॥
ਹਾਥਨ ਸੇ ਨਹੀ ^੬ਹੋਵਤ ਹੈ ਗੈਹ ਸਸਤ੍ਰੁ ਸੋਂ ਨਹੀਂ ਛੇਦ ਧਰੇ ॥

*ਸਾਕੀ ਅਰਥਾਤ ਨਸ਼ਾ ਪਲਾਨੇ ਵਾਲੇ ਅਵਾਂਤਰ ਵਾਕ ਰੂਪੀ ਪਿਆਲਾ ਲੈ ਕਰ ਮਾਰਫਤ ਰੂਪੀ ਹੋਜ ਮੇਂ ਸੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਰੂਪੀ ਨਸ਼ਾਪੀ
੧ਪਿਤਾ, ੨ਮਾਤਾ, ੩ਮੇਰਾ, ੪ਪ੍ਰਥਵੀ, ੫ ਵਾਯੂ, ੬ਪਾਣੀ, ੭ਮਿਟੀ, ੮ਅਗਨੀ, ੯ਨਿਜਸਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਰੂਪ, ੧੦ਭੇਦ ।

ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਭ ਪਰੇ ॥

॥੧੧੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਕਾ ਰੰਗ ਚੜਾ ਖੜਾ ਪਾਸਰ ਬਗ ਉਮੰਗ ਤਭੀ ॥
ਮਹਾਂਵਾਕ ਕਾ ਆ ਉਪਦੇਸ਼ਭਇਆ ਗਿਆ ਬਾਦ ਬਬਾਦਹੋਨਾ ਟਸਭੀ ॥
ਰਿਹਾ ਭੇਦ ਐ ਭਰਮ ਨਾ ਮਰਮਲਖਾ ਲੀਆ ਲਖ ਅਲਖਹੈਂ ਅਖ ਜਭੀ ॥
ਆਹਾਸ੍ਵਾਦਅਨਾਦ ਅਨਾਹਦਕਾ ਨਹੀਂ ਦਾਸਭਗਭਾਨ ਜੋ ਭੰਗ ਕਭੀ ॥

॥੧੨੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਨਾ ਹਮ ਬੇਦ ਕੇ ਪਸ ਭਏ ਇਤਹਾਸ ਪੁਰਾਣ ਨਾ ਮੂਲ ਬਕੇਂ ॥
ਨਾਹਿ ਕੁਰਾਨ ਕਾ ਸਬਕ ਪੜੇਂ ਹਮ ਨਾਹਿ ਅੰਜੀਲ ਕੋ ਮਾਨ ਸਕੇਂ ॥
ਨਾ ਹਮ ਆਰਯ ਬੀਚ ਹੈਂ ਦਾਖਲ ਨਾਹਿ ਅਨਾਰਜ ਆਸ ਤਕੇਂ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਉਹ ਮਾਨ ਰਹੇ ਹਮ ਜਾਹਿ ਇਸਾਰੇ ਸੇ ਆਣ ਜਕੇਂ ॥

॥੧੨੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਨਾ ਹਮ ਦੇਵਤਾ ਪੂਜਤ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਠਾਕਰ ਕਰ ਪਸਿੰਦ ਲਏ ॥
ਨਾ ਹਮ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਪ ਕਰੇਂ ਨਹੀਂ ਨੀਰ ਮੇਂ ਮੀਨ ਮਾਨਿੰਦ ਪਏ ॥
ਨਾ ਹਮ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਦਾਨ ਦਹਿੰਦ ਹੈਂ ਇੰਦ ਭਏ ॥
ਨਾ ਵਜ੍ਹ ਸਾਜ ਕਰੇਂ ਸੁਬਹਾ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਰਿੰਦ ਗਏ ॥

॥੧੨੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਗੁੰਬਜ ਬੀਚ ਅਵਾਜ ਭਈ ਕਹੁ ਮਾਲਕ ਕੋਣ ਹੈ ਅੰਦਰ ਕਾ ॥
ਲਖੇ ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਹੈ ਭੇਤੁ ਸਭੀ ਵਾਲੀ ਕੋਣੁ ਕਲਾਬਾਲੇ ਮੰਦਰ ਕਾ ॥
ਕਾਰੇ ਬਾਰ ਬਿਹਾਰ ਨੂੰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਬਾਨੀ ਕੋਣ ਇਸਾਰੇ ਦੇ ਫੰਦਰ ਕਾ ॥
ਅਚਰਜ ਮੋਜ ਰਚਾ ਏਹ ਖੇਲ ਹੈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਲੰਦਰ ਕਾ ॥

॥੧੨੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਕੋਣ ਬਿਰਾਜ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਮੰਦਰ ਕਰ ਕਿਆਸ ਇਹ ਬਾਤ ਬੜੀ ॥
 ਹੈ ਸਭ ਤਾਕਤ ਫੈਲ ਰਹੀ ਜਿਸ ਆਸਰੇ ਹੈ ਇਹੁ ਦੇਹ ਖੜੀ ॥
 ਨਖਸਿਲਾ ਲੋ ਪੂਰਨ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੰਚੀ ਕਰਨ ਪ੍ਰਾਨ ਕੀ ਬੰਨ ਮੜੀ ॥
 ਸਰਬ ਬਿਵਸਥਾ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਪੂਜਨਾ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਮੰਨ ਬੜੀ ॥

॥੧੨੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਪੀ ਸੁਧਾ ਸਾਗਰ ਹੋਇ ਇਕਾਗਰ ਗਾਗਰ ਫੋੜ ਹਲਾਹਲ ਕੀ ॥
 ਸਮਝ ਸਮੀਪ ਨਾਂ ਭਾਲੀਏ ਵੀਪ ਏਹ ਦੇਖ ਰਦੀਫ ਕਿ ਹੈ ਗਲ ਕੀ ॥
 ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਮੇਂ ਹੋਹ ਨਿਦ੍ਰੇਂਦ ਲੈ ਲਜਤਿ ਆਨ ਅਮੀ ਜਲ ਕੀ ॥
 ਹੋਹ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਾਂ ਬਿਪਤ ਰਹੇ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲਖੋ ਬਲ ਕੀ ॥

॥੧੨੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਡ ਕੀ ਆਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਜਾਤਿਸਉਪਰ ਐਨ ਅਘਾਨੇ ॥
 ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਤਹ ਪੰਖਾ ਹੈ ਕੁਦਰਤ ਆਣ ਫੁਹਾਰ ਉਠੇਂ ਸੇ ਹਤਾਨੇ ॥
 ਸਾਂਤ ਭਈ ਬਿਸਰਾਮ ਕੀਓ ਜਬ ਸਤਗੁਰ ਆਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਦਾਨੇ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਓ ਜਬ ਬ੍ਰਿਤ ਹੈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਥੀਏ ਮਸਤਾਨੇ ॥

॥੧੨੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਸਭ ਭੇਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਕੇ ਜਬ ਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਬਹੇ ॥
 ਚਾਹੇ ਕੇਸ ਸਵਾਰ ਬਲੇ ਦਸਤਾਰ ਉਤਾਰ ਚਾਹੇ ਬੀਆ ਬਾਨ ਰਹੇ ॥
 ਚਾਹੇ ਚੜਤੁ ਰੰਗ ਉਮੰਗ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਬਸਤ੍ਰ ਰੰਗ ਗਿਆਨ ਰਾਹੇ ॥
 ਚਾਹੇ ਮੋਨਕੋ ਧਾਰ ਗੁਜਾਰ ਕਰੇਦੰਮ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਲਾਹੇ ॥

॥੧੨੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਚਾਹੇ ਸੀਸ ਮਹਿਲ ਮੇਂ ਸੋਇ ਰਹੇ ਚਾਹੇ ਛਾਉਂਜਾ ਬਹੇ ਕਰੀਰਨ ਕੀ ॥
 ਚਾਹੇ ਟੁਕਰ ਮਾਂਗ ਕੇ ਖਾਇ ਲਏ ਚਾਹੇ ਬਾਲੀ ਛਕੇ ਬੈਹਿ ਖੀਰਨ ਕੀ ॥

ਚਾਹੇ ਮਖਮਲ ਅਤਲਸ ਓਢ ਫਿਰੇ ਚਾਹੇ ਗੋਦੜੀ ਲੈ ਬਹੁ ਲੀਰਨ ਕੀ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਮੋਜ ਫਕੀਰਨ ਕੀ ॥

॥੧੨੮॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਆਪਣਾ ਆਪ ਜੋ ਜਾਣ ਲੀਓ ਅਨਲਹਕ ਚਾਹੇ ਯਕਲਖਤ ਕਹੇ ॥
ਚਾਹੇ ਖਮੋਸ਼ ਹੋ ਗੋਸ ਕਰੇ ਬੰਦ ਕੁਝ ਕਹੇ ਚਾਹੇ ਸਖਤ ਰਹੇ ॥
ਚਾਹੇ ਹੋ ਮਸਕੀਨ ਇਹ ਖੀਨ ਫਿਰੇ ਚਾਹੇ ਆਦਲ ਹੋ ਕਰ ਤਖਤ ਬਹੇ ॥
ਇਹ ਸਭ ਮੋਜ ਹੈ ਆਰਫ ਕੀ ਰਹੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੇਰਖਤ ਚਹੇ ॥

॥੧੨੯॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਹੈ ਸਭ ਦੇਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਕੇ ਚਾਹੇ ਜਾ ਅਫਗਾਨਸਤਾਨ ਰਹੇ ॥
ਚਾਹੇ ਇੰਗਲਸਤਾਨ ਕੀ ਸੈਰ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਬਾਤ ਬਲੋਚਸਤਾਨ ਕਹੇ ॥
ਚਾਹੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਸਮੀਪ ਰਹੇ ਚਾਹੇ ਜਾ ਬਿਚ ਰੇਗਸਤਾਨ ਬਹੇ ॥
ਇਹੁ ਸਭ ਖੇਲ ਹੈ ਆਰਫ ਕੇ ਰਹੇ ਹਿੰਦਸਤਾਨ ਭਗਵਾਨ ਚਹੇ ॥

॥੧੩੦॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਪਾਥਰ ਪੋਟ ਪਾਰੇਤ ਕੇ ਕੋਟ ਲੈ ਆਸਰਾ ਓਟ ਕਿਉਂ ਹੋਇੰ ਇਵਾਨਾ ॥
ਗੋਬਰ ਗਾਵ ਐ ਕਾਗਜ ਨਾਵ ਲੈ ਆਬ ਬਹੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਦੀਵਾਨਾ ॥
ਕਾਂਮਨ ਕੂਪ ਰਵਾਜ ਕੇ ਰੂਪ ਨਾ ਜੂਪ ਕੀ ਊਪ ਮੇਂ ਆਵਤ ਦਾਨਾ ॥
ਸ਼ੋਕ ਸ਼ਨਾਸ ਲੈ ਸਚ ਕੀਰਾਸਤੂੰ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਰਦ ਸਿਆਨਾ ॥

॥੧੩੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਰਾਉ ਨਾਂ ਰੰਕ ਨਸ਼ਕ ਰਹੇ ਜਬ ਅੰਕ ਲਖੇ ਮਿਲਿ ਆਸਕ ਕੋ ॥
ਆਖ ਕੀ ਧਾਰ ਗਵਾਰ ਪੜੀ ਨਾਹਿ ਪਾਇ ਲੀਆ ਆਇ ਲਾਸਕ ਕੋ ॥
ਹੈ ਕਹ ਕੇਲ ਇਹ ਖੇਲ ਕਹੇ ਜਹ ਮੇਲ ਸੇ ਮੋਜ ਉਪਾਸਕ ਕੋ ॥
ਆ ਚੜੇ ਰੰਗ ਨਾ ਸੰਗਤ ਜੋ ਤਜ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਫਾਸਕ ਕੋ ॥

॥੧੩੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਰਿਦੇ ਰਾਮ ਕਿਉਂ ਰਾਉਂਕੇ ਹੋਵਤ ਜੋ ਨਹੀਂ ਆਰਫ ਸੰਗ ਕਰੇ ਹੈ ॥
 ਨਾ ਮਿਲੇ ਨੂਰੁ ਹੋ ਚੂਰ ਜੀਆ ਬਿਚ ਤਨ ਤਨੂਰ ਜਰੂਰ ਜਰੇਂ ਹੈ ॥
 ਨਾਂ ਦਿਨ ਰੋਨ ਮੇਂ ਚੈਨ ਹੈ ਆਵਤ ਸੈਨ ਕਰੇ ਬਿਨ ਬੈਨ ਮਰੇ ਹੈ ॥
 ਨਾ ਹਟੇ ਹੋਲ ਹੈਂ ਕੋਲ ਕਰੇ ਬਿਨ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਭੀ ਆਹ ਭਰੇ ਹੈ ॥

॥੧੩੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਰਾਂਓ ਕੀ ਰਾਸ ਕੇ ਭਾਖ ਬਲਾਸ ਨਾ ਹੋ ਕਰ ਖਾਸ ਆ ਆਸਨ ਮੇਂ ॥
 ਕੂੜ ਖਿਆਲ ਨਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਡਾਲ ਹਕੀਕਤ ਹਾਲ ਲੈ ਸਾਸਨ ਮੇਂ ॥
 ਜਾਇ ਤੋਹੀਦ ਪੈ ਦੀਦ ਚੜੇ ਜਬ ਦ੍ਰੈਤ ਗਈ ਭਏ ਖਾਸਨ ਮੇਂ ॥
 ਰਾਉ ਨਾਂ ਰੰਕ ਨਾਂ ਸ਼ੰਕ ਕਛੂ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਸਨ ਮੇਂ ॥

॥੧੩੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਨਾ ਰਹੀ ਅਟਕ ਆ ਲਟਕ ਭਈ ਜਬ ਪਾਇਂ ਛੁਹੇ ਆਇ ਆਸੁਕਕੇ ॥
 ਏਲ ਬਹਾਰ ਮਿਲੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਇਹ ਹੈ ਉਪਕਾਰ ਜੋ ਲਾਸਕ ਕੇ ॥
 ਪਾ ਗੁਣ ਰੰਜ ਨਾ ਰੰਜ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਫੰਦ ਫਸੇ ਫਿਰ ਫਾਸਕ ਕੇ ॥
 ਪਾਇ ਪਨਾਹ ਅਲਾਹਿ ਕੇ ਰੰਗ ਹੈਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਉਪਾਸਕ ਕੇ ॥

॥੧੩੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਨਾਂ ਬਿਨ ਬੋਧ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ ਆਵਤ ਹੋ ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਬੀਚ ਚਹੇ ॥
 ਚਾਹੇ ਗੋਮਤੀ ਗੰਗ ਕੇ ਤੀਰ ਫਿਰੇ ਚਾਹੇ ਬੀਚ ਬਨਾਰਸ ਜਾਇ ਰਹੇ ॥
 ਸਾਖਿਆਤ ਸਰੂਪ ਨਾ ਹੋਤ ਇਵੇਂ ਚਾਹੇ ਬਣ ਮਹੰਤ ਇਕੰਤ ਬਹੇ ॥
 ਨਾਂਸਤਸੰਗ ਕਾ ਰੰਗ ਚੜੇ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭੇਦੁ ਲਹੇ ॥

॥੧੩੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਸਭ ਭੇਸ ਤੋ ਸਫਲ ਕੀਏ ਜਬ ਆ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਗੰਗ ਬਹੇ ॥
 ਰੋਮ ਕਟਾਇ ਬਣੇ ਮੁੰਡੀਆ ਚਾਹੇ ਹੋ ਕਰ ਨੰਗ ਮਲੰਗ ਰਹੇ ॥

ਚਾਹੇ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਬਭੂਤ ਮਲੇ ਚਾਹੇ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਪ ਆ ਅੰਗ ਦਹੇ ॥
ਗਿਆਨ ਬਹੁੰਨ ਹੈ ਉੰਨ ਸਭੀ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਖਾਨ ਕਹੇ ॥

॥੧੩੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈ ਸਭ ਦੇਸ ਦਸਾਨ ਬਿਖੇ ਇਕੁ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਨਾ ਹੋਰ ਹੈ ਕੋਈ ॥
ਅੰਤ੍ਰ ਬਾਹਰ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਇਹ ਹੈ ਜਹਿ ਸੂਤ ਮੇਂ ਸਭ ਪਰੋਈ ॥
ਨੇਤ ਹੀ ਨੇਤ ਜਹ ਬੇਦ ਬਖਾਨਤ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਆਤਸ ਸੋਈ ॥
ਹੈ ਤਹ ਭੇਦ ਮੇਂ ਭੇਦ ਲਖਾ ਜਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਜਾਨ ਬਲੋਈ ॥

॥੧੩੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੋਕਰ ਬੰਧਨਾ ਅੰਧ ਖਲੋ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਧੰਦ ਹੀ ਧੁੰਦ ਪਸਾਰਾ ॥
ਪਾਂਧੀ ਨਾਂ ਪੰਧ ਪੈ ਅਟਕ ਰਹੇ ਚਲੇ ਮਾਰਗ 'ਮੋਖ ਇਹ ਪਾ ਗੁਫਤਾਰਾ ॥
ਜੈਂਹ ਤੁਮ ਐ ਹਮ ਹੈਂ 'ਤਮ ਭਏ ਤਹ ਨਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਇਹ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਹੇ ਹਨ ਦਾਨ ਹਕੀਕਤਜਾਨ 'ਬਿਗਿਆਨ ਬਹਾਰਾ ॥

॥੧੩੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਬਕ ਸਕੂਲ ਹੈਂ ਭੂਲ ਗਏ ਜਬ 'ਮੂਲ ਮੁਕਾਲੇ ਕੋ ਸਮਝ ਖੜੇ ॥
'ਸੂਫੀਆ 'ਕੋਲ ਕੀ ਡੋਲ ਕੋ ਲੈ ਕੀਏ ਲੁਗਤ ਆਹਲ 'ਹਰੂਫ ਬੜੇ ॥
ਸਾਬਕ ਸਬਕ ਸੁਨੀਦ ਕਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹਾਲ 'ਤਹੀਦ ਪੈ ਦੀਦ ਚੜੇ ॥
ਸੁੰਮਨ ਬੁਕਨ ਹੋਇ ਰਹ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਬਰਕ ਫੜੇ ॥

॥੧੪੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਦਿਲ ਦਰਮਿਆਨਆ 'ਆਰਜ਼ੂ ਲਾਮਤਆਸਇਹਲਜਤਸਾਬ ਹੀ ਬੀਤੇ ॥
'ਆਰਜਾਆਏਨਾ 'ਬਾਤਨ 'ਮੇਂਤਿਨਹੈ ਜਿਨਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲੜੇ ਪੀਤੇ ॥

੧ ਮੁਕਤ ੨ ਖਤਮ ੩ ਮਾਰਫਤ ੪ ਮੂਲ ਕਹੀ ਹੁਈ ਬਾਤ ਅਰਥਾਤ ਮਹਾਂਵਾਕ ੫ ਆਰਫ ਫੁਕਚਨ ੬ ਹਰੂਫ ਬੜੇ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ
ਵੀਦਿਆ ੭ ਮਾਰਫਤ ਦੁਖਾਹਸ ਅਰਥਾਤ ਇਛਿਆ ੮ ਰੰਗ ੯ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ੧੦ ਇਹ ।

ਸੁਖਨ ਇਹ ਸਾਫ ਹੈ ^੨ਲਾਫ ਨਾ ਜਾਣਤੂੰ ਨਾਹਮਕੋਲਹੈਕੱਸਬਕੇਕੀਤੇ ॥
 ਆ ^੩ਖੁਦ ਆਖ ਸੇ ਦੇਖਲਵੇ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੋਮਰ ਕਰ ਜੀਤੇ ॥

॥੧੪੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

^੪ਜਰ ^੫ਜ਼ਰਾਇਤ ਛੋੜ ਜਮਾਇਤ ਪਕੜ ^੬ਕਨਾਇਤ ਕਾਂਮ ਸਰੇ ॥
 ਸਾਬਰ ਸਬਰ ਕਾ ^੭ਅਬਰ ਪੜੇ ਜਬ ਸੋਕ ਕੀ ^੮ਸ਼ਾਖ ਆ ^੯ਸਬਜ ਕਰੇ ॥
^{੧੦}ਕੈਹਤ ਦੂਰ ^{੧੧}ਦਰਮਿਸਕ ਕਾ ਹੋਵਤ ^{੧੨}ਬਾਤਨ ਬੀਚ ਧਿਆਨ ਧਰੇ ॥
 ਸੁਖਨ ^{੧੩}ਸਨਾਖਤ ਆਣ ਕਰੇ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਭੀ ਸਾਸ ਭਰੇ ॥

॥੧੪੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਆਹਿਹੋ ਸਰਦ ਐ ਹੈ ਰੰਗ ਜਰਦ ਜੋ ਹੈ ਤਰਚਸ਼ਮ ਆਹੋਇ ਰਹੀ ॥
 ਇਹ ਅਲਾਮਤ ਬੀਚ ਜਿਸ ਮੁਬਤਲਾਇ ਹੈ ਇਸ਼ਕ ਮੇ ਸਖਸ ਬਹੀ ॥
 ਉਮਦੈ ਹੈ ਆਦਤ ਬੀਚ ^{੧੪}ਇਬਾਦਤ ਜਾਣ ^{੧੫}ਸਾਆਦਤਮੰਦ ^{੧੬}ਸਹੀ ॥
 ਤੋੜਕੇ ਅਟਕ ਬੇਖਟਕ ਰਹੇ ਦੇਖੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਲਟਕ ਯਹੀ ॥

॥੧੪੩॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਬਸ ਬੁਲਾਓ ਨਹੀ ਹਮਕੋ ਕੋਈ ਨੋਸਨਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ਹਮਨੇ ॥
 ਤੁਹਫਾਤਯਸਰ ^{੧੭}ਭਿਆਮੁਯਸਰ ਪਕੜ ਕਨਾਰ ਲੀਆ ਗਮਨੇ ॥
 ਨਾਂ ਰਹੀ ਖਬਰ ਹੈ ^{੧੮}ਆਲਮ ਕੀ ਏਹਾ ਆਇ ਅਰਾਮ ਕੀਆ ਦੰਮਨੇ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਦਿਲੇਦਰ ਮਿਆਨ ਨਸੀ ਕੀਆ ਹੈ ਅਬ ਆ ਰਮਨੇ ॥

॥੧੪੪॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਜਲਵਾਇ ਜਾਮ ਭਰਾ ਹੂਆ ਆਮ ਹੈ ਪੀਵੇਗਾ ਸੋ ਮਰੇ ਜੀਵਤ ਜੋ ॥
 ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾਵਾ ਦੂਰ ਭਇਆ ਤਹ ਲਾਪਰਵਾਹ ਨਸੇ ਖੀਵਤ ਜੋ ॥
 ਬਿਆਨ ਕਰੇ ਯਾਹਿ ਲੱਜਤ ਕੋ ਓਹੁ ਬੀਚ ਤਾਸੀਰ ਆ ਥੀਵਤ ਜੋ ॥
 ਨੇਹਮਤਨੂਰਮੁ ਰੈਹਮਤ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਇਹ ਪੀਵਤ ਜੋ ॥

॥੧੪੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

੧੯ਤਿਫਲ ਤਫੈਲਹੋ ਉਮਰ ਅਵੈਲ ਮੇਂ ੨੦ਜਾਹਦ ਜੈਲਕੈ ਗੈਲਜੋਆਵੇਂ ॥
ਉਲਫਤ ਆਰਫ ਲੁਤਫ ੨੧ਤਜਾਰਤ ਸਮਝ ਇਸਾਰਤ ਜਿਆਰਤਪਾਵੇਂ ॥
ਰਾਹਿ ਰਿਆਸ਼ਤ ਹਕ ਇਜਾਸ਼ਤ ਕਰ ਮੁਤਾਬਕ ਮਰਤਬੇ ਜਾਵੇਂ ॥
ਗੋਂਸੀਹਜੂਰੀਦੇਮਰਤਬਾਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇਚਸਮਚੜਾਵੇਂ ॥

॥੧੪੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆਲਮ ਹੋ ਮਸ਼ਗੂਲ ਹੈਂ ਆਲਮ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਇਲਮ ਸੇ ਫੈਜ਼ ਕੀ ਪਾਯਾ ॥
ਜੋਹਫ ਜੁ ਜਿਗਰ ਮੇਂ ਦੀਗਰ ਹੈ ਗੋਂਗਾਰੈਬਸੇ ਗਲਬਕਾਇਸਉਠਾਯਾ ॥
ਜੇਰ ਐ ਜਬਰ ਕਾ ਅਬਰ ਚੜਾ ਤਮਾ ਬੀਚ ਤੁਫਾਨਕੀਸ਼ੋਰ ਮਚਾਯਾ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈਰਾਨ ਹੂਏ ਨਹੀਂ ਹਰਫ ਕੀਤਰਫ ਆਰਾਮੁ ਜੁਆਯਾ ॥

॥੧੪੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਖਾਮ ਖਿਆਲ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਕਾਲ ਬਿਹਾਲ ਕਰੇ ਕਭੀ ਆ ਤੁਝੇ ਖੈਨੂੰ ॥
ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਗੇਂਦ ਗਿਰੇ ਮਤ ਮਾਤ ਕਰੇ ਰਿਹਾਂ ਖੇਲ ਹੈਂ ਜੈਨੂੰ ॥
ਆ ਨਜਦੀਕ ਹੈ ਬਾਤ ਬਰੀਕ ਤਹਕੀਕ ਬਤਾਵਣ ਆਰਫ ਤੈਨੂੰ ॥
ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਢੰਗ ਸਹੀ ਕੁਝ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਉਂ ਮਾਲਮ ਮੈਨੂੰ ॥

॥੧੪੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਰੋਕ ਰਕੀਬ ਕੋ ਹੁਬ ਹਬੀਬ ਸੇ ਬਾਤ ਅਜੀਬ ਇਹ ਜਾਣ ਸ਼ਰੂਰੀ ॥
ਗਾਫਲ ਗੋਰ ਸੇ ਤੋਰ ਤਰੀਕਤ ਸਮਝ ਹਕੀਕਤ ਆ ਅਬ ਪੂਰੀ ॥
ਪੂਤਲਾ ਪਾਕ ਹੈ ਖਾਕ ਵਿਖੇ ਇਹ ਖੋਜ ਕੇ ਹੋਰ ਹੁਨੇ ਸਹੁ ਨੂਰੀ ॥
ਪਾਇ ਤੋਹੀਦ ਲੈ ਦੀਦ ਸਹੀ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਧਾਰ ਸਬੂਰੀ ॥

॥੧੪੯॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਜਿੰਦਗੀ ਜੋਕ ਲੈ ਫੋਕ ਚਲੋ ਏਹੋ ਹੋਵਣਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਕਰੋ ॥
 ਆਇ ਗਰੀਜ ਮਰੀਜ ਭਇਆ ਰੂਹ ਆਰਫ ਘਾਟ ਪੈ ਧੋਣ ਧਰੋ ॥
 ਬਾਂਧ ਕੇ ਕਮਰ ਇਹ ਅਮਰ ਲਵੋ ਨਹੀਂ ਗਾਫਲ ਹੋ ਵਿਚ ਰੋਣ ਮਰੋ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗਿਆਨ ਪਛਾਨ ਇਹ ਪਾ ਅਭਮ ਨਕਾ ਹੋਣ ਹਰੋ ॥

॥੧੫੦॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਕਾਫਰ ਹੈਂ ਕਰ ਬਾਫਰ ਕਾਮ ਕੋ ਸਮਝ ਮੁਸਾਫਰ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ ॥
 ਨਫਸ ਕੀ ਕੈਦ ਬੇ ਫੈਦ ਫਸੇਂ ਨਾਹਿ ਛੂਟਣ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਬਚਾਰੀ ॥
 ਮਜ਼ਹਬੀ ਬੈਲ ਨਾ ਲਜਤ ਪਾਵਤ ਮੋਮਨ ਹੋਣ ਕੀ ਮੋਜ਼ ਨਿਰਾਰੀ ॥
 ਆਰਫ ਮਰਦ ਕੀ ਸੁਹਬਤ ਸੇ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਜ਼ਾਦਬਿਹਾਰੀ ॥

॥੧੫੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਹੈਫ ਹਜਾਰ ਹੈ ਕੈਫ ਕੇ ਪੀਣ ਕੋ ਸਾਬਰੀ ਸੈਫ ਨਾ ਆਂਣ ਉਠਾਏਂ ॥
 ਮਰਗ ਕਰੀਬ ਹਬੀਬ ਖੜੀ ਨਾਹਿ ਨਫਸ ਰਕੀਬ ਕੋ ਮਾਰ ਮੁਕਾਏਂ ॥
 ਦਾਮਨ ਦਾਗ ਹੈ ਰਾਗ ਰਹਿਾ ਅਬ ਨਾ ਬਦਫੈਲ ਬਛਾਵਣਾ ਚਾਏਂ ॥
 ਦੇਖ ਹੈਸੀਅਤਨੀਤ ਨਾਬਾਂਧਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਏਂ ॥

॥੧੫੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਦੋਲਤ ਦਾਮ ਦੀਵਾਨ ਮਕਾਨ ਨਦਾਨ ਗੁਮਾਨ ਨਾਂਇਨ ਕਰੋ ॥
 ਔਰਤ ਪੂਤ ਔ ਦੂਤ ਕੋ ਸੂਤ ਇਹ ਦੇਖ ਬਭੂਤ ਨਾ ਮਾਣ ਮਰੋ ॥
 ਪਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਲੈ ਪਰਮਾਰਥ ਸਮਝ ਜਥਾਰਥ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ॥
 ਆਤਮ ਰੰਗ ਕੇ ਅੰਗ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਪਾਰ ਪਰੋ ॥

॥੧੫੩॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਪਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਾ ਦ੍ਰਸਨੁ ਪ੍ਰਸਨੁ ਸ੍ਰਸਨ ਸਾਥ ਉਧਾਰ ਕਰੋ ॥
 ਆ ਅਧਕਾਰ ਸੇ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰ ਤਿਆਗ ਹੰਕਾਰ ਬਕਾਰ ਹਰੋ ॥

ਕੀਜੋ ਆ ਸੇਵ ਇਹ ਦੇਵ ਪਛਾਣ ਕੇ ਭੇਵ ਸੇ ਭੈ ਸੰਸਾਰ ਤਰੇ ॥
ਹੋਇ ਮਮੋਛੁ ਆਮੋਛ ਲਹੋ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਸਾਚ ਰਰੇ ॥

॥੧੫੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਲੇਖ ਲਿਲਾਟ ਕੇ ਪਲਟਤ ਆ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਸਾਟ ਹੋ ਸਾਦਕ ਖਾਂਏ ॥
ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਗਰਧਬ ਜੋਨ ਹੈਂ ਨਾਂ ਕਰ ਕਰਮ ਜੋ ਇਹ ਪਲਟਾਏ ॥
ਨਾਮ ਐ ਰੂਪ ਜੋ ਮਾਨਤ ਆਪ ਕੋ ਇਹ ਸਭ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨ ਕਹਾਏ ॥
ਆਸਰਾ ਆਪ ਇਹਨਾਮ ਐ ਰੂਪਕਾ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਦਨਾਸਮਝਾਏ ॥

॥੧੫੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਾਨਸ ਜਾਤ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਕੁਝੁ ਹੈ ਸਭ ਏਕ ਹੀ ਰੂਪ ਭਏ ॥
ਸਜਾਤੀ ਬਜਾਤੀ ਹੈਂ ਮੰਨਤ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਅੰਗ ਕੋ ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਗਏ ॥
ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਸੁਭਾਵ ਸਜਾਤੀ ਅਗਿਆਤ ਆ ਅੰਗ ਬਜਾਤ ਪਏ ॥
ਛੇਡ ਬਣਾਵਟ ਕੂੜ ਕੀ ਮੰਨਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਚਾਰ ਲਏ ॥

॥੧੫੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਅਕਾਸ ਹੋ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਪੜੇ ਬਾਦਲ ਸੂਬ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਦ੍ਰਿਸ ਆਤੇ ॥
ਹੋਇ ਬੈਰਾਗ ਤੁਤੀਬੁ ਹੈ ਤਿਉਂ ਅੰਤਸ ਕਰਨ ਹੋ ਸੁਧ ਹੈਂ ਜਾਤ ॥
ਸਤ ਅਸਤ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸ ਲਖੇ ਜਬ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਤੋ ਹੈਂ ਪ੍ਰਸਾਤੇ ॥
ਪਾ ਨਿਜਰੂਪ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਿਲ ਲਾਤੇ ॥

॥੧੫੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੋਹਥ ਬਾਂਧ ਲੀਓ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਉਪਰ ਆਨ ਖੜੇ ॥
ਇਹ ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਪਏ ਜਬ ਸਤ ਗੁਰ ਕੇ ਹਮ ਸਰਨ ਪੜੇ ॥
ਆਇ ਅਨੰਦ ਅਕਹ ਭਆ ਜਹ ਜਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਅਬ ਚੜੇ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਹਾਰ ਕੋ ਪਾਕਰ ਹੈ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਘਾਟ ਘੜੇ ॥

॥੧੫੮॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਪਾਂਬੁ ਪੁਰਮ ਸੁਭਾਵ ਸਹੀ ਨਾਹਿ ਆਣ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਚੀਤ ਧਰੋ ॥
 ਦੂਸਰ ਨਾਮ ਸੁਭਾਵ ਬਖਈ ਜੋ ਜਾਣ ਇਹ ਕਾਮ ਨਾਂ ਹੇਤ ਹਰੋ ॥
 ਹੈ ਜੁਗਿਆਸੂ ਸੁਭਾਵ ਸਰੇਸਟ ਲੈ ਰਿਦ ਧਾਰਨ ਏਹ ਕਰੋ ॥
 ਮੁਕਤ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਚਤਰਥ ਹੈ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਅਪਰ ਪਰੋ ॥

॥੧੫੯॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਚੁਹਲ ਚਮਨ ਕੇ ਗਮਨ ਵਿਖ ਈਹਾਂ ਬਮਨਕਰੇ ਕੋਈ ਆਇਓਵਾਨਾ ॥
 ਸੋਹਤ ਕੀ ਸਭ ਸਿਫਤ ਗਈ ਜਬ ਬਿਫਤ ਮੇ ਹੈ ਇਹ ਰੂਹ ਗਰਦਾਨਾ ॥
 ਸੋਰ ਕਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋਕਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਭੁਲ ਨਦਾਨਾ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਆਨ ਪਛਾਨ ਨਾ ਉਮਰ ਜੁਆਨਮੇ ਹੋਹ ਦੀਵਾਨਾ ॥

॥੧੬੦॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਏ ਪਰਦੇਸੀਆ ਜੀਉੜਿਆ ਸਮਝ ਲੈ ਨਾਂ ਇਹ ਦੇਸੁ ਹਮੇਸ ਹਮਾਰਾ ॥
 ਹੈ ਕੋਈ ਕਾਲ ਖਾਬ ਖਿਆਲ ਇਹ ਦੇਖ ਹੁਵਾਲ ਨਾ ਪਾਉ ਪਸਾਰਾ ॥
 ਭਾਰਜਾ ਭੈਣ ਜੁ ਬੈਣ ਕਰੇ ਇਨੀ ਨਾ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ ਆਇ ਸਹਾਰਾ ॥
 ਕੂੜਕੀ ਖੇਲਕਾਮੇਲਭਇਆਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਪਕੜ ਕਨਾਰਾ ॥

॥੧੬੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਚੇ ਗੋਸੀ ਕੁਲਾਹਿ ਹੈ ਪੈਹਨ ਲਈ ਜਬ ਸਾਹਿਨ ਸਾਹਿਕਾ ਮਗਜਲੀਓ ॥
 ਦੁਨੀਆਕੀ ਤਰਕ ਕਾ ਗੋਸਾ ਲੀਓਇਕਦੂਸਰਤਰਕ *ਉਕਥਾਇਕੀਓ ॥
 ਮੋਲਾ ਕੀ ਤਰਕ ਕਾ ਗੋਸਾ ਤੀਆ ਚੋਥੇ ਤਰਕ ਕੀ ਤਰਕ ਹੈਆਣਬੀਓ ॥
 ਇਹ ਸਿਰਤਾਜ ਹੈ ਫਕਰ ਕੇ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਉਡਾਵਤ ਬੀਓ ॥

॥੧੬੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਕਾਬਾਹੈਕਲਬਜਹ ਤਲਬਹੋ ਹਾਂਸਲ ਅਰਥ ਕੇ ਮੁਲਖਨਾ ਭਾਲੁਟਕਾਨਾ ॥

*ਸਾਲਕ ਹੋਕਰ ਮਾਲਕ ਕੋ ਮਿਲ ਹੋ ਖੁਦ ਖਾਲਕ ਮਸਤ ਦੀਵਾਨਾ ॥
 ਰੰਜੋ ਰਾਹਤਕੀ ਨਾਹਿ ਆਹਿਟ ਹੈ ਜਹਾਨ ਅਜਾਇਬਕਿਬਲਾਇਖਾਨਾ ॥
 ਮੁਰਸਦ ਕਾਮਲ ਮੇਹਰ ਸੇ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਾਚੁ ਪਛਾਨਾ ॥

॥੧੬੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਾਹਿਬ ਸਬਰ ਇਹ ਖਵਰ ਲਵੋ ਇਸ ਹੈ ਬਿਚ ਕੱਬਰਕੇ ਕੋਣ ਸਮਾਯਾ ॥
 ਗਨੀ ਗਰੀਬ ਜਹ ਜੇਰ ਜਰੀਬ ਹਬੀਬ ਕਹੁ ਹਾਕਮ ਕੋਣ ਹੈ ਆਯਾ ॥
 ਭੇਦ ਲਬਾਸ ਕੀਆਇਜਲਾਸ ਹੋ ਮੁਨਸਫ ਖਾਸ ਹੈ ਕਦਮ ਟਿਕਾਯਾ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲਖੋ ਦਿਲਦਾਨ ਹੋ ਜਾਨ ਕੀ ਜਾਨਹੈ ਜਾਨ ਕਹਾਯਾ ॥

॥੧੬੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਨਾਂ ਪੜ ਆਇਤ ਸਮਝ ਹਿਦਾਇਤ ਹੋਇ ਇਨਾਇਤ ਕਾਮਲ ਤੇ ॥
 ਕਿਬਰ ਕਨੂਨ ਨਾਂ ਹੋ ਗੂਨਾ ਗੂਨ ਏਹ ਜਾਏ ਜਨੂਨ ਹੈ ਆਮਲ ਤੇ ॥
 ਆਰਫ ਚਾਲ ਹਕੀਕਤ ਹਾਲ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਲ ਹੋ ਸ਼ਾਮਲ ਤੇ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਸਚ ਕੁਕਾਨ ਲੈ ਪਾ ਆਰਫਾਨਾਂ ਅਨਾਮਲ ਤੇ ॥

॥੧੬੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੂਦੋ ਬਾਸ਼ ਵਲਾਇਤਛੋੜ ਦਈ ਅਬਪਾਇਲੀਆ ਈਹਾਂ ਆਇਮਜਾਰਾ ॥
 ਰੋਹ ਜਨ ਬੀਚ ਸਕੂਨਤ ਦਾਖਲ ਸਮਝ ਚਲੀਂ ਕੁਝੁ ਐ ਦਿਲਦਾਰਾ ॥
 ਏਹ ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਹੋ ਕੋਸ਼ਸ ਸੇ ਨਹੀਂ ਸੋਤੁ ਪਵੇ ਕਭੀ ਆਨ ਕਰਾਰਾ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਹੋਹ ਨਦਾਨ ਲੈ ਰਮਸ਼ ਪਛਾਨ ਹੈ ਕੀ ਗੁਫਤਾਰਾ ॥

॥੧੬੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਇਹ ਬਾਤ ਬਤਾਵਤ ਹੈ ਸਭ ਰੂਪ ਹੀ ਯਾਰ ਯਗਾਨਾ ॥
 ਹੈ ਖੁਦ ਖਾਸ ਸਨਾਸ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰ ਹੋਰ ਕੋ ਜਾਣ ਬਗਾਨਾ ॥

ਨੂਰ ਕੀ ਚਾਦਰ ਹੈ ਸਭ ਸਾਦਰ ਅਰਬਾ ਇਨਾਸਰ ਹੈ ਹਮਾਖਾਨਾ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਮਾਨ ਕੇਹਾ ਜਬ ਗੈਰ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਸਮਝ ਨਦਾਨਾ ॥

॥੧੬੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸੂਰਤ ਸਮਾਲ ਨਾਂ ਹੋਹ ਨਢਾਲ ਖਿਆਲ ਲਖੋ ਅਬ ਆ ਅੰਦਰੂਨੀ ॥
ਚਸਮ ਉਘਾੜ ਤਹ ਤਾੜ ਕਰੋ ਜਹ ਚਸਮਾਇ ਨੂਰ ਭਿਆ ਗੂਨਾਗੂਨੀ ॥
ਕਰ ਕਰ ਨੋਸ਼ ਖਮੋਸ਼ ਭਏ ਗਏ ਹੋ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਹੈਂ ਜੋਸ਼ ਨਮੂਨੀ ॥
ਮਿਲਜਾਤ ਮੇਂਜਾਤਹੋਜਾਤ ਗਏ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈਂ ਅਮਰ ਅਜੂਨੀ ॥

॥੧੬੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮੁਹਬਤ ਆਰਫ ਐਨ ਕਰੀ ਜਬ ਗੈਨ ਕੀ ਸੂਰਤ ਦੂਰ ਪਰੀ ॥
ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੈਨ ਉਠਾ ਕਰ ਨੈਨ ਹੈ ਚੈਨ ਭਈ ਦਿਨ ਰੈਨ ਖਰੀ ॥
ਪਾਕ ਬੇਬਾਕ ਭਏ ਤਬ ਤੇ ਜਬ ਤੇ ਨਾਂਹਿ ਗੈਰ ਪੈ ਨਜ਼ਰ ਧਰੀ ॥
ਨਾਮ ਨਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਨੁਕਤਾ ਜਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਹਾਰ ਕਰੀ ॥

॥੧੬੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਐਹਲ ਤਮੀਜ਼ ਅਜੀਜ਼ ਬਣੋ ਅਬ ਭਰਮ ਭਿਆਨਕ ਮੇਂ ਸਭ ਹੀ ॥
ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਉਠਾਇ ਦੋਊ ਸੁਧ ਸਾਂਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਧਾਰ ਸਹੀ ॥
ਵਰਨ ਅਸਰਮ ਕਾ ਮਾਣ ਤਜੋ ਇਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਣਿਓ ਸੂਬ ਮਹੀ ॥
ਜਹ ਕਹ ਏਕ ਬਿਰਾਜ ਰਿਹਾ ਏਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈਬਾਤ ਸਹੀ ॥

॥੧੭੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਸੇ ਖੇਲ ਲਖੀ ਇਕ ਤ੍ਰਜ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਰਾ ॥
ਨਾ ਰਹੀ ਹਾਜਤ ਹੁਜਤ ਕੀ ਅਬ ਨਾ ਹਮ ਦੇਭ ਕਾ ਖੰਭ ਖਲਾਰਾ ॥
ਹੋ ਮੁਤਅਜਬ ਮਹਵ ਹੈਂ ਅਬ ਦੇਖਿਆ ਆਣ ਅਲਾਹਿ ਇਸਾਰਾ ॥
ਕਾਰਬ ਲਖਣ ਕਾਂਖਿਆ ਭਖਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤੋਹੀਦ ਕਨਾਰਾ ॥

॥੧੭੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੈਠ ਬਿਚਾਰ ਇਕੰਤ ਕਰੀ ਜਬ ਤੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਆਣ ਬਜੀ ॥
 ਨਾ ਅਬ ਸੰਗ ਪਤੰਗ ਕਰੀ ਯਕਰੰਗ ਹੋ ਅੰਗ ਉਮੰਗ ਤਜੀ ॥
 ਗਈਗਾਂਠ ਅਗਿਆਨ ਨਾ ਸਾਂਠਰਿਹਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਨਾ ਠਾਠਪ੍ਰੇਮ ਗਜੀ ॥
 ਪਾ ਬਿਸਰਾਂਮ ਨਾ ਸੁਬਹਾਇ ਸਾਮਜਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਬਹਾਰ ਸਜੀ ॥

॥੧੭੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੈਹਰ ਬੁੰਦ ਹੋ ਇਕ ਗਏ ਲਖ ਕੋਣ ਜਾਂ ਆਬ ਮੇ ਆਬ ਪਿਆ ਹੈ ॥
 ਦ੍ਰੋਤ ਕੀ ਸਾਖ ਹੈ ਦੂਰ ਭਈ ਜਬ ਵਹਿਦ ਵਾਹਿਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥
 ਗੈਰ ਇਲਾਮਤ ਉਠ ਗਈ ਸਬ ਨੂਰ ਹੀ ਨੂਰ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥
 ਜਮਾਬੀਚੁਆਜੁਜਹੈਜਮਾਹੂਈ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਅਲਾਹਿਭਇਆਹੈ ॥

॥੧੭੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਜਾਣਿਆਂ ਆਂਮ ਹੈ ਜਗ ਤਮਾਮ ਇਹ ਸ੍ਰਬ ਹੀ ਖਾਮ ਹੈ ਚਾਂਮ ਪਸਾਰਾ ॥
 ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਲੈ ਸਾਚ ਪਛਾਨ ਹੋ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨਅਬੇਦਿਲਦਾਰਾ ॥
 ਮਾਨਸ ਲਾਹਿ ਲੈ ਪਾਹਿ ਪਨਾਹਿ ਹੈ ਸਭ ਫਨਾਹਿ ਅਕਾਰ ਬਹਾਰਾ ॥
 ਓਂਕਾਰਅਧਾਰਸਭੇਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਇਹਬੋਲ ਬਚਾਰਾ ॥

॥੧੭੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਮਝ ਜੁਆਂਨ ਹੈਂ ਹਮ ਮਹਿਮਾਨ ਇਹ ਕੂਚ ਜਹਾਨ ਨਦਾਨ ਕਰੈਂਗੇ ॥
 ਮੁਹਲਤ ਨਾਦੰਮ ਏਕ ਮਿਲੇ ਕੁਝ ਨਾਂ ਕਰ ਹੁਜਤ ਛਿਨ ਅਰੈਂਗੇ ॥
 ਮਸਲਹਤ ਬਾਝ ਹੀ ਉਠ ਚਲੇਂ ਅਗੇ ਕਾਲ ਕਰਾਰ ਨਾ ਮੂਲੁ ਫਰੈਂਗੇ ॥
 ਪਾਵ ਪਸਾਰ ਖਲਾਰ ਕਰੇਂ ਇਹ ਓੜਕ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਰੈਂਗੇ ॥

॥੧੭੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਬਕਾਰ ਬਜਾਰ ਹੈ ਦੁਖ ਹਜਾਰ ਬਗਾਰ ਭਰਾ ॥
 ਜਨਮ ਐ ਮਰਨ ਤੋ ਭੁਖ ਪਿਆਸ ਹੈ ਰਾਗ ਦੁਐਖ ਬਕਾਰ ਖਰਾ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਭੋਗਨ ਮੇਂ ਇਨ ਭੋਗ ਅਰਾਂਮ ਕਹੁ ਕਿਨ ਕਰਾ ॥
ਹੋ ਉਪਰਾਂਮ ਰਹੋ ਅਠ ਜਾਂਮ ਹੀ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਨਰਾ ॥

॥੧੭੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੋਧ ਬਹੀਨ ਨਾ ਚੀਨਸ ਆਤਮ ਜੋ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਸੂਬ ਕਲਾ ॥
ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਦਿਵਸ ਗਿਆ ਗਈ ਰੈਨ ਹੈ ਸੈਨ ਮੇਂ ਸਭ ਖਲਾ ॥
ਅਵਸਰ ਫੇਰ ਨਾਂ ਇਹ ਮਿਲੇ ਜਾਂਦਾ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਛੈਲ ਛਲਾ ॥
ਹਿੰਮਤ ਹਾਰ ਨਾ ਧਾਰੁ ਬਚਾਰ ਕੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਅਮਲ ਮਲਾ ॥

॥੧੭੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਏਕ ਅਕਾਲ ਕੀ ਘਾਲ ਕਮਾਲ ਓਹੁ ਹਰ ਹਰ ਹਾਲ ਸੰਭਾਲ ਚਲੋ ॥
ਤਿਆਗ ਗੋਪਾਲ ਨਾ ਆਨ ਸੇ ਲਾਗਨਾਂ ਬੀਚ ਜੰਜਾਲ ਜੁਵਾਲ ਜਲੋ ॥
ਸਾਚ ਸੇਂ ਰਾਚਨਾ ਕਾਚ ਮੇਂ ਮਾਚ ਇਹ ਪਾਕਰ ਵਾਚ ਅਵਾਚ ਖਲੋ ॥
ਹੋ ਨਿਰਪੱਖ ਅਲਖ ਲਖੋ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਛਲ ਛਲੋ ॥

॥੧੭੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੀਚ ਸਹਾਇ ਮੁਸਾਫਰ ਹੈਂ ਕੋਈ ਦੰਮ ਗੁਜਾਰ ਕੇ ਉਠ ਚਲੈਂਗੇ ॥
ਕਰ ਪਸਾਰ ਗੁਵਾਰ ਨਹੀਂ ਈਹਾਂ ਦਾਵੇ ਸੇ ਮੂੰਹ ਸਭ ਖਾਕ ਮਲੈਂਗੇ ॥
ਬਾਤ ਬਚਾਰ ਬਪਾਰ ਕਰੋ ਕੁਝ ਓੜਕ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ਖਲੈਂਗੇ ॥
ਹੋਹ ਬੇਦਾਰ ਲਖੀ ਗੁਫਤਾਰ ਹੈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਜਾਤ ਰਲੈਂਗੇ ॥

॥੧੭੯॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੋ ਇਸ਼ਤਿਆਕ ਬੇਬਾਕ ਜਿਸੇ ਓਹੁ ਹੈ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਬੇਝਾਕ ਵਲੇ ॥
ਹਿਜਰ ਹਿਲਾਕ ਫਿਰਾਕ ਗਏ ਬਹੇ ਹੋਕਰ ਪਾਕ ਨਾ ਖਾਕ ਮਲੇ ॥
ਹੋ ਹਮਵਾਰ ਨਿਹਾਰ ਰਹੇ ਭਏ ਵਸਲ ਵਸਾਲ ਹੁਵਾਲ ਭਲੇ ॥
ਦੂਈ ਦੂਰ ਸੇ ਨੂਰ ਹੋ ਨੂਰ ਰਹੇ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਭੀ ਉਠ ਚਲੇ ॥

॥੧੮੦॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਐਨ ਮੁਹਾਤਮਾਂ ਮਤ ਵਿਖੇ ਮਤ ਮਲਨ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ ਸੰਗ ਕੁਸੰਗੀ ॥
 ਭੂਲ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਨੇੜੁ ਕਭੀ ਏਨ ਮੇਲ ਸੇ ਖੇਲ ਹੋ ਜਾਇ ਰੁੰਗੀ ॥
 ਨੀਤ ਕੋ ਤੋੜ ਅਨੀਤ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਮੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਪਾਂਬਰ ਚੰਗੀ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਹੋਇ ਸਕੇ ਕੁਝ ਬਾਤ ਕਰੇ ਕਿਤੇ ਪਾ ਸਤਸੰਗੀ ॥

॥੧੮੧॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਸਾਕਤ ਕੋ ਐਸੇ ਸੀਖ ਕਰੀ ਜੈਸੇ ਮੂਰਖ ਮੰਦ ਮਵਾਦ ਨਿਕਾਲਾ ॥
 ਅਵਗੁਣ ਆਣ ਭਯਾ ਸਭ ਗੁਣਨਕਾਖਸੀਅਰ ਕੋਜਿਵੇਂ ਦੂਧਪਿਆਲਾ ॥
 ਤਪਤ ਤਨੂਰ ਗਰੂਰ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਸੇਹਤ ਜਾਮ ਕਾ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਨਾ ਪਰਸੀਏ ਸਾਕਤ ਸਮਝਕੇ ਬਾਸਨ ਕਾਲ ॥

॥੧੮੨॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਬੀਚ ਮਹਬਤ ਨਾ ਕੁਝ ਲਜ਼ਤ ਭੂਲ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਨਾਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥
 ਓੜਕ ਐਰ ਹੋ ਗੈਰ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਖੈਰ ਕਰ ਇਹ ਪਾਪ ਪਲੀਤੀ ॥
 ਬੀਚ ਬਚਾਰ ਆ ਹਾਰ ਪਰੀ ਗਈ ਕੋਲ ਕਰਾਰ ਬਖਾਰ ਹੀ ਜੀਤੀ ॥
 ਝੂਠ ਕਹੂੰ ਨਾਹਿ ਰੰਚਕ ਮਾਤਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਉਪਰ ਬੀਤੀ ॥

॥੧੮੩॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਭਾਹਿ ਲਗੀ ਚਹੂੰ ਓਰ ਹੈ ਭਾਗ ਚਲੇ ਅਬ ਕਿਧਰ ਕੋ ॥
 ਆਇ ਦਰੇਗ ਭਯਾ ਮਨ ਹੈ ਦੇਖੀ ਆਗ ਲਗੀ ਸਭ ਹੀ ਧਿਰ ਕੋ ॥
 ਪੜ ਪੁਕਾਰ ਚੇਤਰਫ ਰਹੀ ਦੇਖਾਂ ਆਖ ਉਠਾਇ ਮੈਂ ਜਿਧਰ ਕੋ ॥
 ਸਤਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਸ਼ਾਂਤ ਬਹੇ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਇਧਰ ਕੋ ॥

॥੧੮੪॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੋਂ ਮਸਕੀਨ ਹਾਂ ਦੀਨ ਅਤੀ ਕਰ ਬਖਸ਼ਨ ਹਾਰ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ॥
 ਮੈਂ ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਅਤੀ ਮਤ ਅੰਧ ਨਾਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਗੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰਾ ॥

ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਨਿਧ ਜੀ ਇਹ ਭੂਲਣਹਾਰ ਹੈ ਮੂੜ ਘਨੇਰਾ ॥
ਹਾਰ ਪੜਾ ਦਰ ਆਪਕੇ ਮਾਲਕ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਏਹ ਚੇਰਾ ॥

॥੧੮੫॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਆ ਅਗਿਆਨ ਜਹਾਨ ਭਆ ਅਬ ਆਨ ਕੀ ਆਨ ਹੈਂ ਬਾਤ ਚਲਾਤੇ ॥
ਸਮਝਣ ਸਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਬਚਾਰ ਇਹ ਬਾਹਜ ਬਿਹਾਰ ਸਭੀਬਤਲਾਤੇ ॥
ਬਿਤੀ ਸੰਕੋਚਨ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸਹੀਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈਂ ਸੰਸਰਾਤੇ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਾਣ ਦ੍ਰੈਤ ਨਾ ਦੂਰ ਹਟਾਤੇ ॥

॥੧੮੬॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਮਾਇਆ ਤਜੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨੁ ਤਜਾਨਹੀਂ ਗਿਆਨਭਆਂਜਬਹੈਂ ਉਨਮਾਦੀ ॥
ਬਣਆਪਕੋਕੁਝਦਖਾਵਤਹੈ ਇਹਨਿਸਦਿਨ ਆਇ ਅਵਿਦਿਆ ਹੈਸਾਧੀ ॥
ਦਿਲੋਂ ਦੂਜ ਸੇ ਪੂਜ ਕਰਾਵਤ ਹੈਂ ਅਭਮਾਨ ਤਜੇਂਨਹੀਂ ਅਬਬਿਖਾਹਦੀ ॥
ਬ੍ਰਿਤਅਵਿਦਯਾਮੇਂ ਲਾਗ ਰਹੀ ਅਬ ਦਾਸਭਗਵਾਨਨਾਂਠੀਕਇਹ ਬਾਦੀ ॥

॥੧੮੭॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਏਦ ਬਲਾਸ ਇਹ ਖਾਸ ਕਹੇ ਇਕ ਰਾਸ ਅਨਾਸ ਲਖੇ ਘਰਕੀ ॥
ਬਿਆਸ ਬਸਿਸਟ ਸੁਸ਼ਿਟ ਏਹੋ ਸਹੀ ਪਾਇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਕਰਕੀ ॥
ਨਾਂ ਬਤ੍ਰੇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਹੋਰ ਇਹ ਸਾਚ ਉਪਾਸਨਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ॥
ਲਖੇ ਏਕ ਨਾ ਹੋਇ ਅਨੇਕ ਬਹੇ ਦੇਖੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਨਰ ਕੀ ॥

॥੧੮੮॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥

ਹੈਂ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਪਦਾਰਥ ਇਹ ਸਭ ਜਾਣ ਕੇ ਸਤਨਾਮੋਹ ਬੜਾਈਏ ॥
ਉਪਜਤ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨਾ ਲਾਗਤ ਲੰਪਟ ਹੋ ਨਹੀਂ ਜਨਮਗਵਾਈਏ ॥
ਜਾ ਸਤ ਸੰਗ ਮੇਂ ਸਾਂਚ ਪਛਾਣਕੇ ਨਿਸਦਿਨ ਰੰਗ ਉਮੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਏ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਸਾਫਸੁਜਾਨਇਹਪਾਇਗਿਆਨਬਿਗਆਨਪੈਆਈਏ ॥

॥੧੮੯॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਦੇਖਤ ਦੇਖਤ ਦੇਖੁ ਗਿਆ ਜਗੁ ਨਾਂਬਿਰ ਕੋਇ ਜੁਦੇ ਤਦਖਾਈ ॥
 ਨੈਨਾ ਬੀਚ ਇਹ ਹੋ ਸਭ ਖੇਲੁ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਾਤ ਛਿਪੀਪ੍ਰਤਖਹੈਭਾਈ ॥
 ਏਹ ਬਿਵਹਾਰ ਨਿਹਾਰ ਨਿਹਾਰ ਕਿਉਂ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਅਤ ਬਢਾਈ ॥
 ਲਪਟ ਹੋ ਨਹੀਂ ਕੂੜ ਬਿਖੇ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਰਖੁ ਸਫਾਈ ॥

॥੧੯੦॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਸਾਜਨ ਸੰਗ ਸਖਾਇ ਜਿਤੇ ਮਿਲ ਆਪਸ ਮੇਂ ਅਬ ਹੈਂ ਹਰ ਖਾਤੇ ॥
 ਬਿਪਤ ਪੜੀ ਨਾਹਿ ਨੇੜ ਕੋ ਆਵਤ ਪੀਠ ਭਵਾਇ ਸਭੀ ਉਠਜਾਤੇ ॥
 ਹੁਬ ਹਜਾਰ ਓਹ ਯਾਰ ਕਹਾਂ ਅਬ ਆਗੇ ਸੇ ਆਇ ਜੁ ਹਾਥ ਮਿਲਾਏ ॥
 ਇਹ ਬਿਵਹਾਰ ਬਣਾਓ ਬਣਾ ਜਗ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਕਿਉਂ ਮੋਹਬਢਾਤੇ ॥

॥੧੯੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਨਾਂ ਰਹੀ ਸ਼ਕਤ ਬ੍ਰਕਤ ਭਏ ਜਬ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋ ਥਕਤ ਆਂ ਫਕਤ ਭਈ ॥
 ਤੁਲ ਐ ਅਰਜ ਕੀ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਅਬਫਰਜਜਾਂਗਰਜਗਈ ॥
 ਅਨ ਅਪਾਰ ਇਹ ਹੈ ਗੁਲਜਾਰ ਲੈ ਬਾਤ ਨ ਯਾਰ ਬਹਾਰ ਨਈ ॥
 ਆ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਮੋਖ ਭਇਆ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨੰਦ ਮਈ ॥

॥੧੯੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਜਹ ਸਿੰਘ ਕੁਰੰਗ ਹੈ ਅੰਗ ਇਕਾ ਇਕਾ ਬਕਰੀ ਐ ਬਘਿਆਰ ਅਹੇ ॥
 ਜਹ ਹਸਤੀ ਐ ਕੀਟ ਹੈ ਡੀਠ ਇਕਾ ਇਕਾ ਹੋ ਜਹ ਹੈਂਨਰਨਾਰਰਹੇ ॥
 ਜਹ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਮਰਮ ਇਕਾ ਇਕਾ ਬਰਨਅਸਾਰਮਕੀ ਧਾਹਬਹੇ ॥
 ਸੇ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਆਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਕਹੇ ॥

॥੧੯੩॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥

ਜਾਗ ਸਵੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦੇਰ ਇਹ ਵੇਰ ਨਾ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਕਭੀ ਆਈ ॥
 ਸ਼ੋਕ ਸ਼ਨਾਖਤ ਰਖ ਰਫਾਕਤ ਲੇਹੁ ਲਿਆਕਤ ਆਰਫ ਭਾਈ ॥

ਗਹੋਂ ਗੁਫਤਾਰ ਰਹੋਂ ਦਿਲਦਾਰ ਗੁਫਾਰ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੁਰਤਾਈ ॥
ਇਉਂ ਦਿਲਬਾਗਦਮਾਗਹੋਇ ਰੋਸਨ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਭਰਾਈ ॥

॥੧੯੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਅੰਕਰ ਜਿਉਂ ਏਕਬਟ ਸੂਖਮ ਸੇ ਸੂਖਮ ਸੀ
ਤਿਸਕੇ ਹੋ ਤੀਨ ਡਾਲ ਭਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ॥
ਏਕ ਸੇ ਦੋ ਤੀਨ ਚਾਰ ਭਏ ਹੈਂ ਹਜ਼ਾਰ ਯਾਰ
ਲਾਖ ਤੇ ਕਰੋੜ ਅਰਬ ਖਰਬ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਹੈ ॥
ਐਸੇ ਏਕ ਆਤਮਾਂ ਸੇ ਮਨ ਚਿਤ ਬੁਧ ਹੋਇ
ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਤੀਨ ਰੁਣਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ॥
ਪਾਇ ਐਸਾ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਅਰਜ਼ ਐ ਤੂਲ ਜਾਮੇਂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸਹੀ ਆਤਮ ਬਚਾਰ ਹੈ ॥

॥੧੯੫॥ ਬਿਤ ॥

ਜੇਰ ਸਾਯਾ ਕਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇ ਇਹ ਅਕਾਲ
ਬਾਤ ਬੜੀ ਹੀ ਮੁਹਾਲ ਡਾਲ ਅੰਕਰ ਸਮਾਵਣੇ ॥
ਮਿਲੇ ਕਾਮਲ ਜੇ ਪੀਰ ਹੋਹ ਦਾਮਨ ਬਗੀਰ
ਐਸੀ ਕਰ ਤਦਬੀਰ ਤਕਦੀਰ ਤੀਰ ਚਾਵਣੇ ॥
ਬਾਤ ਅਸਲੀ ਬਿਚਾਰ ਹੋਇਆ ਕਹਾਂ ਸੇ ਪਸਾਰ
ਐਸੇ ਕਰਕੇ ਸਮਾਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਜ ਪਾਵਣੇ ॥
ਆਪ ਆਪ ਕੇ ਨਿਹਾਰ ਪਾਇਆ ਏਕ ਓਂਕਾਰ
ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਬਛਾਵਾਣੇ ॥

॥੧੯੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਮਲਕੀ ਐਵਸਲੀ ਹਕੀਕੀ ਜੋ ਵਜੂਦ ਤਿਨ
ਹਸਤੀ ਭੀ ਏਹੀ ਬਿਚਾਇ ਸਮ ਜੂਨਾਨੀ ਹੈ ॥

ਸੂਖਮ ਤੇਬੂਲ ਔਰ ਕਾਰਨ ਸਰੀਰ ਇਹ
ਹਿੰਦਗੀ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਮ ਤਿਨੇ ਹੀ ਵਖਾਨੀ ਹੈ ॥

ਆਪਣਾ ਜੋ ਆਪੁ ਤੁਰੀਆ ਸਭ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ
ਲਖੇ ਜੋਉ ਤਿਸੇ ਸੋਈ ਆਰਫ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ॥

ਦਰਜੇ ਲਾਹੂਤ ਪਰ ਜਾਇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਹੋਇ ਖੁਦਨੂਰ ਜੁ ਖਾਵਿੰਦ ਇਹ ਲਾਸਾਨੀ ਹੈ ॥

॥੧੯੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਤੀਨ ਤਬਾ ਕੇ ਮਕਾਨ ਤੀਨ ਹਸਤੀ ਪਛਾਨ
ਗੁਣ ਤੀਨਨਕੀ ਕਾਨ ਮੇਂ ਦੁਕਾਨ ਕੋ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤੀਨ ਤਬਾ ਦਰਮਿਆਨ ਹੂਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨ
ਐਸੇ ਕਰਕੇ ਸਮਾਨ ਰਚੀ ਤਿਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੰਚੀ ਕਰਨ ਪਸਾਰ ਕੀਆ ਕੁਲ ਸੰਸਾਰ
ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੇ ਅਕਾਰ ਬਣ ਆਪ ਕੋ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਪਾਇ ਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸਾਨ ਸੇ ਬੇਸਾਨ ਸਾਨ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਾਲਾਸਾਨ ਸਾਨੀ ਕੋਭਲਾਇਆ ਹੈ ॥

॥੧੯੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁੰਨ ਸੇ ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਕੀ ਤਾਕਤ ਸੇ
ਸੁਰਤ ਸਲੋਨੀ ਆਇ ਫੜਿਆ ਕਰਾਰ ਹੈ ॥

ਸੁਰਤ ਐ ਰੂਹ ਨਾਮ ਏਕ ਹੀ ਕਹਾਵਤ ਹੈਂ
ਤੀਨ ਅਸਥਾਨਨ ਮੈਂ ਫੜਿਆ ਫਲਾਰ ਹੈ ॥

ਐਸੀ ਰਚਕੇ ਖਲਾਰ ਲਾਇ ਬੈਠੀਆ ਬਾਜ਼ਾਰ
ਤਾਂਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਖੁਆਰ ਛਡ ਬੈਠੀ ਜਬ ਸਾਰ ਹੈ ॥

ਤਾਂਹੀ ਲਏ ਏਹ ਅਨੰਦੁ ਫੜੇ ਸੁੰਨ ਦਾ ਜੇ ਰੰਦੁ
ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸੁੰਨ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥

॥੧੯੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜਿਗਰ ਮੇਂ ਆਇ ਨਾਮ ਰੂਹ ਕਾ ਤਬ ਈ ਹੋਇ
ਦਿਲ ਅਸਥਾਨ ਨਾਮ ਇਸਦਾ ਹੈਬਾਨੀ ਹੈ ॥

ਨੀਚਲੇ ਮਕਾਨ ਛੋਡ ਚਲੁ ਅਬ ਉਪਰ ਕੋ
ਅੰਤਰ ਦਾਮਾਂਗ ਬਣ ਬੈਠੀ ਨਫਸਾਨੀ ਹੈ ॥

ਬੈਠ ਕੇ ਅਲੱਗ ਦੇਖੁ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨ ਹੋ
ਬਣਾਵਟ ਇਹ ਕਾਰ ਬਿਸਥਾਰ ਸਭ ਫਾਨੀ ਹੈ ॥

ਪੰਚੀ ਕਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹੂਆ ਹੈ ਅਪੰਚੀ
ਕਰਨ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੇਸੁੰਨ ਇਹੁ ਲਾਸਾਨੀ ਹੈ ॥

॥੨੦੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਤੀਨ ਦੇਵਤਾਓਂ ਕੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਏਹੁ ਤੀਨ ਜਾਣ
ਤੀਨ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਆਚਾਰ ਹੈ ॥

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਲਗਈ ਹੈ ਸੁਰਤ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ
ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਚਦੀ ਬਿਲੱਖਣ ਇਹ ਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜਿਤਨੀਆ ਤਾਕਤਾਂ ਜਹਾਂਨ ਕੀਆਂ ਰੂਹ ਬਿਚ
ਰੂਹ ਕਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਐਸਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥

ਤੀਨੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਚੋਥੇ ਪਦ ਮੇਂ ਜਾ ਲਾਗ
ਇਓਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ॥

॥੨੦੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਆਰਥੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਰੂਹ ਆਪਣੀ ਨੂੰ ਖੋਜ ਦੇਖੁ
ਕਹਾਂ ਸੇ ਏਹ ਆਈ ਕਹਾਂ ਜਾਇਕੇ ਸਮਾਏਗੀ ॥

ਕੋਣ ਸੀ ਏਹ ਚੀਜ਼ ਕਿਸ ਜਮਾਂ ਸੇ ਆਜੁਜ ਹੂਈ
 ਕੋਣ ਸੀ ਉਪਾਇ ਨਿਜਿ ਰੂਪ ਮੇਂ ਇਹ ਆਏਗੀ ॥
 ਪੀਛੇ ਕੋ ਹਟਾਇ ਰੁਖੁ ਇਸਬਤੀ ਪਾਇ ਕਰ
 ਉਰਧ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਘਰ ਮੇਂ ਆਜਾਏਗੀ ॥
 ਆਪ ਕੋ ਨਿਹਾਰ ਭਈ ਸੁਧ ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਰੂਪ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਐਸੇ ਪਾਏਗੀ ॥
 ॥੨੦੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਕਰੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ਨਹੀਂ ਲਖਿਆ ਅਨੇਕ
 ਏਕਪਾਇਆਨਾਂਬਬੇਕਨਹੀਂ ਆਂਢਤੋਂ ਪਹਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਮੁਦਾ ਕੈਸੇ ਪਾਏ ਪੈੜ ਬਾਹਰ ਲਜਾਏ ਆਪ
 ਆਪ ਕੋ ਖਪਾਏ ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਕਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਖੋਜੀ ਮਿਲੇ ਗੁਰੁ ਪੈੜ ਉਲਟੀ ਉਚਾਈ ਧੁਰ
 ਸ਼ਾਂਤ ਆਈ ਉਰ ਖੋਜ ਅਸਲੀ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਮੁਦਾ ਲਿਆ ਪਾਇ ਕੁਲ ਕਰਮੁ ਭੁਲਾਇ
 ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਚਿਦਾ ਕਾਸਮੇ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥
 ॥੨੦੩॥ ਕਬਿਤ ॥

ਪੀਆ ਕੋ ਪਛਾਨ ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣ ਪੀਆ
 ਹਮਰਾ ਹੈ ਤਾਣ ਪੀਆ ਪਾਇਆ ਜਾਨ ਜਾਨ ਮੇਂ ॥
 ਪੀਆ ਹਮਰਾ ਅਲਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਬਸਾਹ
 ਪੀਆ ਹੈ ਪਨਾਹ ਰਾਹੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ॥
 ਪੀਆ ਕੇ ਬਜੋਗ ਸਭ ਹੋਂਵਦੇ ਹੈਂ ਰੋਗ ਸੋਗ
 ਪੀਆ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਭਇਆ ਹਮੇ ਏਕ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ॥

ਪੀਆ ਕੇ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਬਹਾਰ ਹੁਣ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੀਆ ਪਾਇਆ ਬਿਗਿਆਨ ਮੈਂ ॥

॥੨੦੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਉਪਮਾਂ ਅਧਾਰ ਕੈਸੇ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਉਚਾਰ
ਮਹਿਮਾਂ ਗੁਰ ਕੀ ਆਪਾਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ॥

ਭੈਜਲ ਸੰਸਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਪਸਾਰ
ਇਹ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਰ ਪਲਕ ਮੈਂ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਛਪਾਇਆ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਬਤਾਇਆ
ਨਹੀਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਉਚਰੇ ਹੈ ॥

ਪੈਰੀਬਰ ਔਤਾਰ ਸਭ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਿਹਾਰ ਇਹ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਸਾਚ ਹੀ ਕੋ ਰਰੇ ਹੈ ॥

॥੨੦੫॥ ਕਬਿਤ ॥

ਗੁਰ ਕੋ ਅਦੇਸ ਕਰ ਸਗਲ ਕਲੇਸ਼ ਹਰ
ਹੀਏ ਮੈਂ ਹਮੇਸਧਰ ਨਿਜ ਰੂਪ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਹਰਬਾਨ ਕੀਆ ਮੁਝ ਪੈ ਇਹਸਾਨ
ਦਾਸਦੀਆਹੈਬਿਗਿਆਨਗਿਆਨਅਗਿਆਨਕੋਗਵਾਇਆਹੈ ॥

ਮਹਮਾ ਗੁਰ ਕੀ ਅਪਾਰ ਬਲਹਾਰ ਇਹ ਬਹਾਰ
ਐਸੇ ਕੀਆ ਉਪਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕੋ ਲਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਸਾਦਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

॥੨੦੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਆਇਆ ਗੁਰ ਕੀ ਹੋਂ ਕੀ ਹੋਂ ਸਾਂਮਹੈਦੰਡੋਤ ਪਰਨਾਮ
ਐਸੇ ਨਾਮ ਨਾਮੀ ਨਿਜ ਰੂਪਗੁਰ ਹੂੰ ਸੇਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦਾਨੁ ਦੀਆ ਹੈ ਅਤੋਲ ਜਿਹਦਾ ਮੋਲ ਹੈ ਅਮੋਲ ਮੋਲ
 ਬੋਲ ਸੇ ਅਬੋਲ ਬੋਲ ਗੁਰ ਨੇ ਲਖਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਏ ਸਭ ਬਿਰਲਾਪ
 ਪਾਪ ਪਾਇਕੇਅਜਾਪ ਜਾਪ ਜਾਪ ਕੋ ਜਗਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਗੁਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਸਾਦ ਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥
 ॥੨੦੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਪੀਰ ਕੋ ਅਦਾਬ ਉਠ ਕਰੀਏ ਸ਼ਤਾਬ
 ਜਿਨ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਬਾਬ ਦਾ ਹਿਸਾਬਸਿਖਲਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਪੀਰ ਨੇ ਪਲਾਇ ਪਿਆਲਾ ਕੀਆ ਮਤਵਾਲਾ
 ਹਮੇਂਹੂਆ ਹੈ ਉਜਾਲਾ ਆਲਾ ਐਸਾਬਤਲਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਪਈ ਲਸ਼ਕ ਅਜੈਬ ਗੈਬ ਗੈਬਲ ਹੋ ਰਹੇ ਗੈਬ
 ਦਰਜਾ ਆਵੈਬ ਐਸਾ ਪੀਰ ਦਿਖਲਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਪੀਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੀਰ ਸਾਦ ਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥
 ॥੨੦੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਪੀਰ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰੀ ਸਚ ਦੀ ਕਲਾਮ
 ਜਿਨ ਤਕੀਆ ਤਮਾਮ ਆਮ ਨਾਮ ਫਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਪੀਰ ਜਿਹਾ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਬਿਚ ਹੈ ਜਹਾਂਨ
 ਕਰਿ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਨਜਰਕੋਆਇਆ ਹੈ ॥
 ਐਸੇ ਪੀਰ ਦੀ ਸੀ ਸ਼ਾਨ ਕਰਾਂ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕੈਸੇ
 ਕਹੇ ਇਹ ਜਬਾਨ ਨਾਂ ਨਦਾਨ ਏਹਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੀਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੀਰ ਸਾਦਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

॥੨੦੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸਿਜਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਦਸਤਗੀਰ ਜੀ ਕੋ
ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਜੁ ਤਾਮੀਰ ਲੀਏ ਆਇਆ ਹੈ ॥
ਸੀਨੇ ਕੀ ਸਫਾਈ ਕਰ ਗੈਹਰੀ ਹੈ ਖੁਦਾਈ
ਪ੍ਰੇਮ ਪੈਦਾ ਵਹਾਂ ਏਕ ਧਿਆਨ ਸੋਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥
ਅਨਭਵ ਰੂਪੀ ਫੂਲ ਉਤਰਿਆ ਸਮਾਂ ਪਾਇ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਐਸੇ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਸ ਰਸੀਆ ਹੋ ਪੀਆ ਜਬ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

॥੨੧੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਚਮਨ ਲਗਾਇ ਚੰਬਾ ਅਭਾ ਪਾ ਅਰਾਸਤੀ ਦਾ
ਬੋਧਕੇ ਬਲਾਸ ਸੇ ਸਨਾਸ਼ ਸ਼ਾਖ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥
ਸ਼ੇਕ ਕਾਸ ਕੂਫਾ ਆਇ ਫੈਲਿਆ ਬਹਾਰ ਬਿਚ
ਫੈਹਰ ਫਲਾਰ ਫੂਲੁ ਅਜਬ ਸੁਹਾਇਆ ਹੈ ॥
ਸੁਰਤ ਐ ਨਿਰਤ ਇਹ ਮਾਲਣ ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋ
ਚੁਣ ਚੁਣ ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲ ਕੋ ਫਲਾਇਆ ਹੈ ॥
ਪਾਇਆ ਜਦੋਂ ਰਸੁ ਆਇ ਰਸੀਆ ਹੋ ਰਸ ਰਸ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਚ ਸੇਹਿਤ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

॥੨੧੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਪਸਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਭੇਦ
ਬ੍ਰਹਮ ਬਤਰੇਕ ਨਹੀਂ ਭਇਆ ਕਛੁਕਾਰ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬਲਾਸੁ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਬਨਾਸੁ ਸਾਰੇ
 ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਹੁਲਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੰਸਾਰ ਹੈ॥
 ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਸੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪੁ ਹੋਇਕਰ
 ਜੀਵ ਭਾਵ ਮੰਨ ਪਾਏ ਕਸਟ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ॥
 ॥੨੧੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਕੋਚ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਬਸਾਰ ਕਰ
 ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਇ ਦੇਖੁ ਆਪਣੇ ਹੀ ਆਪ ਕੋ॥
 ਸੂਖਮ ਸਰੂਪੁ ਰੂਪੁ ਆਪਣਾ ਨਿਹਾਰ ਕਰ
 ਸੰਸਨ ਬਸਾਰ ਡਾਰ ਜਾਰ ਤੀਨ ਤਾਪ ਕੋ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਾਸ ਐਸੇ ਕਰੀਏ ਨਿਵਾਸ
 ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਕਰਤਬ ਖੋਇ ਜਾਪੁ ਐ ਅਜਾਪ ਕੋ॥
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ
 ਰਹੇ ਪਾਇ ਬਿਗਿਆਨ ਹਰੇ ਮਾਪ ਐ ਅਮਾਪ ਕੋ॥
 ॥੨੧੩॥ ਕਬਿਤ ॥

ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀਆਂ ਦੋ ਮਕਾਂ ਅਨੇਕ ਹੋਇ
 ਮਾਰ ਮਾਰ ਠਾਠ ਕੈਸੇ ਕਰਤ ਕਲੋਲ ਹੈਂ॥
 ਕਹੀਂ ਹੋ ਪਰਿੰਦ ਜਾਇ ਉਡਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਹੈਂ
 ਕਹੀਂ ਹੋ ਚਰਿੰਦ ਦੁਗ ਜਿਮੀਂ ਕਰੇ ਬੋਲ ਹੈਂ॥
 ਕਹੀਂ ਹੋ ਚੁਪਾਏ ਖਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਚੁਪਾਇਆਂ ਕੋ
 ਕਹੀਂ ਨਰ ਨਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਰਹੇ ਚੋਹਲ ਹੈਂ॥

(੫੩)

ਐਸੇ ਅਦੁਤ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਸਰਬ ਆਤਮਾਂ ਹੈ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਅਤੋਲ ਹੈ ॥

॥੨੧੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ
ਲਹਰ ਉਠਾਇ ਕਰ ਰਹੀ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ॥
ਕਹੀਂ ਮੁਰਗ ਗੁਜਾਰੇ ਬਾਂਗ ਝਪਟੇ ਬਲਰੀਆ ਆਕਹੀਂ
ਸੁਵਾਨਨ ਚਲਾਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਕੈਸੇ ਮੋਰ ਹੈ ॥
ਘੁਰੀ ਸਾਰਸ ਕਪੋਤ ਕਹੀਂ ਚਿੜੀਆਂ ਹੈਂ ਚੁਹਕ ਰਹੀਂ
ਸਿਕਰਾ ਔ ਬਜ ਕਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਜੋਰ ਹੈ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ਬਖਾਨ ਐਸੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਭ ਓਰ ਹੈ ॥

॥੨੧੫॥ ਕਬਿਤ ॥

ਇਕ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਰ ਦੂਸਰੇ ਭਰਮ
ਇਹੁ ਜਾਣ ਕੇ ਮਰਮ ਜੁ ਪ੍ਰਮ ਪਦੁ ਲਹੀਏ ॥
ਰੋਜ ਹਰਿ ਰੋਜ ਰੂਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੋਜ
ਐਸੇ ਪਾਇ ਕਰ ਚੋਜ ਨਾ ਬਸੋਝ ਬਣ ਬਹੀਏ ॥
ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਗੁਮਾਨ ਐਸੇ ਹੋਇਕੇ ਸੁਜਾਨ
ਫਿਰਿ ਪਾਇਕੇ ਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨ ਹੀ ਮੇ ਰਹੀਏ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਅਮੀਂ ਰਸ ਪਾਨ
ਏਹੀ ਸਚ ਕਾ ਧਿਆਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਕ ਗਹੀਏ ॥

॥੨੧੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਵਿਰਤੇ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ
ਦੇਖਕੇ ਖਲਾਰ ਹਮ ਹੂਏ ਬਿਸਮਾਦ ਹੈ ॥

ਕਹੀਂ ਵਿਦ੍ਵਾਨ ਹੋਇ ਕਹੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੀ
ਅਵਿਦਿਆ ਕੇ ਪਾਇ ਕਹੀਂ ਕਰਤ ਫਸਾਦ ਹੈ ॥

ਬੰਧੂਏ ਬਿਖਾਦੀ ਕਹੀਂ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਬੰਦ ਹੋਹ
ਆਦਲ ਬਹਾਰ ਬਿਚ ਕਰੇ ਕਹੀਂ ਸ਼ਾਦ ਹੈ ॥

ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ਬਖਾਨ ਅਸੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਅਪ੍ਰਮਾਨ ਦਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਹੀ ਅਬਾਦ ਹੈ ॥

॥੨੧੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਤੂੰ ਹੀ ਆਤਮਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ
ਅਭੇਦ ਭੇਦਅਛਲ ਅਛੇਦ ਛੇਦਹੋਇਆਹੈ ਨਦਾਨਤੂੰ ॥

ਤੂੰ ਹੀ ਰਾਮ ਅੋ ਰਹੀਮ ਤੂੰ ਹੀ ਗਾਫਲ ਗਨੀਮ ਤੂੰ ਹੀ
ਹਾਕਮ ਹਕੀਮ ਭਇਆ ਸਾਕਨ ਸੁਜਾਨ ਤੂੰ ॥

ਤੂੰ ਹੀ ਮੋਲਵੀ ਮੁਲਾਣਾ ਤੂੰ ਹੀ ਪੰਡਿਤ ਸਿਆਣਾ ਤੂੰ ਹੀ
ਹੋਇਕੇ ਨਿਤਾਣਾ ਭੋਂਦਾ ਫਿਰੇ ਬੀਆਬਾਨ ਤੂੰ ॥

ਸਰਬ ਜਹਾਨ ਤੂੰ ਹੀ ਸੂਖਮ ਸਮਾਨ ਜਾਨ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਹਾ ਸਭਿ ਦਰਮਿਆਨ ਤੂੰ ॥

॥੨੧੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਨੂਰ ਕਾ ਫਲਾਰ ਹੈ ਖਲਾਰ ਜੋ ਬਿਹਾਰ ਯਾਰ
ਨੂਰ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ॥

ਨੂਰ ਕੀ ਪਨਾਹ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਹੀ ਗਵਾਹ ਸਾਰੇ
ਨੂਰ ਕੀ ਸਲਾਹ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਕਾ ਨੂਰ ਹੈ ॥

ਨੂਰ ਕਾ ਉਜਾਰਾ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਕਾ ਇਸਾਰਾ ਸਾਰੇ
ਨੂਰ ਕਾ ਨਜਾਰਾ ਸਾਰੇ ਘੁਰ ਦਾ ਮਾਮੂਰ ਹੈ ॥

ਦੁਮਲਾ ਜਹਾਂਨ ਦਰਮਿਆਨ ਜਾਨ ਨੂਰ ਹੈ
ਜੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕੈਸੇ ਨੂਰ ਹੈ ॥

॥੨੧੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜਬ ਲਗ ਮਨੀ ਬਨੀ ਤਬ ਲਗ ਗਨੀ ਧਨੀ
ਮਨੀ ਗਈ ਹਨੀ ਹਨੀ ਗਈ ਹੈ ਤਵੰਗੀ ॥
ਮਨੀ ਕਾ ਪਸ ਰਾ ਹੈ ਨਜਾਰਾ ਦਿਲਦਾਰਾ ਸਾਰਾ
ਮਨੀ ਕੋ ਬਗਾਰਾ ਤੋ ਬਗਾਰਾ ਰਸ ਅੰਗੀ ॥
ਸਰਸਬਜ ਮਦਨ ਜਹਾਂ ਮਨੀ ਕੀ ਦੁਕਾਂਨ
ਏਹੋ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੀ ਕਾਂਨ ਹੈ ਨਦਾਨ ਦੇਵ ਅੰਗੀ ॥
ਜਮਾਂ ਜਿਨਸ ਜਾਂ ਹਾਰੀ ਗੁਮ ਗਈ ਹੋ ਪਸਾਰੀ ਸਾਰੀ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਹੁਣ ਹੋਈ ਹੈ ਕੁਵੰਗੀ ॥
॥੨੨੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਨਾਰ ਕੀ ਕਲਾਂਮ ਕਰ ਜਾਏ ਕਤਲਾਂਮ
ਦੂਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਲਾਮੁ ਜੋ ਛਲਾਂਗ ਮਾਰ ਜਾਈਏ ॥
ਕਹੇ ਜੇ ਬਚਨ ਜਨ ਸੁਣੀਏ ਨਾਂ ਦੇਇ ਕੰਨ
ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਪਿਆਰੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਏ ॥
ਲਾਏ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ
ਮੀਤ ਹੋਇਕੇ ਅਤੀਤ ਚੀਤ ਚਾਂਮ ਸੋ ਨਾ ਲਾਈਏ ॥
ਨਾਰ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜੇ ਤਹਕੀਕ ਹੋ ਸ਼ਰੀਕ ਠੀਕ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਪੈਹਲੂ ਪੈਹਲੂ ਸੇ ਛਪਾਈਏ ॥
॥੨੨੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜਿਸਮ ਜਨਾਨਾ ਨਹੀਂ ਆਪਣਾ ਬਗਾਨਾ
ਕਿਉਂ ਫਿਰਦਾਂ ਦਿਵਾਂਨਾ ਪਰਵਾਨਾਂ ਜਲਜਾਏਂਗਾ ॥

ਦੇਖਕੇ ਤੇ ਲਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੀਂ ਦਿਲ ਪਾਸ
ਪਾਸ ਮਿਲੇ ਨਾ ਨਕਾਸ ਲਾਸ਼ ਆਪਣੀ ਖਪਾਏਂਗਾ ॥

ਐਸਾ ਇਸ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਭਾਰਾ ਕਾਤਲ ਕਰਾਰਾ
ਯਾਰਾ ਖਾਇਕੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਾਰਾਮਾਰਾਪਿਆਗਾਂਏਂਗਾ ॥

ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੁਝ ਬਣੀ ਇਨਸਾਨ
ਹੁਣ ਹੋਈਂ ਨਾਨਦਾਨ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਸਮਾਏਂਗਾ ॥

॥੨੨੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਕਾਮਨੀ ਕੀ ਕਾਰ ਲਈ ਏਸ ਗਲ ਬਚਾਰ ਫੇਰ
ਮਾਣੀਏ ਬਹਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਦਿਲ ਪਾਈਏ ॥

ਦੱਮਾਂ ਕੀ ਦੁਕਾਨ ਕਿਤੇ ਖੋਹਲੀਏ ਮਕਾਨ
ਨਹੀਂ ਹੋਇਕੇ ਨਦਾਨ ਆਨ ਬਾਨ ਕੋ ਲਗਾਈਏ ॥

ਪ ਇ ਬਿਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਜਹ ਗਿਆਨ
ਧਿਆਨ ਕਹਾਂ ਅਗਿਆਨ ਜਹਾਂ ਗਿਆਨਹੀ ਗਵਾਈਏ ॥

ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲ ਭਾਖਤ ਹੈਂ ਤੋਲ ਤੋਲ
ਹੋਇਕੇ ਅਬੋਲ ਬਿਚ ਬੋਲਦੇ ਸਮਾਈਏ ॥

॥੨੨੩॥ ਕਵਿਤ ॥

ਕਾਮਨੀ ਸੋਂ ਕੇਲ ਕਰ ਦਾਮਨੀ ਸੋਂ ਮੇਲ ਕਰ
ਸਾਂਪਨੀ ਸੋਂ ਖੇਲ ਕਰ ਕੁਸਲ ਕਿਉਂ ਪਾਏਂਗਾ ॥

ਨੀਤ ਕੋ ਅਨੀਤ ਕਰ ਮੂਰਖ ਕੋ ਮੀਤ ਕਰ
ਜੂਪਨੀ ਕੀ ਜੀਤ ਕੋਨ ਰੁਤਬੇ ਪੈ ਜਾਏਂਗਾ ॥

ਦਿਲ ਕੋ ਬੇਦਿਲ ਕਰ ਪੰਚਨ ਸੋਂ ਮਿਲਕਰ
ਖੁਦ ਨੂਰ ਖਿਲ ਕਰ ਕਹਾਂ ਜਾ ਸਮਾਏਂਗਾ ॥

ਸਮਝ ਲੈ ਸਾਰ ਐਸੇ ਭਾਖਤ ਹੋਂ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਫੇਰ ਘਰ ਆਏਂਗਾ ॥

॥੨੨੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਨਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੀਤ ਬੜੀ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਰੀਤ
ਨਾਰ ਕੋ ਨਾ ਹੀਤ ਚੀਤ ਚੰਚਲ ਮੇਂ ਆਣੀਏ ॥
ਨਾਰ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਕਰ ਜਾਂਵਦੀ ਫਨਾਹ
ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਬਸਾਹੁ ਸਾਹੁ ਸੂਤਣੀ ਇਹੁ ਜਾਣੀਏ ॥
ਦੇਖਕੇ ਤੇ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀਏ ਬਿਹਾਲ
ਹਾਲ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਸਮਾਣੀਏ ॥
ਹੱਕ ਕੋ ਨਿਹਾਰ ਹੋਏ ਅਜਬ ਬਹਾਰ
ਫਿਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਐਸ਼ ਮਾਣੀਏ ॥

॥੨੨੫॥ ਕਬਿਤ ॥

ਨਾਰ ਤੋਂ ਹੈ ਨਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਇਤਬਾਰ
ਇਹ ਕਰੇਗੀ ਖੁਆਰ ਗਮ ਖੁਆਰ ਬਣ ਰਹੀਓ ॥
ਸੋਹਲਾ ਦੀਪਕ ਹੈ ਨਾਰ ਏਹੋ ਸਹੀ ਦਿਲਦਾਰ
ਤੁਝੇ ਆਖਿਆ ਪੁਕਾਰ ਨਾ ਪਤੰਗ ਬਣ ਬਹੀਓ ॥
ਚਸਮ ਚੜਾਇ ਕੁਝ ਮਗਜ਼ ਬੜਾਇ ਆਪ
ਆਪ ਕੋ ਪੜਾਇ ਖੁਦ ਨੂਰ ਖੁਦ ਲਹੀਓ ॥
ਖਸਲਤ ਖੂਬੁ ਹੋਇ ਮਹਰਮ ਮਹਬੂਬੁ ਸਹੀ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂਕੇ ਮਰਮ ਕੋ ਗਹੀਓ ॥

॥੨੨੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਨਰ ਕੋ ਹੈ ਨਾਰੀ ਜੈਸੇ ਧੂਏਂ ਕੀ ਗੁਬਾਰੀ ਭਾਰੀ
ਅਕਲ ਭੁਲਾਇ ਸਾਰੀ ਕਰੇ ਖਫਤਾਨਾ ਹੈ ॥

ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਅੰਧ ਬੋਲ ਸੁਣਵਾ ਹੈ ਮੰਦ
ਮੰਦ ਕਰੀ ਅਸਵਾਰ ਕੰਧ ਹੋ ਗਿਆ ਦਿਵਾਨਾ ਹੈ ॥

ਮਸਲਤ ਮੈਲ ਮੈਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਫੈਲ ਫੈਲ
ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਬੋਲ ਵਿਚ ਬੋਲ ਬਸਤਾਂਨਾ ਹੈ ॥
ਹੋ ਗਿਆ ਜ਼ਹੀਰ ਗਈ ਤਨ ਤੇ ਤਸੀਰ ਸੀਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪਸ ਪਿਆ ਪਛੁਤਾਨਾ ਹੈ ॥
॥੨੨੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਨਾਰ ਕੀ ਜੋ ਨਾਰ ਨਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਆਰ
ਤਾਰ ਬੰਨਕੇ ਕਤਾਰ ਜੋ ਸਤਾਰ ਸਾਫੁ ਬਣੀ ਹੈ ॥
ਬੰਦ ਬੰਦ ਕੋ ਸਵਾਰ ਕਰ ਕਰਕੇ ਸੁਮਾਰ
ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਉਭਾਰ ਜੋ ਕਤਾਰ ਤਾਰ ਤਣੀ ਹੈ ॥
ਅੰਗ ਅੰਗ ਕੋ ਫਲਾਰ ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੋ ਨਖਾਰ
ਢੰਗ ਢੰਗ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਕਸ਼ਮ ਇਹ ਮਣੀ ਹੈ ॥
ਅੜਦ ਬਜ਼ਾਰ ਹਰੇ ਹੁਸਨ ਹਜ਼ਾਰ ਯਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ ਆਫਤ ਇਹੁ ਅਣੀ ਹੈ ॥
॥੨੨੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਨਾਰ ਕੀ ਜ਼ਬਾਨ ਹੈ ਜੋ ਨਰਮ ਨਸ਼ਾਨ
ਇਹੁ ਕਰਕੇ ਬਿਆਨ ਬਾਰੁ ਜਾਨ ਕੋ ਚਲਾਏਗੀ ॥
ਮੱਧਮ ਅਵਾਜ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਏ ਦਰਾਜ਼
ਇਹ ਸਮਝ ਲੈ ਰਾਜ਼ ਜੋ ਨਿਮਾਜ਼ ਸੇ ਹਿਲਾਏਗੀ ॥
ਰੋਜ਼ਾ ਬੰਦਗੀ ਕੁਰਾਨ ਐ ਪੁਰਾਨ ਵਖਿਆਨ
ਇਹ ਕਰਕੇ ਵਖਾਨ ਆਨ ਧਿਆਨ ਕੋ ਭੁਲਾਏਗੀ ॥

ਮੱਲੀਏ ਮਦਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੇ ਐਸੇ ਇਹ ਜਲਾਇਗੀ ॥

॥੨੨੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਆਹੀ ਆਫਤ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਇਆ ਨਾਰ ਸੇ ਪਿਆਰ
ਇਹ ਅਜਬ ਅਜਾਰੁ ਹੁਣ ਮਿਟੂ ਕਦੇ ਭਾਗ ਸੇ ॥

ਹੋਇ ਬਿਸਥਾਰ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਹੈ ਤਿਆਰ
ਇਹੁ ਬਿਹਾਰੁ ਜੋ ਬਕਾਰ ਹੈ ਅਗਾਰ ਆਇਆ ਆਗ ਸੇ ॥

ਨਿਸਦਿਨ ਜਲੇ ਜੀਆ ਤਪ ਤਪ ਖਪੋ ਹੀਆ
ਪੀਆ ਕੋ ਨਾ ਪੀਆ ਕੀਆ ਮੇਲੁ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਸੇ ॥

ਕਥਟ ਸਰੀਰ ਪੀਰ ਹੋਇ ਬਿਨਾਂ ਪੀਰ
ਪੀਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗਏ ਬਾਗ ਬਾਗ ਬਾਗ ਸੇ ॥

॥੨੩੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਜ਼ਰਾ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਰ
ਨਹੀਂ ਮੋੜਦਾ ਮੁਹਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਦੁਖ ਪਾਏਂਗਾ ॥

ਚਲੇ ਤੇਜ਼ ਰਫਿਤਾਰ ਏਹੁ ਕਰੇਗੀ ਖੁਆਰੁ
ਖੁਲੀ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਕਹਾਂ ਤਕ ਏਹ ਭਜਾਏਂਗਾ ॥

ਐਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਵਾਰ ਚਲੀ ਬੰਨਕੇ ਲਗਾਰ
ਏਹੁ ਕਰੇਗੀ ਬੇਜਾਰ ਜਦੋਂ ਤਦੋਂ ਚਚਲਾਏਂਗਾ ॥

ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਨਦਾਨ
ਇਸ ਭੇਤ ਕੋ ਪਛਾਨ ਕਦੋਂ ਫੇਰ ਆਏਂਗਾ ॥

॥੨੩੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਦਿਤੀ ਸੁਰਤ ਵਸਾਰ
ਏਹ ਛਡੀ ਆ ਮੁਹਾਰ ਤੁਝੇ ਕੌਣ ਸਮਝਾਏਂਗਾ ॥

ਕਰੇਂ ਨਾ ਬਚਾਰ ਕੁਲ ਆਖਦੇ ਪੁਕਾਰ
ਐਸੇ ਰਿਹਾ ਜੇ ਅਵਾਰ ਮੰਨ ਮਾਰਕੇ ਮੁਕਾਏਂਗਾ ॥

ਹੋਇ ਝੁਨਕਾਰ ਜਹਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਰ
ਤਹਾਂ ਸੁਰਤ ਸੁਧਾਰ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਕੁਝ ਆਏਂਗਾ ॥
ਲਿਵ ਜਾਇ ਲਗ ਜਹਾਂ ਜੋਤ ਰਹੀ ਜਗ ਮਗ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲੈ ਰਹਸ ਕੋ ਅਘਾਏਂਗਾ ॥
॥੨੩੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਹੁਣ ਹੋਇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ
ਲਹੇਂ ਸੁਰਤ ਕੀ ਸਾਰ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਸੁਖ ਪਾਏਂਗਾ ॥
ਫੜੇ ਜੇ ਫਲਾਰ ਮਾਰ ਚਾਬਕ ਜੋ ਸਾਰ
ਸਾਰ ਰਖੇ ਜੇ ਸੁਧਾਰ ਸੁਧਾ ਰਸ ਪੈ ਲੈ ਜਾਏਂਗਾ ॥
ਨਿਰਤ ਨਿਹਾਰ ਕਰੇ ਸੁਰਤ ਖਲਾਰ
ਹੋਇ ਅਜਬ ਬਹਾਰ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਸਮਾਏਂਗਾ ॥
ਕਰਕੇ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹਮਵਾਰ ਯਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੈਸੇ ਕਾਮ ਨਾ ਚਲਾਏਂਗਾ ॥
॥੨੩੩॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਲਖੀ ਸੁਰਤ ਕੀ ਕਾਰ ਏਹ
ਕਰੇ ਜੇ ਬਗਾਰ ਤਾਂ ਅਜਾਬੁ ਆਪ ਪਾਏਂਗਾ ॥
ਆਰਫ ਹਜ਼ਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਖਨ ਸਵਾਰ
ਨਹੀ ਮੰਨੇ ਗੁਫਤਾਰ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਗਵਾਏਂਗਾ ॥
ਫੜੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਹਾਰ
ਕੁਝ ਕਰੇ ਨਾ ਕਰਾਰੁ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਕੀ ਲੈ ਜਾਏਂਗਾ ॥

ਬਤਨ ਬਜ਼ਾਰ ਛੱਡੀ ਜਾਂਦਾ ਦਿਲਦਾਰ
ਯਾਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਫੇਰ ਘਰ ਆਏਂਗਾ ॥
॥੨੩੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਬਾਹਜ ਨਿਹਾਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਅਵਾਰ
ਕਰ ਚਲਮ ਤਰਾਰ ਚਾਰ ਕੋਗਲੋ ਲੜਾਏਂਗਾ ॥
ਕਰਿ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਦੀਦਾਰ ਬਾਜੂ ਬਾਜੂ ਕੋ ਫਲਾਰ
ਚਲ ਚਾਵਣਾ ਆਨਰ ਪਿਆਰ ਕੋਗਲੋ ਬੜਾਏਂਗਾ ॥
ਗਾਫਲ ਗਵਾਰ ਦੀਆ ਰਬ ਹੈ ਬਸਾਰ
ਹੋਣੀ ਬੁਟਦ ਬਹਾਰ ਪੈਰ ਕੋ ਗਲੋ ਅੜਾਏਂਗਾ ॥
ਕੂਚ ਕਾ ਮਕਾਨ ਇਹ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਤਾਏਂ ਜਾਣੁ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥
॥੨੩੫॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜਿਸਮ ਜੁਆਨੀ ਬਿਚ ਪਿਆ ਅਭਮਾਨ
ਕਰ ਕਰਕੇ ਗੁਮਾਨੁ ਦਿਨ ਕੋ ਗਲੋ ਲਘਾਏਂਗਾ ॥
ਪਾਇ ਪਾਇ ਪੈਲ ਖੂਬ ਚਲਦਾ ਹੈਂ ਫੈਲ ਫੈਲ
ਹੋਇਕੇ ਅਵੈਲ ਫੈਲ ਕੋ ਗਲੋ ਕਮਾਏਂਗਾ ॥
ਕਾਲੁ ਕਰੇ ਮਾਰ ਜਾਂ ਅਗਾਰ ਹੋ ਖੁਆਰ
ਤੂੰ ਕਬੂਤਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਆਖ ਸਾਸ ਕੋ ਚਰਾਏਂਗਾ ॥
ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨੁ ਇਹ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਇ ਜਾਣੁ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥
॥੨੩੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਮੇਸਮ ਬਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਹੰਕਾਰ ਯਾਰ
ਖਿਲਾਂ ਦੀ ਬਹਾਰ ਕਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏਂਗਾ ॥

ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਇਤਬਾਰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾ ਪਾਏਦਾਰ
 ਵਾਂਗ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਕੁਮਲਾਏਂਗਾ ॥
 ਝੜੇ ਇਹ ਫਲਾਰ ਜੋਊ ਕਰਿਆ ਪਸਾਰ
 ਰਲ ਜਾਏ ਐਸਾ ਛਾਰ ਨਹੀਂ ਡਾਲ ਫੇਰ ਪਾਏਂਗਾ ॥
 ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨ ਇਹ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਇ ਜਾਣ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥
 ॥੨੩੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਧੁੰਨ ਦਾ ਹੈ ਮਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ
 ਭੁਲਕੇ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਕਿਸ ਕੋ ਧਿਆਏਂਗਾ ॥
 ਨਹੀਂ ਲਖਿਆ ਅਰੂਪ ਰੂਪ ਭੂਪਨ ਕੋ ਭੂਪ ਜੋਈ
 ਛਡਕੇ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਕਿਸ ਕੋ ਮਨਾਏਂਗਾ ॥
 ਹਾਦਰ ਹਦੂਰ ਜਿਹੜਾ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਹੈ
 ਜੋ ਤਜ ਕੇ ਇਹ ਖੁਦ ਨੂਰ ਕਿਸ ਮੇਂ ਸਮਾਏਂਗਾ ॥
 ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨ ਇਹ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਇ ਜਾਣ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥
 ॥੨੩੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਭੈਜਲ ਸਗਾਹ ਦੇਖ ਭਰਦਾ ਹੈਂ ਠੰਡੇ ਸਾਹ
 ਜਾਣੀ ਨਾ ਪਨਾਹ ਬੇ ਅਥਾਹ ਗੋਤੇ ਖਾਏਂਗਾ ॥
 ਪਾਮਦਾ ਅਜਾਬ ਬਿਨ ਆਬ ਗਰਕਾਬ
 ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆਂ ਹਸਾਬ ਤਾਂ ਸੁਵਾਬੁ ਕੈਸੇ ਪਾਏਂਗਾ ॥
 ਜਾਇ ਫੜੁ ਪੇਸ਼ਵਾਇ ਦੇਵੇ ਮਾਰਗ ਬਤਾਇ
 ਇਹ ਕਰਕੇ ਉਪਾਇ ਹੋਲ ਹੁਣ ਹੀ ਹਟਾਏਂਗਾ ॥

ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਂਨ ਇਹੁ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਂਇ ਜਾਣ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥
॥੨੩੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜੁਲਮੀਂ ਨਾ ਕਰੋ ਧਰੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਭਾਈ
ਮਾਇਆ ਮਦ ਅੰਧ ਛਾਈ ਦਿਲ ਕੋ ਉਤਾਰੋ ਖਾਂ ॥
ਕਹੇ ਜੋਈ ਵਾਕ ਆਪ ਗ੍ਰੰਥਨ ਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜ
ਸਰਧਾ ਸਜੁਕਤ ਹੋ ਤਿਨਕੋ ਬਚਾਰੋ ਖਾਂ ॥
ਛੋਡਿ ਮਤ ਮੰਦ ਪੰਦ ਗੁਰ ਕੀ ਪਸੰਦ ਕਰ
ਹੋਇ ਨਿਰਦਵੰਦ ਜਰਾ ਅਖੀਆਂ ਉਘਾਰੋ ਖਾਂ ॥
ਹਿਰਸ ਹਿਮੰਚਲ ਲਬੇੜ ਨਹੀਂ ਅੰਚਲ ਕੋ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੜ ਜਾਹਲੀ ਦੀ ਉਖਾਰੋ ਖਾਂ ॥
॥੨੪੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਪਛਾਨ ਆਨ ਝਟਕੇ ਦੀ ਤਜੋ ਬਾਣ
ਕਰੋ ਨਾ ਧਗਣ ਤਾਣ ਜਾਣ ਪਰਮਾਣ ਕੋ ॥
ਮਾਸ ਕਾ ਅਹਾਰਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਪੁਕਾਰਾ ਨਾਂਹਿ
ਲੈ ਕਨ ਇਕਾਰਾ ਐਸੇ ਕੀਆ ਹੈ ਨਦਾਨ ਕੋ ॥
ਰਤ ਲਗੇ ਕਪੜੇ ਜੇ ਜਾਮਾਂ ਹੋ ਪਲੀਦ ਜਾਏ
ਮਾਨਸ ਕਿਉਂ ਖਾਇ ਪਾਇ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨ ਕੋ ॥
ਇਬਟ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੇ ਪਕੜੇ ਕਨਾਰਾ ਇਸੇਂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਭਲਾਓ ਵਖਿਆਨ ਕੋ ॥
॥੨੪੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਅਗਰ ਕਹੋ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਝਟਕੇ ਮੇਂ
ਮੁਝੇ ਬਤਲਾਓ ਤੁਮੇ ਕਿਸ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੋਣ ਸੀ ਅਚਾਰਜ ਓਹੁ ਕੋਣ ਅਵਤਾਰਿ ਕਹੀਏ
 ਕੋਣ ਨੀਤੀ ਵਾਲਾ ਜਿਨ ਰਾਹੁ ਏ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਦੀਨ ਮਸਕੀਨ ਕਹੋ ਮਾਰਨੇ ਹੈਂ ਕਹਾਂ ਆਏ
 ਆਕੇ ਇਹ ਮਸਲਾ ਮਨੋਕਤੀ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਬਾਣੀ ਓਹੁ ਸੁਣਾਓ ਜਾਂਮੈ ਧਰਮ ਹੈ ਜੀਵਹਨੀ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਏਵੇਂ ਹੋਲਾ ਕਿਉਂ ਮਚਾਇਆ ਹੈ ॥
 ॥੨੪੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਤਾਨਾਂ ਨਾ ਬਖਾਨਾ ਹੈ ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ
 ਬਲਕ ਛੁਡਾਨਾ ਸਹੀ ਸਮਝ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥
 ਰਾਖਸ਼ੋਂ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇਖੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੈਸੇ ਉਨ ਕੋ ਜਣਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਮੇਵੇਂ ਕਾ ਭੀ ਖਾਣਾ ਨਾ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਤਦੋਂ ਤੀਕ
 ਜਦੋਂ ਤੀਕ ਨਾ ਅਭੱਛ ਸੇ ਸੀ ਨਿਜਮ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਸ੍ਰਫ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸੀ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਨੇ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਤਾਂ ਹੀ ਭੋਗ ਸੀ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥
 ॥੨੪੩॥ ਕਬਿਤ ॥

ਅਜ ਕੋ ਨਾ ਮਾਰ ਅਬ ਗਾਫਲੀ ਬਸਾਰ
 ਭਾਈ ਕਥਨੀ ਬਚਾਰ ਸਾਰ ਕਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਆਦ ਹੈ ॥
 ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸਗਲ ਹੀ ਪੁੰਨ ਜੀਵ
 ਦਇਆ ਪਰਵਾਂਨ ਆਇਆ ਮਾਝ ਰਾਗ ਪਾਦ ਹੈ ॥

ਛਿਮਾਹੀ ਏ ਧਾਰੋ ਨਹੀਂ ਜੁਲਮੀ ਗੁਜ਼ਾਰੋ ਭਾਈ
 ਆਜਜੋਂ ਪੈ ਕੋਪ ਕਹੋ ਕੋਣ ਸੀ ਇਹ ਦਾਦ ਹੈ ॥

ਮਤ ਕਹੋ ਜੀਵਹਨੀ ਕਿਸੇ ਭੀ ਹੈ ਕਹੀ ਗੁਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਭੀ ਬੇਦਾਦ ਹੈ ॥

॥੨੪੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸਿਦਕੀ ਹੋ ਸਿੰਘ ਕਰੋ ਧਾਰਨ ਧਰਮ ਓਹੋ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਹਾ ਜੋ ਅਸੂਲ ਹੈ ॥
ਚਿਉਂਟੀ ਅਤੇ ਕੁੰਚਰ ਲੋ ਬੁਲਾ ਦੇਖੋ ਸਭ ਹੀ ਪੈ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਿਉਂ ਰਿਹਾ ਏਕ ਫੂਲ ਹੈ ॥
ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸਹੀ ਆਤਮਾਂ ਜਾਂ
ਮ੍ਰਿਗ ਐ ਮੁਰਗ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਮੂਲ ਹੈ ॥
ਮੁਖ ਵਾਕ ਆਪ ਕਹੀ ਰਾਵਰ ਜਾਂ ਦਸਵੇਂ ਨੇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਹਣਾ ਕਰੇਂ ਕਿਉਂ ਅਦੂਲ ਹੈ ॥

॥੨੪੫॥ ਕਬਿਤ ॥

ਪੀਵੀਏ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀਏ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ
ਪਾਵੀਏ ਅਜਾਬ ਐਸੇ ਅਸਲ ਬਿਚਾਰਿਆ ॥
ਦਮ ਮੇਂ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਅਮਲ ਅਸੀਲ ਨਹੀਂ
ਬੁਖਲ ਬਖੀਲ ਫੀਲ ਅੰਦਰ ਲੈ ਡਾਰਿਆ ॥
ਜੀਵਣੇ ਦਾ ਹਜ਼ੂ ਨਹੀਂ ਮਰਨੇ ਦਾ ਚਜ਼ੂ ਨਹੀਂ
ਪੀਆ ਦੀ ਨਾਂ ਲਜ ਗਜ ਬਜ ਕੀ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ਕਹੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ॥

॥੨੪੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਪੀ ਪੀ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈਂ ਮਲੰਗ ਨਹੀਂ
ਬਣਕੇ ਨਹੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੇ ਹੈ ਮਾਰਿਆ ॥

ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਪਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰੋਧ ਲੋਭ
ਮੋਹ ਔ ਹੰਕਾਰ ਨੇ ਹੈ ਬੁਰਜ ਉਸਾਰਿਆ ॥

ਕਰ ਰਹੇ ਜੁਧ ਨਹੀਂ ਆਵੰਦੀ ਹੈ ਸੁਧ ਐਸੇ
ਹੋਇਕੇ ਵਿਰੁਧ ਉਧ ਤੁਧ ਨੂੰ ਨਿਘਾਰਿਆ ॥

ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾਂ ਪਿਆਰਿਆ ॥

॥੨੪੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਖਾਇ ਪੋਸਤ ਅਫੀਮ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਲੀਮ
ਐਸੇ ਦੇਖ ਅਕਲੀ ਮਤ ਸਲੀਮ ਨਾ ਗੁਜਾਰਿਆ ॥

ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਘੋਕ ਪਈ ਪੰਚਨ ਕੀ ਰੋਕ
ਕਭੀ ਲਾਇ ਲਾਇ ਝੋਕ ਨਹੀਂ ਨਸ਼ੇ ਕੋ ਨਤਾਰਿਆ ॥

ਹੁਈ ਨਾਂ ਮਕੂਫੀ ਸੂਫੀ ਸਿਫਲੀ ਮਕਾਨ ਨਸ਼ੇ
ਅਨਾਂਦੀ ਮਕਾਨ ਪੈ ਨਾ ਜਾਇ ਝਾਕਾ ਮਾਰਿਆ ॥

ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ॥

॥੨੪੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁਲਫਾ ਕਿਉਂ ਪੀਆ ਗੈਹਰੇ ਗੈਹਰ ਨਾ ਥੀਆ ਜੀਆ
ਬੀਆ ਬਰਨ ਸਰੂਪ ਉਰ ਧਾਰਿਆ ॥

ਐਹਲ ਤਮੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਅਮਲ ਅਜੀਜ਼ ਨਹੀਂ
ਪਾਈ ਐਸੀ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਮਰੀਜ਼ ਮਤਵਾਰਿਆ ॥

ਗਲਤ ਗਨੀਮ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਤਕਸੀਮ ਨਹੀਂ
ਹੋਇ ਮੁਸਤਕੀਮ ਨਾ ਤੋਹੀਦੀ ਦਮੁ ਮਾਰਿਆ ॥

(੬੭)

ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ॥

॥੨੪੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਖਾਂਵਦਾ ਕਬਾਬ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਬਾਬ
ਕੈਸੇ ਮਿਲੇਗਾ ਸਵਾਬ ਜਾਂ ਹਸਾਬ ਨਾਂ ਬਚਾਰਿਆ ॥

ਠਫਸ਼ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਨਦਾਂਨ
ਏਹ ਸਤਵੇਂ ਮਕਾਂਨ ਪੈ ਨਾਂ ਜਾਇਕੇ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਖਾਇ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਪੂਰਾ ਅਮਲ ਨਾ ਕੀਆ
ਕਭੀ ਦਸਵੇਂ ਦੁਵਾਰ ਜਾ ਅਰਾਮ ਨਾ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ॥

ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ॥

॥੨੫੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁਖਾ ਸੁਲਫਾ ਸ਼ਰਾਬ ਚੰਡੂ ਪੋਸਤ ਅਫੀਮ
ਸਾਰੇ ਪੀਏ ਹੈਂ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਅਮਲ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ॥

ਨਹੀਂ ਮਰਮ ਪਛਾਨਾ ਭੇਦ ਬਾਤਨੀ ਨਾਂ ਜਾਨਾਂ
ਭਇਆ ਵਾਵਰਾ ਦੀਵਾਨਾਂ ਮੂੜ ਆਪਕੋਬਸਾਰਿਆ ॥

ਮੁਦਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਰੂਪ ਰੇਤ ਮੇਂ ਰਲਾਇਆ ਆਪ
ਆਪ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਨਹੀਂ ਨੂਰ ਕੋ ਨਖਾਰਿਆ ॥

ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾ ਨਾਂ ਪਿਆਰਿਆ ॥

॥੨੫੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਦੋਸਤ ਦਮਾਗ ਹੈ ਬੇਦਾਗ ਬਾਗ ਰੋਸ਼ਨ ਜਹ
ਬਰਗ ਪੈ ਬਰਗ ਸਮਾਇਆ ਦਿਲਦਾਰ ਹੈ ॥

ਅਜਬ ਅਵਾਜ ਨਹੀਂ ਜ਼ਰਾ ਇਹੁਤਰਾਜ਼
ਏਹੁ ਰਾਜੁ ਜੁ ਦਰਾਜੁ ਹੂਆ ਸ਼ੌਕ ਮੈਂ ਸ਼ਮਾਰ ਹੈ ॥

ਮਨਜਲੁ ਮੁਕਾਮੁ ਨਾਮੁ ਤਹਾਂ ਕਾ ਹੈ ਨਿਜ ਧਾਮ
ਸਚ ਕਾ ਅਰਾਮ ਹੂਈ ਵਹਦਤ ਬਹਾਰ ਹੈ ॥

ਕਰੋ ਤਹਾਂ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਜਹਾਂ ਜਾਤ ਹੈ ਹਮਾਰੀ
ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਏਹੁ ਸਹੀ ਗੁਫਤਾਰ ਹੈ ॥

॥੨੫੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਮਾਲਕ ਮੱਲਿਕ ਕੁਲ ਮੁਲਕ ਮਲੱਕ ਯੱਕ
ਹੱਕ ਬਰਹੱਕ ਬਰਹੱਕ ਹੈ ਹਕੀਕਤੀ ॥

ਜਿਸਮ ਜਮਾਤ ਜਾਤ ਜਿਸਮੀ ਆਜਾਤ ਜਾਤ
ਜਿਸਮੀ ਕੀ ਜਾਤ ਜਾਤ ਜਾਤ ਹੈ ਰਫੀਕਤੀ ॥

ਜਿਸਮ ਫਨਾਹਿ ਜਬ ਇਸਮ ਬਕਾਇ ਕਬ
ਇਸਮੀ ਐ ਜਿਸਮੀ ਕੀ ਕਰਤ ਸਦੀਕਤੀ ॥

ਅਰਸ ਐ ਫਰਸ ਸਮਾਇ ਰਿਹਾ ਖੁਦ ਨੂਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲੈ ਸ਼ਨਾਖਤ ਤਹਕੀਕਤੀ ॥

॥੨੫੩॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸਾਹਬ ਸਲੂਕ ਮਹਾਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਮਲੂਕ ਹੋਇ
ਮਹਰਮ ਮਲੂਕ ਕਰੇ ਆਸ਼ਕੀ ਕਰਾਰੀ ਹੈ ॥

ਅਜਬ ਅਦਾਇ ਰਹੇ ਦੇਖਕੇ ਅਘਾਇ
ਸਕਾਂ ਕਿਕੂੰ ਮੈਂ ਬਤਾਇ ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਸ਼੍ਰੇਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਦਿਲ ਤੇ ਈਮਾਨ ਕਰਾਂ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ
ਓਹੁ ਹੁਸਨ ਦੀ ਖਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਹੁੰ ਸੇ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ॥

ਕਰੀਏ ਜੇ ਸੰਗ ਰੰਗ ਦੇਖ ਦਿਲੁ ਦੰਗ ਹੋਇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਆਖੋ ਮੇਂ ਖੁਆਰੀ ਹੈ ॥

॥੨੫੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਆਕਲ ਅਸੀਲ ਡੀਲ ਸੁਖਮ ਸਕੀਲ ਐਸਾ
ਵੈਸਾ ਹੀ ਵਸੀਲ ਹਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਦੁਰਾਉ ਹੈ ॥
ਸੂਰਤ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਮੋਹਣਾ ਖੋਹਣਾ ਦਿਲ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ
ਬੋਸਤਾਂ ਦੇ ਬਾਬ ਦੇਖ ਘਟੇ ਘਬਰਾਉ ਹੈ ॥
ਐਸਾ ਨਿਗਾਬਾਨ ਕਰ ਸਕੇ ਨਾਂ ਜੁਬਾਨ ਬਿਆਨ
ਕਦਰ ਹੋਇ ਦਾਨ ਕਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਬਰਾਉ ਹੈ ॥
ਸੀਨੇ ਦਾ ਹੈ ਸਾਫ ਨਾਫ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਪਾਸ ਪਿਆਰਾ ਖਾਸ ਹੋਇ ਰੰਕ ਹੀ ਸੇ ਰਾਓ ਹੈ ॥

॥੨੫੫॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸਾਹਬ ਸਹੂਰ ਨੂਰੁ ਸਚ ਦਾ ਸਰੂਰ ਹੂਰ
ਦੇਖ ਦਸਤੂਰ ਮਗਰੂਰ ਮੀਤ ਡਾਰੀਏ ॥
ਨਾਭਕ ਨਸ਼ਾਨ ਹੈ ਜਹਾਨ ਦੀ ਹੀ ਜਾਨ ਸ਼ਾਨ
ਦਿਲ ਦਰਮਿਆਨ ਧਿਆਨ ਉਸਦਾ ਹੀ ਧਾਰੀਏ ॥
ਹੁਬਦਾ ਹਜ਼ਾਰੀ ਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਅਸਾਰੀ
ਪਰਕਾਰੀ ਬਸ ਯਾਰੀ ਦਿਲਦਾਰੀ ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰੀਏ ॥
ਹੋਇ ਜਦੋਂ ਮੇਲ ਕੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਪਾਸ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਕਿਉਂ ਝਰੋਖੀਂ ਝਾਤਾਂ ਮਾਰੀਏ ॥

॥੨੫੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਮਹਰਮ ਮਹਬੂਬ ਬਣਾ ਹੋਜਹੈ ਹਬੂਬ ਤੇ
ਖਿਰਦਮੰਦ ਖੂਬ ਖੂਬ ਰਖਦਾ ਦਨਾਈ ਹੈ ॥

ਜਾਦੂ ਦਾ ਸ਼ਖੀਰਾ ਹੈ ਮਮੀਰੇ ਦਾ ਜੰਜੀਰਾ ਓਹੁ
ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਦੀਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵਦਾ ਬੀਨਾਈ ਹੈ ॥

ਬਹਦਤ ਬਹਾਰ ਪਕ ਪੱਕਿਆ ਕਿਆਰ ਹੋਰ
ਛੁਟਿਆ ਬਿਹਾਰ ਜਦੋਂ ਹੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਹੈ ॥

ਬਟੀਏ ਨਾ ਬਖਤ ਤੇ ਪਲਟੀਏ ਨਾ ਅਖ ਰਖ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇ ਐਸੀ ਅਸ਼ਨਾਈ ਹੈ ॥

॥੨੫੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਜੋ ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ
ਜਦੋਂ ਦੇ ਨਿਹਾਰੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਲਹਾਰੇ ਹਾਂ ॥

ਕੈਸੀ ਦਿਆਂ ਮੈਂ ਨਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਦੇ ਜਹਾਨੀ
ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਲਾਸਾਨੀ ਦੇਖ ਹੋਏ ਬਨਜਾਰੇ ਹਾਂ ॥

ਖੇਲ ਹੈ ਖਿਆਲੀ ਚਾਲ ਓਸਦੀ ਨਰਾਲੀ
ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਦੀ ਹੈ ਭਾਲੀ ਲੈਂਦੇ ਤਦੋਂ ਦੇ ਨਜਾਰੇ ਹਾਂ ॥

ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਗੰਮ ਪਿਆ ਦੰਮ ਵਿਚ ਦੰਮ ਆਇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਮਤਵਾਰੇ ਹਾਂ ॥

॥੨੫੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਚੰਦ ਦਾ ਭੀ ਚੰਦ ਓਹ ਸਚ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੈ
ਪਸੰਦ ਦਿਲਬੰਦ ਜੁ ਬਲੰਦ ਅਸੀਂ ਜਾਣਿਆ ॥

ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹਿ ਭਾਰੀ ਗੈਬਲ ਗਵਾਹਿ ਸਹੀ
ਦਸ ਦਾਸ ਲਾਹਿ ਹੈ ਨਿਗਾਹ ਬਿਚਿ ਆਣਿਆਂ ॥

ਮੁਖ ਮਤਵਾਲਾ ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਂ ਪਿਆਲਾ
ਹੋਇਆ ਹਾਂਸਲੁ ਹੁਵਾਲਾ ਤਾਂ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸਿਆਣਿਆ ॥

ਪਾਇਆ ਪਿਆਰ ਪਾਸ ਖਾਸ ਭਇਆ ਬਸਵਾਸ ਨਾਸ

ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਖੂਬੁ ਮਾਣਿਆ ॥

॥੨੫੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸਾਜਨ ਸ਼ਰੀਫ ਤੋਹਫਾ ਤਿਸਦੀ ਤਾਰੀਫ

ਕਰਾਂ ਕੈਸੇ ਤਸਨੀਫ ਐਡੀ ਅਕਲ ਨਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ॥

ਉਰ ਮੇਂ ਹੈ ਆਲਾ ਉਹੁ ਉਜਾਲਾ ਜੁ ਬਸਾਲਾ

ਦੇ ਮਹੱਬਤ ਮਸਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਬਿਸ੍ਰ ਸਾਰੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਖੂਬੁ ਖੁਸ਼ਹਾਲ

ਚਾਲ ਮਿਲਦੀ ਮੁਹਾਲ ਚਾਹੇ ਸਭ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੈ ॥

ਬਾਤ ਬਹੁਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਰੂੰ ਜੀਉਂਦੀ ਜਾਨ ਨਾਂ ਬਸਾਰੂੰ

ਉਹੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਦੀਦਾਰੀ ਹੈ ॥

॥੨੬੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸਾਜਨ ਸਿਆਣਾਂ ਮੈਂ ਨਦਾਨ ਹਾਂ ਇਆਣਾਂ

ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਜਾਂ ਭਾਣਾਂ ਤਾਂ ਟਕਾਣਾ ਕੈਸੇ ਪਾਵਾਂ ਮੈਂ ॥

ਸਿਰਫ ਸਨਾਇ ਸਾਰੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ

ਜਾਂਨੀ ਜਿਗਰ ਮਨਾਇ ਹਾਲੁ ਕੁਝਕੁ ਅਲਾਵਾਂ ਮੈਂ ॥

ਮੁਨਸਫ ਆਪ ਭਾਰਾ ਕਰੇ ਇਨਸਾਫ ਸਾਰਾ

ਦੇਖਕੇ ਸਤਾਰਾ ਬਲਹਾਰ ਬਲ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ ॥

ਪਿਆ ਲਸਕਾਰਾ ਦਿਲੁ ਲੈ ਗਿਆ ਹਮਾਰਾ

ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੀਤ ਉਸਦੇ ਹੀ ਗਾਵਾਂ ਮੈਂ ॥

॥੨੬੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਦੇਖ ਐਸੇ ਡੋਲ ਪਿਆਰਾ ਰਿਹਾ ਕੈਸੇ ਮੋਲ

ਸਾਰੇ ਸੁਣ ਸੁਣ ਰੋਲ ਹੋਲ ਹਟਣ ਸੀਰਰ ਦੇ ॥

ਬੋਲੀ ਬੋਲ ਸੇ ਬਰੀਕ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੈ ਸਰੀਕ
 ਏਹ ਸਮਝ ਤਰੀਕ ਪਾਸ ਪੀਆ ਹੈ ਫਕੀਰ ਦੇ ॥
 ਵਸਲ ਵਸਾਲ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਮਾਲ
 ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਜੋਰ ਤਪੇ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ॥
 ਲਈਏ ਕਰ ਹੱਜੁ ਰਜ ਰਖੀਏ ਨ ਲੱਜ ਅਜ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲੇ ਮੇਲੀਆ ਅਖੀਰ ਦੇ ॥
 ॥੨੬੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਦਿਲਬਰ ਯਾਰ ਸੁਣੀ ਮਚ ਦੀ ਪੁਕਾਰ
 ਆਈ ਅਬਰ ਬਹਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਰਸ ਘੋਲ ਦੇ ॥
 ਬੱਤਕ ਲਟੋਰ ਮੋਰ ਕਰ ਰਹੀ ਕੋਲ ਸ਼ੋਰ
 ਬੱਦਲ ਦੀ ਘੋਰ ਤੇ ਜਨਾਵਰ ਭੀ ਬੋਲਦੇ ॥
 ਬਿੰਡੇ ਮੈਂਡਕ ਐ ਮੀਨ ਰਹੇ ਸਬਦ ਕੋ ਚੀਨ ਕੈਸੇ
 ਸੁਣ ਸੁਣ ਬੀਨ ਅਹਿ ਸਿਰ ਝੋਲਦੇ ॥
 ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਬੈਹਰ ਦੀ ਲੈਹਰ ਚੜਾਈ ਬਿਚ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਕਤਾਬ ਕਦੇ ਖੋਲਦੇ ॥
 ॥੨੬੩॥ ਕਬਿਤ ॥

ਆਈ ਘਟ ਛਾਂਮ ਜਗੁ ਦੇਖਦਾ ਤਮਾਮ
 ਉਤੇ ਚੜ ਚੜ ਬਾਂਮ ਆਂਮ ਅਬਰ ਨਿਹਾਰ ਦੇ ॥
 ਬਗ ਤਿਤਰ ਚਕੋਰ ਤੋਤੇ ਤਿਲੀਯਰ ਹੋਰ ਹੋਰੁ
 ਦੇਖ ਚਮਕੋਰ ਹੋ ਚੁਕੰਨੇ ਚਾਂਗਾਂ ਮਾਰ ਦੇ ॥
 ਬਣਾਂ ਦੇ ਬਘੇਰੇ ਸਿੰਘ ਮਾਰਨ ਬਧੇਰੇ
 ਫਿਰੇ ਮਿਰਗ ਚੁਫੇਰੇ ਆਪ ਆਪਕੋ ਉਭਾਰਦੇ ॥

ਪਏ ਜਦੋਂ ਆਂਣ ਠਾਠ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਪੂਜਾ ਪਾਠ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੋਲ ਕਰਨ ਬਹਾਰ ਦੇ ॥

॥੨੬੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਚੜ ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਆਈ ਸਾਰੀ ਧਰਤ ਸੁਹਾਈ
ਏਹਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਸੁਫਾਈ ਜਾਣੁ ਬੜੀ ਦੁਰਲਭ ਤੂੰ ॥
ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਖੁਲੇ ਰੰਗ ਖਿਲ ਖਿਲ ਪੈਣ ਅੰਗ
ਹੋਈ ਹੈ ਉਮੰਗ ਜੁ ਨਸੰਗ ਦੇਸ ਸਭ ਤੂੰ ॥
ਕਾਰ ਕਰ ਬੰਦ ਲਈਂ ਸਚ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੁਣ
ਖਿਚ ਨਹੀਂ ਤੰਦ ਚੰਦ ਚੋਦਮੀਂ ਦਾ ਲਭ ਤੂੰ ॥
ਕਰ ਕਰ ਸੰਗੁ ਅਬ ਹੋਹ ਖੁਦ ਰੰਗ ਫਿਰ
ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਏਹ ਕਸੀਦਾ ਛਡ ਝਬ ਤੂੰ ॥

॥੨੬੫॥ ਕਬਿਤ ॥

ਦਿਲਬਰ ਯਾਰ ਖੂਬ ਖਿਲੇ ਗੁਲਨਾਰ ਹੋਇ
ਅਜਬ ਤਿਆਰ ਬਿਚ ਸਬਜੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥
ਛਡਕੇ ਸਕੂਫਾ ਲੰਬਾ ਖਿੜਿਆ ਗੁਲਾਬ ਬੰਬਾ
ਮਰੂਆ ਤੇ ਚੰਬਾ ਹੈ ਚੰਬੇਲੀ ਖਿਲੀ ਸਾਵਣੀ ॥
ਗਮਲੋਂ ਕੇ ਗੁਲ ਫੁਲ ਫੁਲ ਕੇ ਹੈਂ ਹੋਏ ਫੁਲ
ਬਰਗੋਂ ਪੈ ਚੁਹਕੇ ਬੁਲਬੁਲ ਮਨ ਭਾਵਣੀ ॥
ਸਮਝੇ ਨਾਂ ਗਲ ਬੈਠੇ ਕਲੀਆਂ ਕੋ ਮਲ ਮਲ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਾਜ਼ੀ ਬੁਰਦ ਹੋਇ ਜਾਵਣੀ ॥

॥੨੬੬॥ ਕਬਿਤ ॥

ਘਟਾ ਆਈ ਪਰ ਬੰਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਧੰਨ ਧੰਨ
ਸਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲਿਆਵਦੀ ॥

ਮਿਠੀ ਮਿਠੀ ਵਗੇ ਪੈਣ ਬਗੁਲੇ ਅਕਾਸ ਭੋਣ
 ਸੋਣ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕੋਈ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਵਦੀ ॥
 ਪੈਣ ਲਗੀਆ ਫੁਹਾਰ ਬੂੰਦ ਨਨੀ ਦਿਲਦਾਰ
 ਹੋਏ ਹਮ ਹਮਵਾਰ ਨਾਰ ਨਾਰ ਹੁਸਲਾਵਦੀ ॥
 ਬੈਹਣ ਬਿਸਥਾਰ ਉਤੇ ਆਏ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਨੇਹੁ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ਨਹੀਂ ਪਲਕ ਠਰਾਂਵਦੀ ॥
 ॥੨੬੭॥ ਕਬਿਤ ॥

ਜੇਹੜੇ ਪਾਏ ਗਲ ਹਾਰ ਸੋਈ ਗਏ ਗਲ ਹਾਰ
 ਹੁਣ ਪਈ ਗਲ ਹਾਰ ਹਾਰ ਹਾਰ ਪਈ ਹੋਵੰਦੀ ॥
 ਕੰਜਰ ਸੇ ਜੋਈ ਸੋਈ ਭਏ ਅਬ ਕੰਜਰ ਹੈਂ
 ਕੰਜਰ ਕੇ ਹੂਏ ਨਾਰ ਕਜਰ ਕੀ ਰੋਵੰਦੀ ॥
 ਨਹੀਂ ਕਰ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰ ਦਾ ਹੈ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਰਾ
 ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਵਾਣੀ ਜੋਰ ਜੋਰ ਲੈ ਖਲੋਵੰਦੀ ॥
 ਖਿੜੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਅਬ ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਭਾਵੀ ਬਣੇ ਕੰਮ ਖੋਵੰਦੀ ॥
 ॥੨੬੮॥ ਕਬਿਤ ॥

ਹਾਂਣ ਲਾਭ ਆਪਣੀ ਨਾ ਦੇਖੇਂ ਅਗਿਆਨ ਕਰ
 ਪਟਿਆ ਹੈਂ ਨੀਂਦ ਨੇ ਨਾਂ ਅਖੀਆਂ ਉਘਾੜਦਾਂ ॥
 ਮਿਰਗ ਅੰਗੂਰੀ ਚੁਗ ਜਾਣ ਪਛੁਤਾਏਂ ਫੇਰ
 ਐਸ ਬਿਚ ਪਿਆ ਹੁਣ ਛੇਜਾਂ ਹੈਂ ਲਤਾੜਦਾਂ ॥
 ਕਰਕੇ ਬਚਾਰ ਮਨ ਰੰਦੁ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜਾਂ
 ਉਕਰਕੇ ਜੜ ਆਪ ਆਪਣੀ ਉਖਾੜਦਾਂ ॥

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਫੇਰ ਦੇਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਕੇਸਰ ਕਿਆਰੀ ਹਥੀਂ ਆਪਣੀ ਉਜਾੜਦਾਂ ॥

॥੨੬੯॥ ਕਬਿਤ ॥

ਹੋਇਕੇ ਬੇਬਸਾ ਮਨ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਵਾਂਹੀਯਾਤ
ਕਾਰਜ ਕਸੂਰ ਹੁਣ ਬਾਗਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੋੜਦਾਂ ॥
ਗਾਡੀ ਰਾਹੁ ਛਡਕੇ ਤੂੰ ਔੜੜ ਅੜਿਕਿਆਂ ਮੇਂ
ਹੋਵੇਦਾ ਖੁਆਰੁ ਖੈਰ ਆਪਣੀ ਨਾ ਲੋੜਦਾਂ ॥
ਪਾਣੀ ਬੇ ਅਥਾਹ ਬਿਚੋਂ ਬੰਨੇ ਆਣ ਲਗਾ ਹੋਇਆ
ਬੇੜਾ ਹੁਣ ਧਕ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਫੇਰ ਰੋੜਦਾਂ ॥
ਐਸਾ ਹੈਂ ਬੇ ਸਮਝ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਪੱਥਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਰ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹਥੀਂ ਤੋੜਦਾਂ ॥

॥੨੭੦॥ ਕਬਿਤ ॥

ਕਰੇਂ ਅਵੱਲਛ ਫਿਰੇਂ ਲੱਦਿਆ ਮਛਾਜ ਦਾ ਹੀ
ਐਸਾ ਤੂੰ ਕੁਲੱਛਣਾ ਨਾ ਮੁੜਦਾ ਹੈਂ ਮੋੜਿਆ ॥
ਮਾਰ ਕੇ ਗੁਲੇਲਾ ਹਥੁ ਆਪਣਾ ਹੀ ਭੰਨ ਲਿਆ
ਬਿਨਾ ਉਸਤਾਦ ਤੇ ਨਸ਼ਾਨਾਂ ਐਸਾ ਜੋੜਿਆ ॥
ਇਤਨਾ ਅਜਾਬ ਤਾਂਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਰੀਰ ਕਰ
ਮੂਰਖ ਨਾ ਸੰਗੁ ਜੇ ਤੈਂ ਆਰਫਾਂ ਦਾ ਲੋੜਿਆ ॥
ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀ ਗਿਆ ਕਹੁ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪ ਵਾਂਗ ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਨਚੋੜਿਆ ॥

॥੨੭੧॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਰੰਗੁ ਸਚੁ ਮੰਨਨਾ ਗਵਾਰ ਬੈਠੁ
ਸੁਫਨੇ ਦੀ ਕਾਰ ਯਾਰ ਆਖਰ ਨਬੂਦਗੀ ॥

ਕੂੜ ਦਾ ਬਿਹਾਰ ਕੁਲ ਹੋਇਕੇ ਫਨਾਹ
 ਇਹ ਖਾਕ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਊ ਖਾਕ ਦੀ ਵਜ੍ਹਦਗੀ ॥
 ਕਾਲ ਦਾ ਗ੍ਰਾਸ ਕਾਇਆਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਰੂਪ ਜਬ
 ਭੁਲਕੇ ਨਦਾਨ ਕਰੇਂ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਅਲੂਦਗੀ ॥
 ਹੋਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਬ ਜਾਗ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਸਚ ਨੂੰ ਸਮਾਲ ਕਚੁ ਛਡਦੇ ਬੇਹੁਦਗੀ ॥
 ॥੨੭੨॥ ਕਬਿਤ ॥

ਗਾਫਲੀ ਦਾ ਪੱਲਾ ਚੱਕੁ ਭੁਲ ਨਾ ਨਦਾਨ ਅਬ
 ਹੋਸ਼ ਕਰ ਦੇਖ ਆਦ ਕੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਜਦ ਓਇ ॥
 ਦਿਲ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਅਸਲੀ ਸਰੂਪ ਦੇਖੁ
 ਸੁਧ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਯਾਰ ਹੋਦ ਤੇ ਬੇਹੋਦ ਓਇ ॥
 ਦ੍ਰੈਤ ਕੇ ਉਠਾਇ ਰੋਕ ਬਾਸ਼ਨਾ ਹਿਸਾਬ ਲਾਇ
 ਸੁਧ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਕਾਰ ਜੀਵ ਵਾਲੀ ਰਦ ਓਇ ॥
 ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਜਾਏਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਭੰਨ ਕਰ ਹਿਰਸ ਹਵਾਇ ਵਾਲੀ ਹੋਦ ਓਇ ॥
 ॥੨੭੩॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸੋਇਆਂ ਜੁਗ ਬੀਤ ਗਏ ਅਬ ਤੂੰ ਨਦਾਨ ਜਾਗ
 ਅੱਖੀਆਂ ਉਘਾੜ ਦੇਖੁ ਬਾਜੀ ਤੇਰੀ ਹਾਰਦੀ ॥
 ਖੁਦੀ ਨੂੰ ਗਵਾਇ ਖੁਦ ਰੂਪ ਦੀ ਬਚਾਰ ਕਰ
 ਖੋਜ ਲੈ ਟਕਾਉ ਏਕ ਗਲ ਹੈ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ॥
 ਦਿਲ ਤੇ ਦਮਾਗ ਦੀ ਦਰੁਸਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਰ
 ਬਗਲ ਮੇਂ ਸੂਰਤ ਪਛਾਣ ਦਿਲਦਾਰ ਦੀ ॥

ਹੋਇ ਨਿਰਬੰਧ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
ਦੇਖ ਲੈ ਬਹਾਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਗੁਲਸ਼ਾਰ ਦੀ ॥

॥੨੭੪॥ ਕਬਿਤ ॥

ਸਮਝ ਸਫਾਈ ਕਿਸੇ ਤੋਰ ਹੀ ਤਰੀਕਾ ਫੜ
ਹੋਇ ਕੇ ਅਲੇਲ ਨਾਂ ਤੁਫਾਨੀ ਹੁਣ ਖੇਲ ਤੂੰ ॥

ਜੂਏ ਮਿਠੀ ਹਾਰ ਬਿਚੋਂ ਭੱਜਣਾ ਸਲਾਹ ਨੇਕ
ਫਸ ਬੈਹਣਾ ਜਾਣ ਲੈ ਚੁਰਾਸੀ ਦੀ ਨਕੇਲ ਤੂੰ ॥

ਵਾਸਤੇ ਟਕਾਉ ਹੋਰੁ ਪਰਚਾ ਬਕੀਮਤੀ ਹੈ ਮਨ ਚਿਤ ਬੁਧ ਦੰਮ ਇਕੁ
ਕਰ ਮੇਲ ਤੂੰ ॥ ਅਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋਹ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪਾਏਂਗਾ
ਅਰਾਮ ਕਟ ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੀ ਬੇਲ ਤੂੰ ॥੨੭੫॥ ਅਸਰ ਇਲਾਜ ਕਰੁ
ਜਖਣਾ ਕਿਉਂ ਮਾਰੀ ਗਈ ਅਰਸ਼ੋਂ ਬੁਲਾਇ ਜੋ ਅਚੇਤ ਆਣ ਦਬਦੀ ॥
ਐਸੀ ਬਲਵਾਂਨ ਨਹੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਆਮ ਦੀ ਹੀ ਅਕਲ
ਭੁਲਾਇ ਦੇਵੇ ਸਭ ਦੀ ॥ ਉਪਰ ਸਰੂਪ ਆਣ ਛਾਏ ਐਸਾ ਮਹਾਂ ਜਾਲ
ਚੱਕਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਹੈ ਰਜਾਇ ਡਾਢੇ ਰਬਦੀ ॥ ਜਤਨ ਦੇ ਬਿਚਰਖ ਸ਼ੋਕ
ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹਟੇਗੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਬਮਾਰੀ ਤੇਰੀ ਝਬਦੀ ॥੨੭੬॥
ਏਕਤਾ ਕੋ ਜਾਣ ਯਾਰ ਬਾਂਵਰਾ ਨਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਦੂਈ ਕੋ ਉਠਾਇ ਦਿਲ—
ਗੀਰੀ ਖੋ ਸਰੀਰ ਦੀ ॥ ਏਕਤਾ ਦੇ ਸੁਖ ਜਿਹਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀਂ ਦੇਵਲੋਕ ਜਾਇ
ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਚਤਰਾਈ ਤਦਬੀਰਦੀ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪ ਲੰਘਕੇ ਮਕਾਂਨ ਫੇਰ
ਏਕਤਾ ਦਾ ਤਹਾਂ ਹੈ ਨਗਾਹਿ ਕਿਸੇ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ ਦੀ ॥ ਫੁਰਨੇਂ
ਤਿਆਗ ਹੋਹ ਅਫੁਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਕਹਣੀ ਇਹ ਕਲਾਮ ਨਿਰਪਖ
ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਦੀ ॥੨੭੭॥ ਸੁਰਾਂ ਕੁ ਸੁਮਾਲ ਕਰ ਸੁਰਤੀ ਲਗਾਇ ਯਾਰ
ਸਾਂਈ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਕਰ ਪੂੰਜੀ ਤੇਰੀ ਬਚਦੀ ॥ ਸਮਝ ਨਦਾਂਨ ਇਹ
ਹਿੰਮਤ ਹਸਾਬ ਬਾਝ ਵਾਸ਼ਨਾ ਬੇ ਕੈਦ ਬਾਂਗ ਬਾਂਦਰ ਦੇ ਨਚਦੀ ॥

ਰੂਹ ਦਾ ਟਕਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਦਾ ਹੈ ਜਬ ਲਗ ਪਾਵਣਾ ਅਜਾਬ ਦੇਹ
 ਧਾਰ ਧਾਰ ਕਚਦੀ ॥ ਕਰ ਲੈ ਉਪਾਉ ਰੋਗੁ ਮਿਟੇ ਭਗਵਾਂਨਦਾਸ ਦੇਹਦਾ
 ਕਲੰਕ ਭਾਰਾ ਗਲ ਏਹੁ ਸਚਦੀ ॥੨੭੮॥ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਫਨਾਹ ਨਹੀਂ
 ਦੰਮ ਦਾ ਬਸਾਹੁ ਕੋਈ ਜਾਣਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਕੂੜੀ ਫਾਹੀ ਬਿਚ ਫਸਦਾਂ ॥
 ਲਾਲਸਾ ਦੀ ਗੰਢ ਵਿਚ ਦਿਲ ਦੇ ਛਪਾਇ ਕਰ ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੋਲ
 ਆਰਫਾਂ ਦੇ ਦਸਦਾਂ ॥ ਪਿਆ ਉਰਝਾਇ ਭਾਰਾ ਸੂਖਮ ਖਿਆਲ ਵਿਚ
 ਵਾਸਨਾਂ ਦੀ ਤਾਰ ਬਾਂਗੁ ਮਕੜੀ ਦੇ ਕਸਦਾਂ ॥ ਬੇੜਾ ਤੇਰਾ ਡੁਬਦਾ
 ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਾਲ ਲੈ ਕਿਉਂ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਹਸਦਾਂ
 ॥੨੭੯॥ ਜਾਗ ਪਉ ਸੁਤਿਆ ਮੁਸਾਫਰਾ ਤੂੰ ਹੋਸ਼ ਫੜੁ ਕਾਲਦਾ ਤੁਮਾਰਾ
 ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਸੂਕਦਾ ॥ ਗਾਫਲੀ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਪੈਰ ਕਿਉਂ
 ਪਸਾਰ ਪਿਆਂ ਮੌਤ ਦਾ ਨਗਾਰਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰਿ ਪੁਰ ਕੂਕਦਾ ॥ ਆਲਸ
 ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਖੀਆਂ ਉਘਾੜ ਦੇਖੁ ਕਰੇ ਕੀ ਹੁਵਾਲੁ ਕਾਲੁ ਇਸ
 ਮਖਲੂਕ ਦਾ ॥ ਨੇਕੀ ਤੂੰ ਕਮਾਇ ਲੈ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨਦਾਸ ਦਾ ਮੇਲਾ
 ਚੰਦ ਰੋਸ਼ ਦਾ ਬਸਾਹੁ ਨਹੀਂ ਫੂਕਦਾ ॥੨੮੦॥ ਬੋਲਾ ਆਖਰੀ ਨਿਹਾਰ
 ਕਰੋ ਮੰਨ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਯਾਰ ਜਗਦੀ ਬਹਾਰ ਜਿਵੇਂ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਮੇਲੜਾ ॥
 ਵਖਤ ਸਮਾਲ ਤੇ ਲਗਾਉ ਲਿਵ ਆਤਮਾਂ ਮੇਂ ਜਨਮ ਇਹ ਮਾਨਸ
 ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਸੁਹੇਲੜਾ ॥ ਦਾਉ ਲਾਇ ਲੈ ਜੇ ਲਗਦਾ ਖਡਾਰੀਆ ਹੈ
 ਨੇਕ ਸੈਂਤ ਆਉਗਾ ਨਾ ਹਥ ਇਹ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ਵੇਲੜਾ ॥ ਕਿਉਂ
 ਸੋਇਆਂ ਗਲਤਾਂਨ ਹੋਇ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਲਕੁ
 ਬੰਨ ਕੇ ਸਵੇਲੜਾ ॥੨੮੧॥ ਜਾਣ ਸਰਵੰਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਭੰਗੁ ਕਹੀਂ
 ਕਹਿੰਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਵਿਚ ਹਰ ਹਰ ਅੰਗਦੇ ॥ ਆਤਮ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਸਰੂਪ
 ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਨਿਰਲੇਪ ਬਿਚ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਦੇ ॥ ਦੇਹੀ
 ਏਹੁ ਕਚੁ ਸਚੁ ਜਾਣੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਰਵਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕੁ ਵਿਚ ਸਰ

ਬੰਗਦੇ ॥ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆਂ ਗਲਤਾਂਨ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਜਗ
 ਦੀ ਬਹਾਰ ਜਿਵੇਂ ਜਾਤਰੂ ਹੈਂ ਗੰਗ ਦੇ ॥੨੮੨॥ ਉਤਮ ਸਰੀਰ ਇਹ
 ਆਦਮੀ ਦਾ ਬੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਅਪੁਨੀ ਕਰੇਂ ਕਾਰ ਕਿਉ ਨਕਮੜੀ ॥
 ਦੇਹਦਾ ਬਿਹਾਰੁ ਹੋਰੁ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸਮਾਂਨ ਸਾਂਗ ਤੇਰੀ ਕੀ ਬਖੋਸ਼ਤਾ
 ਦਲੀਲ ਲਾਉ ਲੰਬੜੀ ॥ ਸਮਝ ਬਬੇਕ ਤੇ ਬਰਾਗ ਫੜ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ
 ਖੇਂਹਦੀ ਖੁਰਾਕ ਇਹ ਬਕਾਰ ਵਾਲੀਚਮੜੀ ॥ ਹੋਇਆਂਗੁੰਮਰਹਿਹੈਨਦਾਂਨ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪੈਣ ਜਾਂਕਸੀਦੇ ਤਦੋਂਜਾਦ ਕਰੇਂਅੰਮੜੀ ॥੨੮੩॥ ਦੇਖਕੇ
 ਅਚੰਭਾ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਦਿਲ ਉਲਟੀ ਅਜੋਗ ਇਕ ਦੁਨੀਆਂ
 ਦੀ ਗਲ ਹੀ ॥ ਭੇਡ ਚਾਲ ਵਾਂਗ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਜਪਦੇ ਹੈਂ
 ਰਾਮੁ ਪਰੁ ਜਾਣ ਲਿਆ ਅਲ ਹੀ ॥ ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਚਿਤ ਨੂੰ ਨਾ
 ਚੈਨ ਪਲ ਰਾਮ ਕੈਸੇ ਹੋਇ ਜਬ ਆਪਨਾਂ ਅਚਲ ਹੀ ॥ ਸਚੁਤਬਜਾਣੀਏ
 ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਰੋਮ ਰੋਮ ਰਚ ਜਾਏ ਬਿਸਰੇਨਾਪਲਹੀ ॥੨੮੪॥
 ਮਨ ਕਰ ਪਿੰਗਲ ਨਾਂ ਭਰਮ ਖੁਆਰ ਹੋਹੁ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮ ਜਾਣੁ ਅੰਦਰੇ
 ਰਹੀਮ ਤੂੰ ॥ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਜਬ ਲਗ ਆਪ ਤਾਂਈ ਭਰਮ ਨਾ
 ਜਾਏ ਭਮੇਂ ਸਤ ਅਕਲੀਮ ਤੂੰ ॥ ਸਚੁ ਕਰੁ ਸਹੀ ਰੀਸ ਬਣਜੁਬਸਾਰਦੇਹ
 ਕੁਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਕੋ ਕਰ ਤਸਲੀਮ ਤੂੰ ॥ ਸਰਬ ਹੀ ਕਲਾ ਸਮਰਥ
 ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਰੋਗ ਨੂੰ ਗਵਾਉ ਆਪ ਅਪਣਾ ਹਕੀਮ
 ਤੂੰ ॥੨੮੫॥ ਨਰ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਾ ਸੀ ਤਿਲ ਭਰ
 ਹੋਇਆ ਬੇਸੁਮਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਣਿਆ ਜਾਂ ਬੈਲ ਤੂੰ ॥ ਪੇਚ ਦਰ ਪੇਚ ਬਿਚ
 ਅੰਗ ਅੰਗ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਚੱਕੀ ਫਿਤੇ ਚੰਚਲ ਮਨੋਰਥਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਤੂੰ ॥
 ਢਾਈਆ ਤੇ ਚੁਰਾਈਆ ਨਹੀਂ ਸਾਢ ਸਤੀ ਹੋਗਿ ਸਿਰ ਭਾਰਾ ਇਹੁ
 ਗ੍ਰਹੁ ਨਹੀਂ ਚਲੇਂ ਸ਼ੀਧੀ ਗੈਲ ਤੂੰ ॥ ਮੁਦਤਾਂ ਦਾ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆਂ ਜੀਵ
 ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮਦ ਨੂੰ ਬਸਾਰ ਮਤ ਸਮਝ ਲੈ ਛੈਲ ਤੂੰ ॥੨੮੬॥

ਕਾਰਨ ਦਰਿਸ ਗਿਆ ਸਿਖਾ ਮੇ ਪਤੰਗ ਜਲ ਭੋਰੁ ਬੰਦ ਕਾਰਨ
 ਸੁਗੰਧਤਾ ਦੇ ਰਸਦੀ ॥ ਕੰਨ ਰਸ ਗਿਆ ਮਰ ਮਿਰਗ ਸੁਗੰਧਦਾਰ
 ਜਿਹਬਾ ਰਸ ਮੀਨ ਬਿਚ ਕੁੰਡੀ ਦੇ ਆ ਫਸਦੀ ॥ ਭੋਗ ਰਸ ਹਸਤੀ
 ਸਹਾਰ ਦਾ ਹੈ ਹੁੰਡਾ ਸਿਰ ਜਤਨ ਬਗੈਰ ਏਕ ਏਕ ਨੂੰ ਗਰਸ ਦੀ ॥
 ਕਰੇਂ ਨਾ ਬਚਾਰ ਜੇ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਕੀ ਹਵਾਲ ਪੰਜ
 ਧਾਂਤ ਵਿਚ ਬਸਦੀ ॥੨੮੭॥ ਨਾਰ ਕੀ ਪਰੀਤ ਜਨ ਬੰਦਗੀਬਸਾਰ ਦੇਤ
 ਭਾਰੀ ਹੈ ਕਲੰਕ ਦਰਆਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰੇਤੀਆਂ ॥ ਰੇਸ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਲੇਹਾ ਜਿਹਾ
 ਫਕਰਾਂ ਨੂੰ ਐਬ ਤੇਹਾ ਕਲਰਾ ਜਮੀਨ ਜਿਉਂ ਕਲੰਕ ਭਇਆ ਖੇਤੀਆਂ ॥
 ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬੂਰ ਜਿਵੇਂ ਮਾਨਸਾਂ ਵਿਸੂਰ ਤਿਵੇਂ ਭਾਰੀ ਹੈ ਕਲੰਕ ਲਾਲ
 ਚੰਦਨਾਂ ਨੂੰ ਰੇਤੀਆਂ ॥ ਰਾਹੁ ਕੇਤ ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ ਸੂਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤਿਵੇਂ
 ਹੀ ਕਲੰਕ ਜਾਣੇ ਨਾਰ ਦਿਆਂ ਹੇਤੀਆਂ ॥੨੮੮॥ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ
 ਪੈਸੇ ਬਿਨਾ ਸਾਜ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾ ਕਾਜ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾ ਝਾਕ ਹੈ ॥
 ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਯਾਰ ਨਹੀਂ
 ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਚਾਕ ਹੈ ॥ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਤੁ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਤੁ ਨਹੀਂ
 ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤੂਤ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਖਾਕ ਹੈ ॥ ਕਹੇ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਨਾ ਫਕੀਰ ਦਰਿਵੇਸ ਇਕ ਪੈਸੇ
 ਬਿਨਾਂ ਪਾਕ ਹੈ ॥੨੮੯॥ ਹੋਵਣ ਫਕੀਰ ਖੋਲ ਅਟਕ ਜੰਜੀਰ ਸਿਰ
 ਮੰਨ ਤਕਦੀਰ ਪੀਣ ਜਹਰ ਪਿਆਲੜੀ ॥ ਰੋਹਣ ਨਰਾਸ ਇਹ ਜਾਣ
 ਕੇ ਸਰੀਰ ਨਾਸ ਆਪਨੂੰ ਬਚਾਰ ਕੂੜਤਜ ਦੇਣਚਾਲੜੀ ॥ ਦੇਖ ਗੁਲਜਾਰ
 ਦਿਲਿ ਗਏ ਹੈਂ ਸਰੂਪ ਮਿਲਿ ਏਕਤਾ ਮਕਾਨ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚੇ ਨਹੀਂ
 ਗਾਲੜੀ ॥ ਦਰਜਾ ਫਕੀਰੀ ਦਾਹੈ ਦੂਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਮਝ ਲੈ ਉਮਰ
 ਨਦਾਨ ਅਜੇ ਬਾਲੜੀ ॥੨੯੦॥ ਸਿਰ ਦਿਤੇ ਲਭਦੀਮੁਹਾਲ ਚਾਲਫਕਰਾਂ
 ਦੀ ਸੋਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਬਾਜੀ ਹੋਵਣ ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ॥ ਜੀਵੰਦੇ ਹੀ ਜੀ ਵਿਚ

ਜਾਨ ਵਲੋਂ ਹਥ ਧੋਣ ਬਣਿਆਂ ਨਦਾਂਨ ਗਲ ਜਾਣਕੇ ਸੁਨੀਦ ਦੀ ॥
 ਸੁਣੇ ਹੋਏ ਸੁਖਨ ਸਹੰਸ ਕਹੇ ਮੂਹ ਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਅਮਲ
 ਪਲੀਦ ਦੀ ॥ ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼ੁ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਪੀਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਖਲਾ ਮਾਰੁ
 ਖੋਲਕੇ ਨਾ ਖਬਰ ਮੁਰੀਦ ਦੀ ॥੨੯੧॥ ਚਜ ਨਾ ਅਚਾਰ ਗਿਆ
 ਫਕਰ ਸਬੂਤ ਬਣ ਭੇਸ ਪਲਟਾਇ ਲਿਆ ਕਾਰ ਹੈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ॥
 ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਊ ਕਰ ਚਿਤ ਹੈ ਚਲਾਇ ਮਾਨੁ ਸੁਰਤੀ ਪੁਕਾਰੇ
 ਮੂਹੋਂ ਬੇਦ ਐ ਪਰਾਂਨ ਦੀ ॥ ਮਾਇਆ ਮਦ ਵਿਸ਼ੇ ਭੋਗ
 ਛਿਦਰ ਹਜ਼ਾਰ ਬਿਚ ਫੇਰ ਕਹੇ ਸਾਧ ਦੇਖੇ ਗਲ ਇਹ ਹਰਾਂਨ
 ਦੀ ॥ ਛਿਤਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਇਹ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗੁਜਰ ਖਰਾਬ
 ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਧਿਆਨ ਦੀ ॥੨੯੨॥ ਹੋਇ ਕਰ ਸਾਧੁ ਨਫਾ
 ਖੱਟਿਆ ਪਖੰਡੀਆ ਕੀ ਖੁਲਿਆ ਨਾ ਪੇਚੁ ਪ੍ਰਬ੍ਰਿਤ ਜੰਜੀਰ ਦਾ ॥
 ਗ੍ਰਿਹਸਤੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜੁਦਾ ਗੇੜੁ ਨਹੀਂ ਅਮਲਾਂ ਦਾ ਸਾਂਗੁ ਬਦਲਾਇ
 ਬੈਠਾਂ ਹੋਰੁ ਕਿਉਂ ਸਰੀਰ ਦਾ ॥ ਫੁਰਨੇ ਤੇ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਉਡਾਈ ਨਾ ਬਰੂਦ
 ਵਾਂਗੁ ਦਰਜਾ ਦਲਿਦਰੀ ਕਿਉਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਪੀਰਦਾ ॥ ਮੂਹੋਂ ਕਹਿ
 ਆਖਣਾ ਸੁਖਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਏ ਆਲੀ
 ਮਗਜ ਫਕੀਰਦਾ ॥੨੯੩॥ ਭੇਖੁ ਬਦਲਾਇਆਂ ਨਹੀਂ ਸਬਰੁ ਸੁਫਾਈ
 ਵਿਚ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਤੈਂ ਬਛੋਣਾ ਚੱਕ ਰੋਗਦਾ ॥ ਆਸਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ
 ਜਾਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਹੇ ਮਲ ਖਾਵਣਾ ਹਰਾਮ ਤੁਧ ਮੰਗਵਾਲੀ ਚੋਗਦਾ ॥
 ਦੇਹ ਦੀ ਬਣਾਵਟ ਸੁਖਾਲੀ ਇਹੁ ਬਨਾਇ ਲੈਣੁ ਕਠਣ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ
 ਸਚ ਵਾਲੇ ਜੋਗਦਾ ॥ ਚਾਲਾ ਇਹੁ ਬਿਖੜਾ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਜਾਨਣਾ ਸਮਾਂਨ ਇਕ ਹਰਖ ਤੇ ਸੋਗਦਾ ॥੨੯੪॥ ਰੂਪੁ ਪਲਟਾਇਆ ਹੈ
 ਮੁਹੰਮਾਂਦਾ ਭੇਖਕਰ ਪੜਦਾਂਪੁਰਾਨਅਤੇ ਫੋਲ ਰਿਹਾਂਪਤੀ ॥ ਮਾਂਣਵਡਿਆਈ
 ਗੁਝੀ ਘਾਤ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੈਂ ਬਚਨ ਬਚਾਰੁ ਗਈ ਬੁਧ ਕਿਉਂ ਬਹੱਤੀ

ਇਸ ਬਿਧਿ ਫਸੈਂਗਾ ਚੁਰਾਸੀ ਵਾਲੀ ਫਾਹੀ ਫੇਰ ਬਾਸਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ
ਕਰਤ ਇਕਤੀ ॥ ਬਲੁ ਨਹੀ ਖੁਲਦਾ ਜਾਂ ਦਿਲੋਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਕਰਮ ਕਰੋੜਿ ਨਾਂ ਹਟਾਏਂਗਾ ਭਵਤੀ ॥੨੯੫॥ ਬਿਸ਼ੇ ਭੋਗ
ਕੁਤੇ ਬਿਲੇ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਬੰਦਗੀ ਬਚਾਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਦੀ
ਗਨੀਮਤੀ ॥ ਮਾਇਆ ਉਚੀ ਜਾਣ ਨੇਹੁ ਕਰਦਾ ਗਰੇਹੀ ਲੋਕ ਚਮੜੀ ਤੇ
ਦੰਮੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਾਧਨੀਮਤੀ ॥ ਮਾਨਸ ਦੁਐਤ ਬਾਲੀ ਅਟਕ ਨੂੰ
ਦੂਰ ਕਰ ਏਕ ਰੂਪ ਜਾਣ ਰਸੁ ਛਡਦੇ ਤੀਮਤੀ ॥ ਚਿੜੀਆਂ ਦੇ ਖੇਤੁ ਨਾ
ਲੁਟਾਉ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੂਗੀ ਇਹੁ ਜਿਨਸ ਬਕੀਮਤੀ
॥੨੯੬॥ ਆਪ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਨਿਹਾਰ ਕਰ ਬੇਲਦੀ ਬਚਾਰ
ਦੇਖ ਸਚ ਦੇ ਸਵਾਦ ਨੂੰ ॥ ਕਰੀਂ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਨਿਵਾਸੁ ਨਹੀਂ ਰਤੀਵਿਸ਼ਵਾਸੁ
ਜਹਾਂ ਸੀਸ ਨੂੰ ਕਟਾਇ ਕਾਂਨੀ ਪਹੁਚੀ ਹੈ ਮੁਰਾਦ ਨੂੰ ॥ ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ
ਵਿਸਾਰ ਸਾਰ ਸਾਰਹੀ ਮੇਸਾਰ ਸਾਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਆਸ ਤਜ ਆਸ ਦੇ
ਫਸਾਦ ਨੂੰ ॥ ਜੀਵਤ ਹੀ ਮਰਹੋਹ ਅਮਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤਜਕੇ ਤਰੀਕ
ਠੀਕ ਮਿਲੇ ਜਾ ਅਨਾਦ ਨੂੰ ॥੨੯੭॥ ਮਰਤਬਾ ਅਸਲ
ਫਕੀਰੀ ਨਾ ਨਦਾਨ ਚਾਹੇਂ ਮਜਲਸ ਪਾਂਚੋ ਕੀ ਮਨੋਹਰ ਮਿਟਾਇਏ ॥
ਅਸਲਾ ਪਛਾਣੁ ਕੁਲ ਭਰਮ ਜੰਜੀਰ ਤੋੜ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਤੀਰ ਬਿਚ
ਅਗਨ ਜਲਾਇਏ ॥ ਹੋਹੁ ਔਲੀਆ ਇ ਮਾਰੁਦ ਮਕਾਨ ਚਾਹ ਹੋਇ
ਬਾਸਨਾ ਦੀ ਜੜ ਪਟ ਨਦੀ ਮੇਂ ਬਹਾਇਏ ॥ ਸਾਂਭ ਲੈ ਨਵਿਰਤੀ
ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਰੇਤ ਮੇਂ ਪਸਾਰਾ ਪਰਵਿਰਤ ਰਲਾਇਏ ॥
॥੨੯੮॥ ਮਗਜੁ ਫਕੀਰੀ ਦਾ ਜੇ ਜਾਣਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੈਂ ਹੋਇ ਰਹੁ
ਖਮੋਸਨਾ ਬਫੈਦੀ ਪਾਉ ਧੁੰਮ ਤੂੰ ॥ ਸਰਧਾ ਸੰਜੁਗਤ ਜੋ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ
ਕਹੁ ਬਿਸਰਧਕ ਪੁਰਸ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਹ ਗੁਮ ਤੂੰ ॥ ਦਿਲ ਤੇ ਕਠੋਰ ਨਹੀਂ
ਕੋਮਲ ਬਚਾਰ ਓਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਗੁਲਾਮੁ ਹੋਇ ਮਗਰ ਨਾ ਘੁਮ

ਤੂੰ ॥ ਸੰਜਮ ਸਫਾਈ ਮੇਂ ਜੋ ਕੈਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਵੇ ਜੇ ਦਲੀਲ
 ਤਿਸ ਪੈਰ ਭਾਂਝੇ ਚੁੰਮ ਤੂੰ ॥੨੯੯॥ ਦਰਦ ਦਰੇੜ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ
 ਫੇਰ ਮਨ ਦੇ ਤਰੰਗ ਕਰ ਰਚ ਬਹੋਂ ਰੰਗ ਜੇ ॥ ਆਪਣੀ ਸਹੇੜ ਕਰ
 ਸਖਤ ਸਜਾਇ ਸਹੇਂ ਦੇਹੀ ਪਾਏਂ ਫੇਰ ਕਰੇਂ ਬਿਸਿਆ ਦਾ ਸੰਗ ਜੇ ॥
 ਲਾਂਠਤ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿਰਿ ਭੋਂਦੂਆ ਨਦਾਂਨ ਤੇਰੇ ਬਣਿਆਂ ਫਕੀਰ ਚਾਹੇਂ
 ਦਰ ਦਰ ਮੰਗ ਜੇ ॥ ਸਾਧ ਸਤੀ ਸੂਰਮਾਂ ਕਿਉਂ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਦੇਖ ਦਸਤੂਰ ਲੋਕ ਹੋਵਣ ਨਾ ਦੰਗ ਜੇ ॥੩੦੦॥ ਹੋਵਣਾ ਫਨਾਹ ਜੀਵ
 ਸਚ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਖਚਤ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਕੂੜ ਦੇ ਹੁਲਾਸ ਮੇਂ ॥
 ਝੂਠ ਇਹੁ ਰਚਨਾ ਬਣਾਵਟ ਤਮਾਂਮ ਜਾਣੁ ਫਸ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਬੈਠੁ
 ਬਿਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਫਾਸ ਮੇਂ ॥ ਰਸ ਲਿਆ ਚਾਹੁਦਾ ਜੇ ਅਮਰ ਅਨੰਦਗੀ ਦਾ
 ਰੂਹ ਲਲਚਾਇ ਨਾ ਕੁੜਕੀ ਦੇ ਗਰਾਸ ਮੇਂ ॥ ਸਮਝ ਲਗਾਇ ਕਰ ਦੇਖ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਰਮ ਅਪਾਰ ਸੁਖ ਹੋਵਣ ਨਰਾਸ ਮੇਂ ॥੩੦੧॥ ਬੇਲਾ
 ਇਹੁ ਟਕਾਉ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਮੇਂ ਨਵਾਸ ਕਰ ਬਖਤ ਬਤੀਤ ਤੇ ਨਾ ਪਾਏਂ
 ਐਸਾਬੇਲ ਤੂੰ ॥ ਹਥ ਪਟਕਾਵੰਦਾ ਰਹ ਜਾਏਂਗਾ ਨਦਾਂਨ ਫਿਰ ਬਿਸ਼ਿਆਂ
 ਬਕਾਰਾਂ ਬਿਚਿ ਰਿਹਾਂ ਅਬ ਮੇਲ ਤੂੰ ॥ ਪਾਗਲ ਤੁਫਾਨੀ ਪੁਠੀ ਇਲਤ
 ਸਹੇੜਦਾ ਹੈਂ ਕੂੜ ਟਕਸਾਲ ਵਾਲੀ ਸਚ ਮੰਨ ਖੇਲ ਤੂੰ ॥ ਹੋਇਆਂ
 ਮਗਰੂਰ ਬਿਚ ਐਸ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਡਾਢਾ ਕਰੇਂ ਸੋਰੁ ਜਦੋਂ ਪਵੇਂ ਵਿਚ
 ਜੇਹਲ ਤੂੰ ॥ ੩੦੨॥ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜੰਜਾਲ ਜਾਲ ਅਕਲ ਭੁਲਾਈਐਸੀ
 ਮਰਮ ਬਸਾਰ ਲਗਾਂ ਮਗਰਸਤਾਂਨ ਤੂੰ ॥ ਕਮਲਿਆ ਰੋਗ ਕਿਉਂ
 ਬਿਹਾੜਦਾ ਹੈਂ ਜਾਣ ਬੁਝ ਹੋਵੰਦਾ ਫਨਾਹਅਖੀਂ ਦੇਖਦਾਂ ਜਹਾਂਨਤੂੰ ॥ ਹੱਸ
 ਰੱਸ ਹੁਣ ਬਿਸ਼ੇ ਬਦੀਆਂ ਬਕਾਰ ਬਿਚ ਜਾਣਕੇ ਸਰੀਰਬਿਰਹੋਇਆ ਗਲ
 ਤਾਂਨ ਤੂੰ ॥ ਪੈਣਗੇ ਪਵਾੜੇ ਜਦੋਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸਧਾਹਾਂਮਾਰ ਰੋਏਂਗਾ
 ਜਾਂ ਹੋਏਂਗਾ ਵਰਾਨ ਤੂੰ ॥੩੦੩॥ ਪਕੜ ਕਨਾਰਾ ਨ ਬਣਾਵਟ ਦੇ ਵਿਚ

ਆਈਂ ਕਹਣਾਰਹਣਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਿਥਿਆ ਬਿਹਾਰੁ ਹੈ ॥ ਕਈ ਇਉਂ
 ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਹਕ ਇਹੁਦਾਮਾਇ ਬਾਪੁ ਕਈ ਮੂਹੇਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੱਕੁਇਹਦਾ
 ਨਾਰ ਹੈ ॥ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹੱਕੁ ਨਹੀਂ ਸਾਬਤੁ ਜਾਂ ਦੂਸਰੇਮੇਂ ਹੱਕੁ
 ਜਾਣ ਫਸਣਾ ਬਕਾਰ ਹੈ ॥ ਕੂੜੁ ਬਕਬਾਦ ਹੋਰ ਸਭ ਭਗਵਾਂਨਦਾਸ ਹੱਕੁ
 ਸਚੁ ਇਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਚਾਰ ਹੈ ॥੩੦੪॥ ਆਈ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਮਤਿ
 ਬਿਸ਼ੇ ਉਨਮਤ ਹੋਇ ਕਰੇਂ ਕਰਤਬ ਤੂੰ ਜਨੋਰ ਜੜ ਪਸਦੇ ॥ ਬੈਠਕੇ
 ਕਨਾਰੇ ਬਿਚ ਆਪਣੇ ਹਿਸਾਬਲਾਉ ਬਾਸਨਾਂਦੇ ਮਾਰੇ ਕੁਤੇ ਬਿਲੇ ਕਾਉਂ
 ਫਸਦੇ ॥ ਹੋਇਆਂ ਕਿਉਂ ਹੈਰਾਂਨ ਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਤੂੰ ਖਮੋਸ ਹੁਣ ਮਾਂਣਸ
 ਧਰਾਇਆ ਨਾਮੁ ਬਾਧਾ ਕੀ ਹੈ ਦਸਦੇ ॥ ਸੰਜਮ ਸਫਾਈ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤ
 ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਖੋਂਸੜਾ ਹਜਾਰੁ ਮਾਰੁ ਬਿਸ਼ੇ ਬਾਲੇ ਰਸਦੇ ॥੩੦੫॥
 ਲਾਲਸਾ ਦੀ ਲੀਹ ਤੋੜ ਕਾਂਮਨਾ ਨੂੰ ਕਾਠ ਮਾਰੁ ਫਕਰ ਸਬੂਤ
 ਬਣੁ ਪਹਰਿਆ ਜੇ ਚੋਲਣਾ ॥ ਹਿਰਸ ਹਵਾਇ ਹੋੜ ਹੱਕ ਮੇਂ ਹਿਸਾਬ
 ਲਾਇ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਓਨਾਂ ਦੰਮੁ ਇਕੁ ਡੋਲਣਾ ॥ ਫੁਰਨੇ ਉਠਾਇ
 ਸਭ ਰੁਹ ਦੀ ਰਹੈਸ਼ ਕਰ ਬੈਠਕੇ ਕਨਾਰੇ ਜੁ ਅਸਤਬਲੁ ਖੋਲਣਾ ॥
 ਦਿਲੋਂ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋਹ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨਦਾਸ ਤਤੁ ਪਾਇ ਐਸਾ ਨਹੀਮੂਹੇਂ
 ਬਣੇ ਬੋਲਣਾ ॥੩੦੬॥ ਛਡਕੇ ਨਦਾਨ ਪੁਣਾ ਅਬ ਤੂੰ ਦਾਨਾਈ
 ਫੜ ਪਾਗਲੀ ਮੇਂ ਗਈ ਬਹੁ ਉਮਰ ਬਤੀਤ ਜੇ ॥ ਦੀਨਤਾ
 ਤਿਆਗ ਕੇ ਉਖਾੜ ਜੜ ਭਟਕਾ ਦੀ ਭਰਮ ਜਖੀਰਾ ਪਟੁ ਹੋਇਆ
 ਹੈਂ ਅਤੀਤ ਜੇ ॥ ਤਾਰਾਂ ਪਰਵਿਰਤ ਪਸਾਰ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਏ ਤੇ ਬੈਠਾ
 ਹੋ ਬੇਹੋਸ਼ ਫੜ ਭੋਂਦੂਆਂ ਦੀ ਰੀਤ ਜੇ ॥ ਪਲਟੇ ਦ ਗੇੜ ਖਾਏਂ
 ਫੇਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਬਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇਂਗਾ ਪਰੀਤ
 ਜੇ ॥੩੦੭॥ ਦੇਖਕੇ ਸਮਾਜ ਰਾਜ ਗਾਫਲ ਬਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸਮਝਨ
 ਲਾਜ ਕਰ ਕਾਰਜ ਕਸੂਤ ਨਾਂ ॥ ਪੁਤ ਪਰਵਾਰ ਨਾਰ ਜਿਤਨਾ

ਬਿਹਾਰੁ ਯਾਰ ਦਿਲ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਬਿਰ ਰਹਣਾ ਇਹ ਸਬੂਤ
 ਨਾ ॥ ਜਹਾਂ ਹੈ ਸੰਜੋਗ ਤਹਾਂ ਹੋਵੇਦਾ ਬਜੋਗ ਰੋਗ ਭੋਗ ਨੂੰ
 ਤਿਆਗ ਕਿਉਂ ਮਿਟਾਂਏ ਸੋਗ ਉਤਨਾਂ ॥ ਬੇਲਾ ਆਖਰ ਜੁਦਾਈ
 ਨਾ ਸਹਾਈ ਭੈਣ ਭਾਈ ਮੀਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਂ
 ਅਵਧੂਤ ਨਾਂ ॥੩੦੮॥ ਤਿੰਵਣ ਦੀ ਕੁੜੀਆਂ ਮਦਰਸੇ ਦੇ ਲੜਕੇ
 ਜੁ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਮੇਲੁ ਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੈ ਠਰਾਵਣਾ ॥ ਮੁਸਾਫਰ
 ਸਰਾਇ ਮੇਲਾ ਭਰਿਆ ਜਹਾਂਨ ਬਿਚ ਬੇੜੀ ਵਾਲਾ ਪੂਰ ਇਹੁ
 ਜ਼ਰੂਰ ਛਿੜ ਜਾਵਣਾ ॥ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਨੀਰ ਇਹ ਸੀਰੀਰ ਨਹੀਂ
 ਦੇਖ ਭੁਲ ਭਜਣੇ ਦੀ ਬਾਰ ਇਨ ਪਲੁ ਨਹੀਂ ਲਾਵਣਾ ॥
 ਬੁਰਜ ਬਰੂਦ ਗਿਆ ਉਡ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਬੀਤਿਆ ਜੋ ਵੇਲਾ
 ਫੇਰ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ ॥੩੦੯॥ ਮਾਣੁ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤੂੰ
 ਕਰਦਾਂ ਕੁਮਤ ਕਰ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਉਮਰ ਇਹ ਜਾਏ ਤੇਰੀ
 ਘਟਦੀ ॥ ਢਲੇ ਪੜਛਾਵਾਂ ਜਿਉਂ ਬਿਰਛ ਬਨਾਸਪਤ ਤਿਵੇਂ ਹੀ
 ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਇਹ ਖੇਲ ਕੋਈ ਝਟਦੀ ॥ ਗਜਦੀ ਖੜੋਇ ਸਿਰ ਐਸੀ
 ਵਲਵਾਨ ਮੌਤ ਜੋਬਨ ਬੁਢੇਪੇ ਦੀਆਂ ਆਣ ਜੜਾਂ ਪਟਦੀ
 ਕਰੀਏ ਉਪਾਉ ਜੇ ਅਨੇਕ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮਰਗ ਹਟਾਈ ਨਹੀਂ
 ਮਗਰ ਤੇ ਹਟਦੀ ॥੩੧੦॥ ਸੁਣ ਬਾਤ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਝੂਠਾ ਜਾਣਕੇ ਜਹਾਨੁ
 ਸਾਰਾ ਆਖਦਾ ਬਿਆਨ ਜੇਹੜਾ ਅੰਤ ਕਾਲ ਹੋਵਣਾ ॥ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਅਵਸ
 ਹੋਇ ਰਹਿੰਦੀ ਜੋ ਚਲਾਇ ਮਾਨ ਤਿਸਤਕਦੀਰਹੋਇ ਤੁਧਨੂੰ ਵਗੋਬਣਾ ॥
 ਨਹੀਂ ਮਕਦੂਰ ਜਮਦੂਤ ਕੁਝ ਸਕੇ ਕਹ ਸੰਗ ਕਰਤਬ ਆਪ ਆਪ ਨੂੰ
 ਤੈਂ ਖੋਵਣਾ ॥ ਨੇਕੀ ਜੋ ਕਮਾਵੇਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਸੁਖ ਪਾਵੇਂ ਬਦੀਆਂ
 ਦੇ ਬਟੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੂੰ ਤੈਨੂੰ ਰੋਵਣਾ ॥੩੧੧॥ ਕਾਲ ਸਿਰਦਾਰ ਜਿਨ
 ਲਏ ਸਭ ਮਾਰ ਕਿਉਂ ਤਿਸ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਨਾਮੁ ਆਪਣਾ ਜਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਚਾਰੇ ਖਾਣੀਆਂ ਸਮੇਤ ਲਏ ਕਾਲ ਨੇ ਲਪੇਟ ਜਾਲ ਤਾਣਿਆ ਅਮੋਟ
 ਬਿਚ ਤਿਸ ਦੇ ਛਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜਗਤ ਮੇਂ ਮਾਰ ਲਏ ਇਸ ਨੇ
 ਚਰਿੰਦੇ ਤੇ ਪਰਿੰਦੇ ਔ ਚੁਪਾਏ ਤੇ ਦੁਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ਕਰੇਂ ਕਿਉਂ ਗੁਮਾਨ ਤੂੰ
 ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕੋਣ ਤੂੰ ਬਚਾਰਾ ਐਸੇ ਖੂਹਣੀਆਂ ਖਪਾਏ ਹੈ ॥
 ॥੩੧੨॥ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬਿਚ ਜਦੋਂ ਗੁਲ਼ਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋਈ ਦੇਖ ਕਰ ਤਦੋਂ
 ਡਾਢੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ ਆਹ ਤੂੰ । ਰੋਏਂ ਮਨ ਓਪਰੇ ਤੇ ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਭੁਲ
 ਜਾਇ ਸਮਝ ਨਦਾਨ ਕੈਸੇ ਪਿਆ ਹੈਂ ਕੁਰਾਹਿ ਤੂੰ ॥ ਦਿਲ ਲਾਇ ਯਾਦ
 ਕਰ ਆਪਣਾ ਫਨਾਹਿ ਹੋਣਿ ਦੰਮ ਦੰਮ ਧੋਇ ਦਾਗ ਸੀਨੇ ਦੇ ਸਿਆਹਿ
 ਤੂੰ ॥ ਹੋਵੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਤੇਰਾ ਰੋਣ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਲਕ ਬਸਾਰੁ ਨਹੀਂ
 ਸਚਦੀ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ ॥੩੧੩॥ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਦਾਈ ਭੋਗ ਭੋਗ ਦਾ ਹੈਂ
 ਸਤ ਜਾਣ ਕਾਂਇਆਂ ਹੈ ਨਦਾਨਤੇਰੀ ਬਾਲੂਏਦੀ ਭੀਤ ਜਿਉਂ । ਚੁਰਾਸੀ
 ਦੀ ਭੁਆਲੀ ਬਿਚ ਪਾਗਲਾ ਨਾ ਫਸ ਬੈਠੁ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰੁ ਹੋਇਆਂ
 ਨੀਤ ਤੇ ਅਨੀਤ ਕਿਉਂ ॥ ਤਤ ਗਿਆਨ ਮਨੋ ਨਾਸ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਛੈ
 ਹੋਇ ਜੀਵਨ ਹੀ ਮੁਕਤ ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਰੀਤ ਇਉਂ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤਮ
 ਦੇਵ ਕੋ ਪਛਾਣ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਕੜ ਕਨਾਰਾ ਤੂੰ ਆਕਾਰ ਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉਂ ॥੩੧੪॥ ਦੇਹੀ ਸਭੁ ਹੱਡ ਚੰਮ ਥੁਕ ਨਾਲ ਪੂਰ ਹੋਈ
 ਪੋਚਾ ਦੇਖ ਗੈਹਰ ਨਾ ਪਾਉ ਬਿਚ ਅਖ ਤੂੰ ॥ ਪੰਚ ਤਤ ਪੂਤਲਾ
 ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਏਕ ਸਭ ਸੂਖਮ ਸਮਾਈ ਜਾਣ ਬਿਰਖੀਂ ਅਲਖ ਤੂੰ ॥
 ਨਰ ਨਾਰ ਜੰਗਲ ਜਹਾਨ ਜਬ ਏਕ ਰੂਪ ਬਿਸੇ ਨੂੰ ਉਡਾਇਕੇ ਬਛੋਣਾ
 ਕਿਤੇ ਰਖ ਤੂੰ ॥ ਐਸੀ ਜਾਣ ਏਕਤਾ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬਿਰਤੀ
 ਟਕਾਇ ਕਰ ਹੋਹ ਨਿਰਪੱਖ ਤੂੰ ॥੩੧੫॥ ਮਰਤਬਾ ਮਤਾਜ ਫਕੀਰ
 ਦਾ ਬਲੰਦ ਹੈ ਜੁ ਸਮ ਦੇ ਮਕਾਨ ਪਰ ਸੁਰਤ ਸਿਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ਰਾਉ
 ਰੰਗ ਏਕ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਫਿਰ ਰਖਦਾ ਮੁਤਾਜ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਨਾ

ਨਿਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ਹੋਇ ਅਦੁਐਤ ਕਹੀਂ ਬਿਚਰੇ ਨ ਚਾਹ ਹੋਇ ਏਕਤਾ ਦੇ
 ਵਿਖੇ ਏਕ ਰੂਪ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੈ ॥ ਬਨਾਵਟ ਉਡਾਈ ਜਿਸਸਾਧਭਗਵਾਨ
 ਦਾਸ ਵਾਸਤਵ ਜਾਣ ਤਿਸ ਬੰਦਨਾ ਹਮਾਰੀ ਹੈ ॥੩੧੬॥ ਸਹੀ ਏਹੋ
 ਪਾਂਵਦੇ ਸੁਫਾਈ ਤੇ ਖੁਦਾਈ ਵਾਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਾ ਇਕੁ ਰਮਿਆ
 ਅਖੰਡ ਹੈ ॥ ਕਿਧਰੇ ਨਗਾਹ ਮਾਰੁ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ
 ਹੀ ਆਪੁ ਦਿਸੇ ਜੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ ॥ ਛਲ ਤੇ ਛਲਿਦੁ ਨਾ ਬਿਸ਼ਾ ਹੈ
 ਬਕਾਰ ਤਹਾਂ ਉਡਦਾ ਫਰੇਬ ਜਹਾਂ ਗਿਆਨ ਪਰਚੰਡ ਹੈ ॥ ਏਕ ਜੇ
 ਪੁਕਾਰ ਰਚੇਂ ਦੁਐਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਣਾ ਤੇਰਾ ਸੂਬ
 ਪਖੰਡ ਹੈ ॥ ੩੧੭॥ ਬਿਸ਼ਟਾ ਫਲੋਰੇਂ ਨਿਜ ਰੂਪ ਨੂੰ ਬਸਾਰ ਹੰਸ ਆਦ
 ਹੈ ਪਛਾਣਿ ਕਿਉਂ ਬਣਿਆ ਹੈਂ ਕਾਗ ਤੂੰ ॥ ਆਤਮਾਂ ਅਵੈਬੀ ਅੰਤ
 ਵਾਹਕ ਸਰੀਰ ਲਖ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰ ਗਿਆਨ ਜਾਗਨੀ ਮੇਂ ਜਾਗ
 ਤੂੰ ॥ ਅਸਲਾ ਇਕਾਗਰ ਨਿਵਿਰਤੀ ਭੁਲਾਇ ਕਰ ਰਚਦਾ ਕਿਉਂ ਮੂੜ
 ਪਰਵਿਰਤ ਦੇ ਬਾਗ ਤੂੰ ॥ ਕੂੜ ਦਿਖਲਾਵੇ ਤੇ ਨਦਾਨ ਦਿਲੁ ਮੋੜ ਦੁਖ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬੇਦਾਗ ਤੂੰ ॥੩੧੮॥ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਜੇ
 ਸਾਧ ਨਾ ਉਪਾਧ ਵਿਚ ਫਸ ਬੈਠ ਆਧ ਤੇ ਬਿਆਧ ਐ ਉਪਾਧ ਭਾਰੀ
 ਰੋਗ ਹੈ ॥ ਬਲੁ ਆਪਣਾ ਬਚਾਰ ਤੇ ਅਵਿਦਿਆ ਅਸਾਰ ਤਜ ਧਰਮ
 ਬਸਾਰ ਹੋਰ ਧਾਰਨ ਅਜੋਗ ਹੈ ॥ ਗੇਹੂੰ ਜਬ ਭੋਸ ਸੇ ਨਕਾਲ ਲੀਆ ਏਕ
 ਵੇਰ ਤਿਸ ਹੀ ਮੇਂ ਮੇਲ ਫੇਰ ਕੈਸੇ ਕਹੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥ ਤਜਸੰਸਾਰਹੋਇਫਕੀਰ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗਿਰ ਪੈਣਾ ਬਾਤ ਦੁਰਦਿਸ਼ਾ ਵਾਲੀ ਹੋਗ ਹੈ ॥੩੧੯॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਚਾਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਪਰ ਕਾਇਮ ਹੋਹ ਕਲਪਤ ਕਾਮਨਾਂ
 ਬਸਾਰ ਦੇਹ ਸਾਰੀਆਂ ॥ ਸਚਦਾ ਬਪਾਰੁ ਕਰੁ ਝੂਠ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੁ
 ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਕੋਚ ਸਭੇ ਛਡ ਬਿਭ ਚਾਰੀਆਂ ॥ ਏਕ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਦੂਸਰੇ
 ਕੀ ਰੀਤ ਤਜ ਸੰਗਤ ਜੇ ਏਕਕਾਂਤ ਹੋਵਣ ਖੁਆਰੀਆਂ ॥ ਜਾਤਪਾਤਮਾਣੁ

ਨਹੀਂ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਖਰ ਦੀ ਵਾਰ ਕੰਮ ਆਵਣ ਸਵਾਰੀਆਂ
 ॥੩੨੦॥ ਈਸਰ ਉਪਾਧੀ ਅਤੇ ਜੀਵ ਹੈ ਅਵਿਦਿਆਮੇਂ ਬੈਠਕੇ ਇਕਾਗਰ
 ਬਿਚਾਰ ਲੈ ਤਹਕੀਕ ਤੂੰ ॥ ਲਖਤਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਅਪਾਰ ਅਪਰੰਪਰ ਹੈ
 ਦੋਨੋਂ ਸੇ ਬਸੇਸ਼ ਐਸੀ ਰਖਦਾਂ ਤੁਫੀਕ ਤੂੰ ॥ ਵਹਾਂ ਹੈ ਨਾ ਹਮ ਤੁਮ
 ਦਫਤਰ ਗੁਮ ਸਭ ਕਹਾਂ ਹੈ ਉਪਾਧ ਜਹਾਂ ਸੂਖਮ ਬਰੀਕ ਤੂੰ ॥ ਈਸ
 ਜੀਵ ਸੇ ਨਾ ਚਾਰੇ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਰੇਂ ਚਾਹ ਕਿਸਦੀ ਜਾਂ
 ਖੁਦ ਹੈਂ ਰਫੀਕ ਤੂੰ ॥੩੨੧॥ ਖੁਦ ਖੁਦ ਗਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਪਿਆ ਹੀ ਤੂੰ ਰਾਤ
 ਦਿਨ ਖੁਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨ ਦੇਹ ਨਾ ਰਖੁ ਅਬ ਰੋਲ ਤੂੰ ॥ ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪ
 ਹੈਂ ਜਣਾਇ ਰਿਹਾਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਲੁ ਏਹ ਫਸਾਦ ਵਾਲਾ ਦਸੁਸਾਰਾ ਖੋਲ
 ਤੂੰ ॥ ਮੂਰਖੁ ਬਕਾਰੀ ਭੀ ਇਹ ਕਹੇਗਾ ਮਲੀਨ ਮੱਤ ਮੈਂ ਹੀ ਖੁਦ ਰਬ
 ਇਸ ਪੜਦੇ ਨੂੰ ਫੋਲ ਤੂੰ ॥ ਨਿਰਨਾ ਨਤਾਰ ਅਗੇ ਬੋਲ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਘੋਲ ਪਾਈਂ ਝੇੜਾ ਰਖ ਗੋਲ ਤੂੰ ॥੩੨੨॥ ਬੋਲ ਮੂਹੋਂ
 ਆਖਣਾ ਸੁਖੈਨ ਜੇਹਾ ਖੁਦ ਦਾ ਹੈ ਖੁਦੀਓਂ ਬੇਖੁਦ ਪਰੇ ਜਾਨਣਾ
 ਅਪਾਰਦਾ ॥ ਮਨ ਬੁਧ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਬਿਸ਼ੇ ਤੇ ਹੈ ਪਰੇ ਖੁਦ ਹਮ ਤੁਮ ਕੁਝਨਾ
 ਤਹ ਪਦੁ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦਾ ॥ ਬਾਤ ਇਹ ਬਰੀਕ ਹੈ ਨਮੂਨਿਉਂ ਨਗਾਹਚੱਕ
 ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਾਹ ਮਿਟੇ ਭਾਸਨਾ ਅਜਾਰਦਾ ॥ ਬਿਨਾ ਹੀ ਤਰੀਕੇ ਇਸਹੋਇ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੁਦ ਨਾ ਪੁਕਾਰ ਮਤ ਬਾਜੀ ਜਾਏਂ ਹਾਰਦਾ ॥੩੨੩॥
 ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਦਿਸਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਅਲਪਗਤਾ ਮੇਂ ਹਰ ਸਰਬਗ ਇਕ
 ਰਿਹਾ ਭਰ ਭੂਰ ਹੈ ॥ ਜਲ ਬਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਚਤਰ ਮੇਂ ਏਕ ਰਸ
 ਪਸ਼ੂਆਂ ਪਖੇਰੂਆਂ ਮੇਂ ਤਿਸਦਾ ਹੀ ਨੂਰ ਹੈ ॥ ਐਸਾ ਨਿਰਦੋਖ ਨਿਰਦੁੰਦ
 ਦਿਲਦਾਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਦੰਡ ਦੇਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਤੁਧਮਕਦੂਰ ਹੈ ॥ ਦੇਹਕਰਦੁਖ
 ਜੇਹੜੇ ਪਾਏਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਹੀ ਇਹੁ ਫੇੜੁ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਸੂਰ
 ਹੈ ॥੩੨੪॥ ਤੂੰ ਹੀ ਰਬ ਹੈਂ ਰਸੂਲ ਤੂੰ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਮੂਲ ਤੂੰ ਹੀ ਭੁਲ

ਹੈਂ ਅਭੂਲ ਫੂਲ ਕਾਂਟਾ ਖੁਦ ਨੂਰ ਤੂੰ ॥ ਤੂੰਹੀ ਰਾਮਅਵਤਾਰ ਤੂੰਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਮੁਰਾਰ ਤੂੰਹੀ ਧੋਲ ਅਸਵਾਰ ਹਮਵਾਰ ਹਵਾਹੂਰ ਤੂੰ ॥ ਮਹੰਮਦਜਸੂਹਤੂੰਹੀ
 ਬਿਆਪਕ ਸਮੂਹ ਤੂੰਹੀ ਅਲੀ ਵਲੀ ਰੂਹ ਨੂਹ ਭਇਆ ਹੈ ਕੋਹ
 ਤੂਰ ਤੂੰ ਗੋਰਖ ਗੋਬਿੰਦ ਇੰਦ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਨਰਿੰਦ ਜਿੰਦ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ
 ਅਨਲਹੱਕ ਮਨਸੂਰ ਤੂੰ ॥੩੨੫॥ ਤੋਰੇਤ ਐ ਅੰਜੀਲ ਫੁਰਕਾਨ ਤੇ ਜਬੂਰ
 ਚਾਰੇ ਕਹਣ ਕਤਾਬਾਂ ਬੋਲ ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਦੇ ॥ ਜੁਜਰ ਸਿਆਮ
 ਰਿਗਵੇਦ ਐ ਅਥਰਬਣ ਚੋਹਨ ਕੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਬ੍ਰਹਮਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ॥
 ਨਿਆਇ ਮਮਾਨਸਾ ਬਸੇਖਖ ਪਤਜੰਲ ਬੇਦਾਂਤ ਸਾਂਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ
 ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਉਚਾਰਿਦੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦੈ ਬਿਨ ਦੂਸਰੇ ਨਾ ਭਯੋ ਕਛੂ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲ ਫਕਰ ਬਹਾਰ ਦੇ ॥੩੨੬॥ ਆਤਮਾਂ ਅਖੰਡ
 ਖੰਡਨ ਮੇਂ ਖੰਡ ਅਬ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਖੰਡ ਜਬ ਜਾਣੇ ਨਿਰਾਕਾਰ
 ਨੂੰ ॥ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਚਲੁ ਸਿਖਿਆ ਬਚਾਰ ਏਹ ਸਾਖੀ
 ਦੀ ਸਿਆਣ ਕਰੁ ਛਡਕੇ ਅਕਾਰ ਨੂੰ ॥ ਅਨੇਕ ਸੇ ਉਠਾਇ
 ਆਖ ਏਕ ਮੇਂ ਨਗਾਹਿ ਲਾਇ ਬਾਸ਼ਨਾ ਕੋ ਰੋਕ ਮੋੜ ਮਨਦੀ ਮਹਾਰ
 ਨੂੰ ॥ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬੇਦਗੀ ਹੈ ਬੇਦ ਹੋਣ ਸੁੰਨਦੀ ਸਮਾਧ
 ਮੇਂ ਨਿਹਾਰਿ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ॥੩੨੭॥ ਅਸਲਾ ਅਛੇਦ ਰੂਪ ਹੀਏ
 ਮੇਂ ਹਿਸਾਬ ਲਾਓ ਵਜਾ ਕਿਸ ਜੀਵ ਹੋਇ ਪਾਂਵਦਾ ਅਜਾਰ
 ਤੂੰ ॥ ਫੁਰਨੇ ਫਲਾਰ ਗਿਆ ਆਤਮਾਂ ਅਭੇਦ ਭੁਲ ਇਸ ਬਿਧਿ
 ਮੁਠਿਆ ਹੈਂ ਅੜਦ ਬਜਾਰ ਤੂੰ ॥ ਬਭਚਾਰਨੀ ਜਿਉਂ ਨਾਰ
 ਹੋਇ ਛਡਕੇ ਸੁਭਾਉ ਸੀਲ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਬਿਚਕਾਰ
 ਤੂੰ ॥ ਅਜੇ ਭੀ ਬਚਾਰ ਨਿਜ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਲੱਜਤ ਜਹਾਨਦੀ ਦੇ
 ਪਾਓਸਿਰਿ ਛਾਰ ਤੂੰ ॥੩੨੮॥ ਹੋਇਨਿਰਪੱਛ ਸਭੇ ਏਕ ਹੀ ਫਕੀਰ ਜਾਣ
 ਦੁਐਤ ਨਹੀਂ ਕੋਇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੈ ਸ਼ਨਾਸ ਤਾਂ ॥ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਓਹੁਜੇਹੜਾ

ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਚਾਰ ਕਰੇ ਹੋਵਦਾ ਉਦਾਸੀ ਹੋਇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਉਦਾਸ
 ਤਾਂ ਅਸਲ ਤਰੀਕਾ ਤਤ ਏਹੋ ਸੁੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਆਸ ਬਾਸ ਤਿਆਗ
 ਕਰ ਹੋਵਣਾ ਨਰਾਸ ਤਾਂ ॥ ਬਣਾਵਟ ਉਡਾਇ ਜਬ ਦੇਖੀ ਭਗਵਾਨ
 ਦਾਸ ਨਿਕਲੀ ਨਾ ਦੁਐਤ ਦਰਵੇਸ਼ ਇਕ ਖਾਸ ਤਾਂ ॥੩੨੯॥ ਦਾਨੇ
 ਦਰਵੇਸ਼ ਜੁ ਹਮੇਸ਼ ਹੈਂ ਕਲੇਸ਼ ਬਿਨ ਸਮਝ ਨਰੇਸ਼ ਇਹ
 ਬਸੇਸ ਹੈਂ ਬਚਾਰ ਮੇਂ ॥ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਅਤੀਤ ਚੀਤ ਨਹੀਂ
 ਜਿਨ ਹਾਰ ਜੀਤ ਰੀਤ ਮੇਂ ਨਾ ਨੀਤ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਿਲਦਾਰ
 ਮੇਂ ॥ ਲੈਂਦੇ ਕੀ ਅਨੰਦ ਨਿਰਦੁੰਦ ਦਿਲਬੰਦ ਮੰਦ ਪੰਦ ਨੂੰ
 ਤਿਆਗਿ ਰਹਿੰਦੇ ਆਤਮ ਅਧਾਰ ਮੇਂ ॥ ਸੰਜਮੀ ਤੇ ਧੀਰ
 ਜੀ ਸੰਤੋਖੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸ਼ਾਹਿਨ ਕੋ ਸ਼ਾਹ ਜੋ ਸਮਾਏ
 ਸਮਸਾਰ ਮੇਂ ॥੩੩੦॥ ਬਾਸਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਹੋਈਂ ਨਾ ਖੁਆਰ ਯਾਰ
 ਬਾਸਨਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨੂੰ ਟਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਥਾਂ ਓਇ ॥ ਬਾਸਨਾ ਦੇ
 ਅੰਗ ਲਗ ਹੋਇਓ ਜੇ ਚਲਇਮਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ਅਜਾਬ ਬਣ
 ਕੂਕਰ ਤੇ ਕਾਂ ਓਇ ॥ ਬਾਸਨਾ ਦੀ ਤਾਰ ਤੋੜ ਪਾਏਂਗਾ
 ਦੀਦਾਰ ਜਬ ਹੋਇਗਾ ਅਚਲ ਜੇ ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਤਾਂ ਓਇ ॥
 ਨਿਜ ਧਾਮ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਹਮ ਤੁਮ
 ਨਹੀਂ ਜਹਾਂ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨਾ ਓਇ ॥੩੩੧॥ ਬਾਸਨਾ ਵਜੂਦ
 ਬਿਚ ਬੈਰ ਨ ਕਲੰਕ ਮਨ ਬਾਸਨਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਤੇ ਗੁਲੇਲਾ
 ਭਲਾ ਸਾਰਦਾ ॥ ਬਾਸਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਤੁਰ ਨਾਂ ਖਰਾਬੁ ਬਹੁ
 ਬਾਸਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹਾਥੀ ਅੰਕਸ ਸਹਾਰਦਾ ॥ ਬਾਸਨਾ ਦੇ ਹੇਤ ਜੀਵ
 ਫਾਹੀ ਵਿਚ ਆਣ ਫਸੇ ਹੋਇਆਂ ਤੂੰ ਗੁਲਾਮ ਤੈਸੇ ਦੇਹ ਦੀ ਬਗਾਰ
 ਦਾ ॥ ਬਾਸਨਾ ਦੀ ਤਿਆਗੁ ਮਿਤਰਾਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਿਜ ਦੇ
 ਮਕਾਨ ਨਸਾ ਅਜਬ ਬਹਾਰਦਾ ॥੩੩੨॥ ਅਰੇ ਮਨ ਅੰਧ ਨਹੀਂ ਸਰਮ

ਹਿਆਉ ਤੁਝ ਰਚੇਂ ਬਿਵਹਾਰ ਜੇਹੜੇ ਰਾਜਸੀ ਹੈਂ ਇੰਦਗੀਰੂੜਦਾਖਲਾਰਾ
 ਤੂੰ ਖਲਾਰਦਾ ਹੈਂ ਭੁਲਕਰ ਹੋਵਣੀ ਫਨਾਹ ਜੇਹੜੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਜਿੰਦਗੀ
 ਭਟਕਾ ਦਾ ਫਲੁ ਏਹੋ ਮਿਲੂਗਾ ਨਿਲੱਜ ਤੁਝ ਭਵੇਂਗਾ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ
 ਧਾਰਕੇ ਪਰਿੰਦਗੀ ॥ ਬਾਸਨਾ ਕੋ ਰੋਕ ਤੂੰ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰੁ ਛਡੁ ਫਾਰਸੀ ਤੇ ਹਿੰਦਗੀ ॥੩੩੩॥ ਬਿਦਿਆ ਬਚਾਰ
 ਬਿਨੁ ਜਾਣ ਲੈ ਨਦਾਂਨ ਕੂੜ ਬਿਦਿਆ ਬਿਹਾਰੀ ਬੜਾ ਸਾਧ ਕੋ ਬਕਾਰ
 ਹੈ ॥ ਬੜੀ ਇਹ ਉਪਾਧ ਤੇ ਅਸਾਧ ਐਸੀ ਮਹਾਂ ਰੋਗ ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਉ
 ਕਰ ਕਰਦੀ ਖੁਆਰ ਹੈ ॥ ਕਾਰਨ ਇਹੁ ਬਿਸੇ ਤੇ ਬਸੇਪ ਦਾ ਤੂੰ ਜਾਣ
 ਯਾਰ ਐਸੀ ਦੁਰਾਚਾਰ ਸਿਰ ਇਸਦੇ ਪੰਜਾਰ ਹੈ ॥ ਬਿਦਿਆ ਸਰੂਪਦੀ ਹੈ
 ਸਾਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਸਮਝ ਸਧਾਂਤ ਰੋਗ ਕਟਦੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ ॥੩੩੪॥
 ਇਲਮ ਅਸਾਨ ਪੜ੍ਹ ਹਰਫ ਨਾ ਏਕ ਬੋਲ ਅਮਲ ਕੁਮਾਏ ਹਟੇ
 ਦਿਲਦੀ ਹੈਰਾਂਨਗੀ ॥ ਸੁਖਨ ਫਕੀਰ ਦਾ ਦਰੋਗ ਨਾ ਖਲਾਫ ਜਾਣ
 ਇਲਮ ਹਰੂਫ ਵਾਲਾ ਕਰੇਗਾ ਵਰਾਨਗੀ ॥ ਬੀਤਿਆ ਹੁਵਾਲੁ ਜੋ
 ਨਦਾਨ ਨਾਲ ਕਹੇ ਸਚੁ ਰਖੇ ਨਾਲ ਕੋਇ ਛਡੁ ਇਲਮ ਸੈਤਾਨਗੀ ॥
 ਕਰਕੇ ਜਕੀਨ ਸਚੁ ਜਾਣ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਅਮਲ ਕੁਮਾਏ ਬਿਨਾਂਅਕਲ
 ਹੈਵਾਂਨਗੀ ॥ ੩੩੫॥ ਸਚਦੀ ਇਵਾਦਤ ਇਹ ਜਿਕਰ ਹੋਇ ਦੰਮ ਦੰਮ
 ਰਖ ਨਜਦੀਕ ਨਹੀਂ ਨਫਸ ਇਲਾਮਤੀ ॥ ਬਾਧਿਆਂ ਬਿਹਾਰ
 ਦਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਬਣਾਵਣਾਂ ਕੀ ਅਮਲ ਬਥੇਰਾ ਇਕ
 ਜਿਤ ਹੋਇ ਸਲਾਮਤੀ ॥ ਬਦੀਆਂ ਬਖੀਲੀਆਂ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ
 ਹਿਰਸੀ ਜੋ ਭਾਇ ਤੇਰੇ ਬਣੇਗੀ ਇਹ ਸਖਤ ਸਿਆਮਤੀ ॥ ਹਟੇ ਨਾਂ
 ਕਦਾਇਚਿਤ ਸਿਰੋਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਨਾਕਸ ਭੁਲਾਇਆ ਹੁਣ ਰੋਜ ਤੈਂ
 ਕਿਆਮਤੀ ॥੩੩੬॥ ਗਲਾਂ ਕਰ ਮੁਖ ਤੇ ਗਿਆਨ ਐ ਬਿਚਾਰ ਕਹੇ
 ਚਜੁ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕੋ ਹੈ ਜਨਮੁ ਗੁਵਾਂਵਦਾ ॥ ਖੂਹਿਬਿਚੋਂ ਨਿਕਲਕੇ ਖਾਤ

ਵਿਚ ਗਰਕਿਆ ਉਚੀ ਉਚੀ ਨਾਮ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਜੇਹੜਾ ਪਾਂਵਦਾ ॥
 ਗੁੜ ਗੁੜ ਕਹੇ ਤੇ ਨਾ ਮੂਹ ਹੈ ਮਿਠਾਸਦਾਰ ਕੌੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਨਾਮੁ
 ਮਿਰਚ ਦਾ ਗਾਂਵਦਾਂ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਜਾਣ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੋਕ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਬਕ ਬਕ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅਸਰੁ ਨਾਂ ਆਂਵਦਾ ॥੩੩੭॥ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਕੀਤਿਆਂ
 ਤੇ ਬੇਦ ਦਿਆਂ ਪੜਿਆਂ ਤੇ ਜਾਣ ਕਲਿਆਣ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਲੁਟ
 ਹੀ ਦੇਖੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਇਹੁ ਸੁਖ ਕਦਾਚਿਤ ਕੈਸੇ ਕਲਿਆਣ ਜੀਵ
 ਜਾਵਣਾ ਨਖੁਟ ਹੀ ॥ ਆਵਾ ਨਹੀਂ ਮੁਕਦਾ ਜਾਂ ਰਚਿਆ ਬਕਲਪਾਂ ਦਾ
 ਖੋਤਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਹੁ ਨਦਾਂਨ ਜਾਏ ਛੁਟ ਹੀ ॥ ਪ੍ਰਮ ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਸਮਾਏਂ
 ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਭਰ ਜੇਨ ਚਾਹੀ ਵਾਲਾ ਪੀਵੇਂ ਇਕ ਘੁਟ ਹੀ ॥੩੩੮॥
 ਦਿਲ ਦਾ ਟਕਾਉ ਨਹੀਂ ਮੂਰਖ ਮਲੀਨ ਮਤ ਰਬੁ ਚਾਹੇਂ ਟੋਲਿਆ ਤੂੰ
 ਕਾਗਜ਼ ਫਰੋਲਕੇ ॥ ਝਖ ਰਹਾਂ ਮਾਰਦਾ ਜੇ ਉਮਰ ਅਖੀਰ ਤਕ ਮੱਖਣ
 ਨਾ ਨਿਕਲੇਗਾ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰੋਲ ਕੇ ॥ ਮਿਹਨਤ ਅਜਾਈਂ ਜਾਏ ਸਮਝ
 ਸਿਆਣਾ ਹੋਹੁ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਾਂਸਲੀ ਹੈ ਕਲਰੁ ਕਰੋਲਕੇ ॥ ਸਚ ਦੇ ਸਰੂਪ
 ਦੀ ਨਾ ਸਾਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਵੇਂ ਗੁਨਹਗਾਰ ਇਹ ਸੁਖਨ ਤੂੰ
 ਬੋਲਕੇ ॥੩੩੯॥ ਬੇਦ ਵਾਕ ਜਾਣਿਆਂ ਜਥਾਰਥ ਨਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਜਾਂ ਹੁਚੀ
 ਕੋ ਬਧਾਇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਰਿਹਾੜ ਤੂੰ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਦਿਲ ਦੀ ਗਵਾਏਂ
 ਨਾ ਗਿਆਂਨ ਕਰ ਮਗਜ਼ ਖੁਪਾਈ ਮੇਂ ਗੁਜਾਰਦਾਂ ਦਿਹਾੜ ਤੂੰ ॥ ਜਾਪ
 ਜੇ ਅਜਪਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕੋ ਬਚਾਰ ਦਾ ਹੈਂ ਨਿਸਚੇ ਹੀ ਜਾਣ ਭਉਂਦਾਂ
 ਗੈਹਬਰ ਉਜਾੜ ਤੂੰ ॥ ਖੋਜੇਂ ਜੇਹਨੂੰ ਬਾਹਰ ਓਹ ਬਿਚ ਭਗਵਾਂਨ
 ਦਾਸ ਦੇਖਣਾ ਜੇ ਦਿਲ ਦਿਆਂ ਦੀਦਿਆਂ ਉਘਾੜ ਤੂੰ ॥੩੪੦॥ ਇਕ
 ਅਖਰ ਬਬੇਰਾ ਹੈ ਨਵਿਰਤੀ ਦਾ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹ ਤਜ ਪਰਵਿਰਤ ਇਹ
 ਸ਼ਾਸਤੀ ਨਾਗਰੀ ॥ ਛਡ ਕੇ ਸਮੀਪ ਅਬ ਕਿਕੂ ਕਨੇਰਦਾ ਤੂੰ ਆਪ
 ਨੂੰ ਬਚਾਰ ਕੇ ਸੁਗੰਧ ਲੈ ਮਲਾਗਰੀ ॥ ਰੂੜ ਦੀ ਕੁਮਤ ਤੇ ਕਨਾਰਾ

ਫੜ ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਾਣ ਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਬਿਰਤ ਇਕਾਗਰੀ ॥ ਬਿਚ
 ਪਰਪੰਚ ਕਿਉਂ ਪਇਆਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤੁਛ ਸੁਖ ਛਡਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਖੁ
 ਸਾਗਰੀ ॥੩੪੧॥ ਔਰਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਬਚਨ ਅਨੇਕ ਬੋਲ ਧਾਰਨ
 ਬਬੇਕ ਨਹੀਂ ਭਾਰੀ ਅਗਿਆਨਗੀ ॥ ਪੜਨ ਬਿਹਾਰ ਕੁਲ ਜਾਣ ਲੈ
 ਕੁਵੈਦ ਤੁਲ ਕਰਨੀ ਬਿਚਾਰ ਜੇਹੜੀ ਜੁਧ ਦੇ ਸਮਾਨਗੀ ॥ ਆਪਣੇ ਹੀ
 ਆਪ ਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਹੈ ਦੰਮ ਦੰਮ ਹੋਹ ਨਾਂ ਬੋਹੋਸ ਫੜੁ ਐਸੀ ਬੁਧਵਾਨਗੀ
 ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਜਾਣੇ ਬੋਲ ਕਹੁ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮੋਨ ਰਹੁ ਤਿਸੇਤੇਜੋ ਕਦਰ
 ਨਦਾਨਗੀ ॥੩੪੨॥ ਕਹਣਾ ਜੋ ਹੈ ਬੇਦ ਦਾ ਜਥਾਰਥਸਰੇਸ਼ਟ ਬਹੁ ਤਿਸ
 ਕੋ ਬਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਅੰਤਰੀਵ ਤੂੰ ॥ ਅਰਥ ਪਛਾਣ ਕੇ ਪਰੇਮ ਰਖੁ
 ਆਸਰੇ ਮੇਂ ਕੁਰਲੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਹੋਹ ਨਹੀਂ ਜੀਵ ਤੂੰ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ
 ਦਾ ਨਿਸ ਦਿਨ ਬੈਠ ਅਭਿਆਸ ਕਰੁ ਰੁਚੀ ਸੇ ਅਰੁਚ ਹੋਏ ਅਮੀ
 ਰਸਪੀਵ ਤੂੰ ॥ ਤਿਨਾਂ ਗੁਣਾ ਸੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਤੁਰੀਆ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋ ਬੈਕੁੰਠ ਬਾਸੀ ਥੀਵ ਤੂੰ ॥੩੪੩॥ ਮਾਇਆ ਰੂਪ
 ਨਦੀ ਸਾਥ ਫੁਰਨ ਦੇ ਰਚ ਕਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਦੀਨ ਆਪ ਆਪਣੇ ਹੀ
 ਫੇਰ ਸੇ ॥ ਬਿਚ ਪਰਵਾਹ ਅਜੇ ਗਾਫਲ ਸੁਭਾਉ ਛਡ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ
 ਬਚੁ ਘੰਬਰ ਦੀ ਘੇਰ ਸੇ ॥ ਬੁਲਣ ਸੰਸਾਰ ਨਾਗ ਤੰਦੂਏ ਤੇ ਮਾਗਰ ਮੱਛ
 ਮਾਰਨ ਲਪੇਟਾ ਬਚੁ ਇਨਕੀ ਪਰੇਰ ਸੇ ॥ ਵੈਰੀ ਪੰਜ ਤੇਰੇ ਇਹੁ
 ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਰ ਕਤਲਾਮ ਅਬੁ ਗਿਆਨ ਸਮਸ਼ੇਰ ਸੇ ॥
 ॥੩੪੪॥ ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਐ ਹੰਕਾਰ ਪੰਜ ਬਿਸ਼ੇ ਬਲਵਾਨ ਬਿਚ
 ਛਾਏ ਅੰਗ ਅੰਗ ਹੀ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਾਇ ਪਤਆਇਕਰ ਮਾਰਨ ਇਹੁ
 ਕੀਤਾ ਹੈਂ ਸੁਦਾਈ ਤੇ ਪਲਾਈ ਤੁਧ ਭੰਗ ਹੀ ॥ ਹੋਇਆਂ ਜੇ ਨਵਾਲ
 ਤਤ ਕਾਲ ਮੁਠ ਲਿਆ ਜਾਣ ਬਚਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂਹੀ ਕਰੇਂ ਇਨਾਂ
 ਬਚਰੰਗ ਹੀ ॥ ਫੜ ਤਕੜਾਈ ਤੂੰ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੂਬ

ਛਟਕਾਉ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਲੈ ਤੁਫੰਗ ਹੀ ॥੩੪੫॥ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਜੀਵ
 ਅਬ ਪਚ ਪਰਪੰਚ ਬਿਚ ਅਸਲਾ ਅਨਾਦ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਲਦਾਰ ਸੀ ॥
 ਕਰਕੇ ਨਿਆਉਂ ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਬਚਾਰੁ ਪਾਇਆ ਇਤਨਾ ਅਜਾਬੁ
 ਬਣ ਠਗ ਤੈਂ ਬਨਾਰਸੀ ॥ ਕਾਰ ਓਹੋ ਸਾਂਭਦਾ ਹੈਂ ਫੇਰ ਮੁੜ ਭੋਂਦੂਆ
 ਕਿਉਂ ਬਾਸ਼ਨਾ ਬਕਾਰ ਅਗੇ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਖੁਆਰ ਸੀ ॥ ਛਡ ਚਤਰਾਈ
 ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਹੋਇਕੇ ਬੇ ਖੁਦ ਖੁਦ ਰੂਪ ਦੀ ਲੈ ਵਾਰਸੀ
 ॥੩੪੬॥ ਐਹਮਕ ਅਦਾਇ ਭੈੜੀ ਤੇਰੇ ਬਿਚ ਐਸੀ ਪਈ ਰਚੇਂ
 ਦੁਰਲਭ ਜਾਣ ਕਾਰਜ ਪਤੰਤਰੀ ॥ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਦੀ ਓਰ ਮੂੜ ਤੁਰਤ
 ਤਿਆਰੁ ਹੋਏਂ ਕਰੇਂ ਤੂੰ ਬਲਾਉ ਬਲ ਆਵੇਂ ਜਾਂ ਸੁਤੰਤਰੀ ॥ ਸੁਖਾਂ ਦੀ
 ਹੈ ਖਾਣ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਬੰਦ ਗੋਸ਼ੇ ਹੋਇ ਜਾਣੀਏ ਬਹਾਰ ਇਹ
 ਮੰਤਰੀ ॥ ਮਨ ਦੀ ਮਰੋੜੀ ਵਲ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਲੈਣ ਨਾ
 ਅਨੰਦ ਦੇ ਖਰਾਬੁ ਤੇਰਾ ਮੰਤਰੀ ॥੩੪੭॥ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਮੂੜ
 ਅਗਿਆਨ ਗੁੰਗ ਕਰੇ ਅਪਰਾਪਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਇਛਿਆ ॥ ਜੁਵਾ
 ਹੋਵੇ ਜਦ ਤਦ ਮਦ ਵਿਖੇ ਹੋਇ ਕਰ ਚਿਤਵਤ ਕਾਮ ਖਾਂਕ ਸਮਝੇ ਨਾਂ
 ਸਿਛਿਆ ॥ ਜ਼ਰਾ ਜਦੋਂ ਆਵੇ ਕਫ ਖਾਂਸੀ ਆ ਦੁਵਾਵੇ ਗੁਝੀ ਤਿਸ਼ਨਾ
 ਜਲਾਵੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਤ ਅਨਿਛਿਆ ॥ ਕਾਲ ਸਿਰ ਦੰਡ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੁਣ ਕੋਣ ਕਰੇ ਰਿਛਿਆ ॥੩੪੮॥ ਮੰਨ
 ਲੈ ਨਦਾਂਨ ਇਕ ਮਤ ਤੁਝ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਵੇਂ ਨਾ ਚਰ ਸੀ ਵਾਲੇ ਜਿਤ
 ਕਰ ਗੇੜ ਤੂੰ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਾਏ ਜਿਨੀਂ ਪਲਟੇ ਦੇ ਬਿਚ ਪਾਇਆ ਹੋਹ
 ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਜੜ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਉਖੇੜ ਤੂੰ ॥ ਫੈਂਕ ਕੇ ਫਸਾਰ ਆਪ ਹੋਇ
 ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹੁ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰੁ ਫੇਰ ਪੰਚਨ ਕਾ ਨੇੜ ਤੂੰ ॥ ਮਾਰਨੇ ਦੇ
 ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਪ ਹੀ ਸਹੇੜ ਗਲ ਪਾਇਲੈਂਦਾਂ
 ਫੇੜ ਤੂੰ ॥੩੪੯॥ ਤੇਰੇ ਜੇਹਾ ਮਹਾਂ ਘਾਤੀ ਹੋਰ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਕੋਈ

ਤਿਸਨਾ ਦੇ ਤਾਉ ਬਿਚ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਤਪਦਾਂ ॥ ਦੁਖ ਘਣੇ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈਂ
 ਖਾਨਿਉਂ ਗਵਾਇ ਮਤ ਕਰਕੇ ਗੁਨਾਹ ਆਪ ਆਪ ਬਿਚ ਖਪਦਾਂ ॥
 ਆਪ ਰਚ ਜਾਲ ਵਾਂਗ ਡਾਵਰੇ ਦੇ ਫਸ ਕਹੇਂ ਬਖਸ਼ੇਗਾ ਰਬੁ ਤਕਲੀਫ
 ਸਭ ਅਪਦਾਂ ॥ ਕਹਣਾ ਤੇਰਾ ਬੁਠ ਇਹ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਜਾਵਣ ਅਜਾਈਂ ਜੋ ਕਲਾਂਮ ਮੂਹੇਂ ਜਪਦਾਂ ॥੩੫੦॥ ਗਲਾਂ ਬਾਤਾਂ
 ਬਿਚ ਦਿਨੁ ਸਾਰਾ ਹੀ ਬਤੀਤ ਹੂਆ ਆਲਸ ਦੁਬਾਇਆ ਜਬ ਆਈ
 ਫਿਰ ਰੈਨ ਤਾਂ ॥ ਸੁਤਿਆਂ ਬਿਹਾਇ ਗਈ ਕੰਨ ਨਾ ਉਕਾਸਿਆਂ ਹੈ
 ਗਾਫਲ ਗਵਾਈ ਗਲ ਕਰ ਕਰ ਸੈਨ ਤਾਂ ॥ ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮ ਅਜਾਈਂ
 ਜਾਏ ਨਾਮ ਬਿਨ ਪਰਤ ਕੇ ਪੇਖਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਨੈਨ ਤਾਂ ॥ ਲਦ
 ਜਾਵਦਾ ਜਹਾਨੁ ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਕੈਸੇ
 ਆਦਮੀ ਹੈ ਚੈਨ ਤਾਂ ॥੩੫੧॥ ਉਤਮ ਸਰੀਰ ਇਹ ਮਾਨਸ ਚੁਰਾਸੀ
 ਬਿਚ ਕਦਮ ਪਛਾਣ ਕਰੁ ਕੰਮ ਨਾਂ ਗਲੀਜ ਤੂੰ ॥ ਬੂਹਾ ਇਹ ਨਕਾਲ
 ਦਾ ਹੈ ਅਖੀਆਂ ਨਾ ਮੀਟ ਲੰਘੁ ਜੋਜਨਾਂ ਦਾ ਭੁਲਾ ਆਇਆਂ ਉਪਰ
 ਦਲੀਜ਼ ਤੂੰ ॥ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ ਜੇ ਹਿੰਮਤ ਬਗੈਰ ਅਬ ਜੁਗਾਂ ਪਰ
 ਜੀਤ ਫੇਰ ਭਵੇਂਗਾ ਅਜੀਜ਼ ਤੂੰ ॥ ਹੋਇ ਨਿਰਬਾਸ ਬਿਸਰਾਮ ਭਗਵਾਨ
 ਦਾਸ ਕਾਰਨ ਭੁਆਲੀ ਜਾਣ ਬਾਸ਼ਨਾ ਹੀ ਬੀਜ ਤੂੰ ॥੩੫੨॥ ਜਾਗੁ ਅਬ
 ਆਲਸੀਆ ਉਮਰ ਅਜਾਈਂ ਜਾਇ ਹਿਰਸ ਜ਼ੰਜੀਰ ਨਾਲ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ
 ਬੰਧ ਤੂੰ ॥ ਗੇੜੁ ਏਹੋ ਖੁਲਣ ਦਾ ਕਰ ਲੈ ਉਪਾਉ ਐਸਾ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੈਦ
 ਜਿਤ ਪਵੇਂ ਨਹੀਂ ਅੰਧ ਤੂੰ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਮਿਟਾਇ ਮਤ ਏਕ ਫੜੁ
 ਦਿਲ ਨੂੰ ਟਕ ਇ ਚਲੁ ਆਰਫਾਂ ਦੇ ਪਧ ਤੂੰ ॥ ਰਮਜ਼ ਪਛਾਣ ਇਉਂ
 ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੋਜ ਖੁਦ ਰੂਪ ਰੋਕ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੰਧ ਤੂੰ ॥
 ॥੩੫੩॥ ਦੇਖ ਓਹੋ ਨੂਰੁ ਜਿਹਦਾ ਕੁਲ ਹੈ ਸ਼ਹੂਰੁ ਰਤੀ ਰਹੇ ਨਾ ਫਤੂਰ
 ਜਾਣ ਲਵੇਂ ਜੇ ਹਜ਼ੂਰ ਤੂੰ ॥ ਸੀਨਾ ਹੋਵੇ ਸਰਦ ਨਾ ਦਰਦ ਬੜਾਇ ਰਹੇ

ਗਰਦ ਗਵਾਇੰ ਹੋਇ ਰਹੇਂ ਭਰਪੂਰ ਤੂੰ ॥ ਮਨ ਮਤ ਚੂਰ ਕਰ ਤਰਕ
ਗਰੂਰ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਹੈਂ ਮਾਮੂਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੂੰ ॥ ਲਖੇਂ ਆਪ ਕੋ
ਹੀ ਆਪ ਜੋ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜਪੇਂ ਜੇ ਅਜਾਪ ਜਾਪ ਨੇਹਿ ਪਾਪ
ਹੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਤੂੰ ॥੩੫੪॥ ਬਿਰਤੀ ਬਿਹ ਰਾਂ ਕਾਰ ਜਾਣ ਦੇਹ ਜਤੀਮ ਅਬ
ਹੋਰ ਨਾਂ ਅਲਬ ਸੁਧ ਆਪਣੇ ਲੈ ਘਰਦੀ ॥ ਕਾਰਾਗਰੀ ਬਾਹਜ ਮੁਖ
ਕਾਰਨ ਫਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੋਖਸਸਰੂਪਾ ਕਾਰ ਬਿਰਤੀ ਹੈ ਕਰਦੀ ॥ ਬੋਏਂ
ਬਾਸ਼ਨਾ ਕਰੀਰ ਛਾਪਾ ਲਗੇਗਾ ਸਰੀਰ ਹੋਏਂ ਪੁਜ ਦਲਗੀਰ ਰੀਤ
ਪਕੜੇਂ ਜੇ ਖਰਦੀ ॥ ਰਾਹ ਜਾਂਵਦੀ ਵਲਾਇ ਗਲ ਪਾਏਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਦਸਖਾਂ ਨਦਾਨ ਤੇਰਾ ਕੋਣੁ ਬਣੁ ਦਰਦੀ ॥੩੫੫॥ ਦੇਖ ਸੰਸਾਰ ਇਹੁ
ਅਸਤ ਹੈ ਅਸਾਰੁ ਕਰੁ ਇਸ ਦੀ ਬਚਾਰ ਨਹੀਂ ਫਸੁ ਸੁਤਨਾਰ ਮੇਂ ॥
ਕੂੜ ਦਾ ਬਿਹਾਰ ਕੋਈ ਦੰਮ ਦੀ ਖਲਾਰ ਨਾਂ ਅਵਰਦਾ ਗੁਜਾਰ ਯਾਰ
ਚਿਤ ਕਰ ਹਾਰ ਮੇਂ ॥ ਬਾਜੀ ਜਾਏਂ ਜੀਤ ਪਰਪੰਚ ਸੇ ਅਤੀਤ ਹੋਇ
ਕਰੇਂ ਜੇ ਬਤੀਤ ਪਰਤੀਤ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇਂ ॥ ਪਾਏਂ ਕਲਿਆਣ ਤਜ
ਈਰਖਾ ਨਦਾਨ ਐਸੇ ਦ ਸਭਗਵਾਨ ਰਹੇਂ ਅਸਲ ਅਚਾਰ ਮੇਂ ॥੩੫੬॥
ਜਤੀ ਜਿਵੇਂ ਨਾਰ ਸੇ ਅਤੀਤ ਜਿਉਂ ਬਿਹਾਰ ਸੇ ਤਿਉਂ ਭਜ ਤੂੰ
ਬਕਾਰ ਸੇ ਤੇ ਪੰਚਨ ਕੀ ਬੰਧ ਸੇ ॥ ਕੁਰੰਗ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੇਰ ਸੇ ਜਿਉਂ ਅਜ ਹੈ
ਬਘੇਰ ਸੇ ਤਿਉਂ ਡਰ ਜੂਨੀ ਫੇਰ ਸੇ ਚੁਰਾਸੀ ਵਾਲੇ ਫੰਧ ਸੇ ॥ ਬੈਸ਼ਨੋ
ਜਿਉਂ ਨੀਚ ਸੇ ਛੁਕੀਨ ਜਿਵੇਂ ਕੀਚ ਸੇ ਤਿਉਂ ਬਚੁ ਪਚ ਬੀਚ ਸੇ
ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧ ਸੇ ॥ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਝੂਠਾ ਜਾਣਕੇ ਜਹਾਨ ਕਰ
ਸਚ ਦਾ ਧਿਆਨ ਬਚ ਰੂੜ ਸਨਬੰਧ ਸੇ ॥੩੫੭॥ ਦਾਦ ਫਰਿਆਦ
ਨਹੀਂ ਆਪ ਬਿਨ ਸੁਣਦਾ ਕੋਕਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵਾਂ ਹਾਲੁ ਮਨ ਨੇ ਹਾਂ
ਮਾਰਿਆ ॥ ਜਿਨਸ ਬਕੀਮਤੀ ਦਾ ਲਦਿਆ ਜਹਾਜੁ ਮੇਰਾ ਛਹ ਦਰਆ
ਵਿਚ ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਡਾਰਿਆ ॥ ਰਖਾਂ ਨ ਲਕੋਇ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹਾਂ ਭੁਜਾ

ਕਢ ਨਫਸਦੇ ਧੋਖੇ ਮੂਲੁ ਆਈਂ ਨਾਂ ਪਿਆਰਿਆ ਦੰਮ ਤੇ ਦਲੀਲ ਇਹ
 ਹੋਇ ਭਗਵਾਂਨਦਾਸ ਭੁਬਦਾਜਹਾਜ਼ੁ ਕਿਸੇ ਇਸ ਬਿਧਤਾਰਿਆ ॥੩੫੮॥
 ਬਗ ਰਹੀ ਵਾਉ ਐਸੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਹੋਵਣ ਟਕਾਉ ਨਹੀਂ
 ਦੇਵੇ ਇਸ ਜਿੰਦ ਦਾ ॥ ਤਿਨ ਦੇ ਵਾਂਗਮਨਅਰਧ ਤੇ ਜਾਇ ਕਭੀਉਰਧ
 ਕੇ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਪੁਰਖ ਪਰਿੰਦ ਦਾ ॥ ਚੱਕਰ ਦੇ ਬਿਚੋਂ ਬਿਧ
 ਨਿਕਲਨੇ ਵਾਲੀ ਖੂਬੁ ਹੋਹ ਤੂੰ ਅਡੋਲ ਫੜ ਦਾਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ॥ ਨੇਕ
 ਹੈਂ ਨਸੀਬ ਹੋਇ ਸਰੋਤ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਆਸਰਾ ਅਚਲ ਨਾਂ ਬਸਾਹੁ
 ਕਰ ਮਿੰਦ ਦਾ ॥੩੫੯॥ ਮੋਮਨ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਮੋਮ ਦਿਲ ਹੋਵਣੇ ਨੂੰ
 ਆਜ਼ਲ ਸਤਾਵਣੇ ਦੇ ਬਿਚਰਿਪਰਾਲਮੀ ਰਖਿਆ ਹਲਾਲ ਨਾਮ ਮਾਰਿਆ
 ਗੁਨਾਹ ਬਿਚ ਕਾਫਰ ਕਸਾਈ ਤੈਂ ਸੁਭਾਉ ਫੜ ਜਾਲਮੀ ॥ ਆਖਦਾਂ
 ਸਵਾਬੁ ਕਿਸ ਸੂਰਤ ਬੇ ਪੀਰ ਬੋਲ ਲਿਖਿਆ ਕੁਰਾਨ ਮੇਂ ਕਿਰਬਲ ਹੈ
 ਆਲਮੀ ਲੱਜਤ ਪਸਿੰਦ ਹੁਣ ਕਰੇਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਦੋਲਖ ਦੀ ਭਾਹ ਜਾਂ
 ਜਲਾਵੇ ਕਰੇਂ ਮਾਲਮੀ ॥੩੬੦॥ ਦਿਸਦਾ ਖੁਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਰੁ ਦਿਲਦਾਰ
 ਕਿਤੇ ਸਾਬਤ ਜਾਂ ਹੋਇਆ ਹੇ ਤਾ ਜਾਣਿਆ ਬਿਆਨ ਤੇ ॥ ਪੀਰ ਤੇ
 ਪੈਰੀਬਰ ਬਤਾਂਵਦੇ ਦਾਨਾਇਹ ਸਿਆਹਰਗ ਨਜ਼ਦੀਕ ਰਬ ਸਾਬਤ
 ਕੁਰਾਂਨ ਤੇ ॥ ਐਸਾ ਹੈਂ ਬੇਦੀਨ ਬੇਈਮਾਨ ਤੂੰ ਹਰਾਮ ਖੇਹ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ
 ਜੀਵ ਫਿਰਾਉਨ ਫਰਮਾਂਨ ਤੇ ॥ ਦੁਖ ਨਾ ਪਰਾਇਆ ਹੁਣ ਯਾਰ
 ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਜਾਣੇਗਾ ਦਰੁਸਤ ਜਾਂ ਆਂਣ ਬਣੇ ਜਾਨ ਤੇ ॥੩੬੧॥
 ਬਾਫਰੀ ਜੇ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਉਠਾਏਂ ਨੁਕਸਾਂਨ ਬਹੁ ਬਾਫਰੀ ਦੇ ਜੇਡ ਰੋਈ ਹੋਰ
 ਨਾ ਗੁਨਾਹ ਹੈ ॥ ਚੋਦਾਂ ਹੀ ਤਬਕ ਵਿਚ ਜਾਇ ਹਰਜਲ ਪਵੇਦੁਖੀ ਹੋਇ
 ਜੀਵ ਜਦੋਂ ਮਾਰੇ ਠੰਡੀ ਆਹ ਹੈ ॥ ਲਾਹਨਤ ਕਾ ਤੋਕ ਗਲ ਪਵੇ ਮੂੰਹ
 ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਸ਼ਮ ਉਠਾਏਂ ਜਦੋਂ ਕਰੇਂ ਤੂੰ ਨਗਾਹ ਹੈ ॥ ਮਕੇ ਕਰੇਂ ਹੱਜਕੇ
 ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰਜਾਇ ਕਰ ਦਾਸਭਗਵਾਂਨ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ੇ ਅਲਾਹ ਹੈ ॥੩੬੨॥

ਦੋਲਖ ਮੇਂ ਡਾਲਤ ਹੈਂ ਆਪ ਕੋ ਜਹਾਲਤ ਸੇ ਪਾਲਤ ਹੈਂ ਨਫਸ ਇਹ
 ਕਰਤ ਕੁਕਾਜ ਤੂੰ ॥ ਮਾਨਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੋ ਨਾ ਜਾਨਤ ਰਹਮਾਨ ਕੋ
 ਨਾ ਕੰਮ ਇਨਸਾਨ ਕੋ ਜੁ ਖਾਇ ਰਿਹਾ ਖਾਜ ਤੂੰ ॥ ਰਬੀ ਸੂਰਤ
 ਨੂੰ ਭੰਨਦਾ ਤੇ ਮੰਨਦਾ ਹੈਂ ਆਪਣੀ ਨੂੰ ਉਘੜ ਇਹ ਜਾਉ ਜੋ ਬਣਾਏ
 ਬਠਾਂ ਪਾਜ ਤੂੰ ॥ ਕਿਆਮਤ ਕਾ ਰੋਜ਼ ਅਜੇ ਸਿਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸਕਾਦਰ
 ਬਸਾਰ ਨਾਂ ਬੇਸ਼ਰਮ ਨਲਾਜ ਤੂੰ ॥੩੬੩॥ ਮੁਰਗ ਨਾ ਮਾਰ ਨਹੀਂ
 ਹੋਏਂਗਾ ਖੁਆਰ ਪਹਿਲੇ ਗੱਲ ਕੋ ਬਚਾਰ ਇਹਨੂੰ ਕਿਸਦਾ ਹੀ ਸਾਇਆ
 ਹੈ ॥ ਗਿਰੇਵਾਨ ਆਪਣੇ ਮੇਂ ਆਪ ਮੂਹ ਪਾਏ ਕਰ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖ ਰੂਹ
 ਕਿਸਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥ ਏਕ ਹੈ ਰਫੀਕ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰਾ ਸਰੀਕ ਜਿਹ
 ਜਾਣ ਲੈ ਤਹਿਕੀਕ ਸੋਈ ਸਰਬ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਖੁਦੀ ਕਰ ਤਰਕ ਨਾ
 ਗਰਕ ਗਰੂਰ ਮੇਂ ਤੂੰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹਨਾਂ ਜੈਜ਼ ਫੁਰਮਾਯਾ ਹੈ ॥
 ॥੩੬੪॥ ਆਪਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਹਿਕ ਦਾ ਨਾ ਤਾਣ ਨਾਂ ਕਸੂਤੇ ਐਸ਼
 ਮਾਣ ਇਹ ਜਾਣ ਦਿਨ ਚਾਰਕੇ ॥ ਖਾਏ ਮੁਰਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੂਤ ਬਿਵਹਾਰ
 ਇਹੁ ਮਲਨ ਅਹਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਆਰਫ ਪੁਕਾਰਕੇ ॥ ਕਰੇਂ ਸੋ ਪਸਿੰਦ ਜੋਈ
 ਨਿੰਦਨ ਮੇਂ ਨਿੰਦ ਨਹੀਂ ਕੰਬਦੀ ਹੈ ਜਿੰਦ ਐਸੇ ਖਾਜ ਕੋ ਨਿਹ ਰਕੇ ॥
 ਮਾਨਸੀ ਚਰ੍ਹੰਡ ਲੇਤੇ ਹੱਡ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗੀਰਝੀ ਤੇ ਕਾਕ ਅਧਕਾਰੀ
 ਸੀ ਅਹਾਰ ਕੇ ॥੩੬੫॥ ਜਾਨਵਰੋਂ ਕੇ ਇਹ ਕਾਮ ਜੋਈ ਕਰੇ ਸ਼ਰਹ
 ਆਂਮ ਏਹ ਤੋ ਖਾਣਾ ਹੈ ਹਰਾਂਮ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਬੇਕ ਤਾਂ ॥ ਪਕੜਕੇਕਰਦ
 ਬੇਦਰਦ ਬਗਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਪੁਰ ਦਰਦ ਜਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਨੇਕ ਤਾਂ ॥
 ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਭੋਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਾ ਨਾ ਜੋਰ ਹੋਰ ਸੁਣਕੇ ਭੀ ਸ਼ੋਰ ਪਵੇ ਕਾਲਜੇ
 ਨਾਂ ਛੇਕ ਤਾਂ ॥ ਕਰ ਕਰ ਜਬਾ ਖੁਡ ਤਬਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜਦੋਂ ਪਵੇ
 ਸਿਰ ਤਦੋਂ ਲਗੇ ਕੇਹਾ ਸੇਕ ਤਾਂ ॥੩੬੬॥ ਜਾਨ ਕਰੇ ਕਬਜ਼ ਫਰਿਸ਼ਤਾ
 ਜਾਂ ਆਇਕਰ ਜਾਣ ਤਦੋਂ ਨਿਕਲੇ ਇਹ ਚੋੜਾਂ ਸਭ ਤੇਰੀਆਂ ॥

ਚਾੜਕੇ ਸਿੰਕੰਜੇ ਜਦੋਂ ਮਲਕ ਮਰੋੜਾ ਦੇਵੇ ਹੋਇ ਕਰ ਕੈਲ ਕਰੇ ਮਿਨਤਾਂ
 ਬਥੇਰੀਆਂ ॥ ਕੋਣ ਕਰੇ ਦਰਦ ਜਾਂ ਆਪ ਹੀ ਬੇਦਰਦ ਹੈਂ ਰੂਹ ਹੋਵੇ
 ਪਿੰਜ ਸਜ਼ਾ ਸਖਤ ਬਥੇਰੀਆਂ ਬਜਰ ਹੀ ਗੁਰਜ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਬੇਲਾ ਰਖੁ ਯਾਦ ਕਰੁ ਐਡ ਨਾਂ ਦੁਲੇਰੀਆਂ ॥੩੬੭॥ ਛਡ ਜਾਵਣਾ
 ਜਹਾਂਨ ਹੋਇ ਜਾਣਾ ਬੇ ਨਛਾਂਨ ਜਾਂਨ ਕਰਕੇ ਗੁਮਾਂਨ ਹਰਿਗਿਜ਼ ਨਾਂ
 ਹੰਕਾਰੀਏ ॥ ਨੇਕੀ ਹੀ ਕਮਾਈਏ ਫੇਰ ਵਤ ਨਹੀਂ ਆਈਏ ਜਬਪਾਈਏ
 ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਖੂਨ ਕਿਉਂ ਗੁਜ਼ਾਰੀਏ ॥ ਸੋਚਕਰ ਹੱਕ ਲੱਕ ਬੰਨੀਏ
 ਬੇਸ਼ਕਪਰਪੱਕ ਨਾਂ ਨਹੱਕਚੱਕ ਜੀਵ ਉਠ ਮਾਰੀਏ ॥ ਕਾਰਨਤੇਫੁਲਪਹਲੇ
 ਦੇਖ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪਿਛੋਂ ਕਾਰਜ ਜੋ ਦਰਗਾ ਨਾ ਹਾਰੀਏ ॥੩੬੮॥
 ਜਿਤਨੀ ਚੁਰਾਸੀ ਫਾਸੀ ਨਾਸੀ ਨਾ ਖਲਾਸੀ ਬਿਚ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿਦਾਰ ਨਰ
 ਨਾਰਨ ਇਉਂ ਕਹੀਏ ॥ ਹੋਵਤ ਮਹਾਂਨ ਭਾਵ ਧਰਮ ਪਛਾਂਨ ਜਾਂਨ
 ਧੀਰਜ ਧਿਆਨ ਐਸੇ ਮਰਮ ਕੋ ਲਹੀਏ ॥ ਆਜਜ਼ ਨਿਤਾਣੇਂ ਨਹੀਂ
 ਮਾਰੀਏ ਧਗਾਣੇਂ ਇਉਂ ਆਖਦੇ ਸਿਆਣੇ ਨਾ ਇਆਣੇ ਬਣ ਰਹੀਏ ॥
 ਕੀਜੀਏ ਪਨਾਹ ਹੋਵੇ ਵਾਹ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਏਤਾਂ ਅਲੱਗ
 ਹੋਇ ਬਹੀਏ ॥੩੬੯॥ ਬਣੀਏ ਆਜ਼ਾਦ ਦਿਲਸ਼ਾਦ ਬਰਬਾਦ ਹੋਇ
 ਪਾਵੀਏ ਜੋ ਦਾਦ ਤੋ ਅਬਾਦ ਹੀ ਰਹਾਈਏ ॥ ਦੇਖੀਏ ਗੁਲਿਸਤਾਂ
 ਦਮਾਗ ਕੋ ਬੇਦਾਗ ਕਰ ਹੋਇ ਬਾਗ ਬਾਗ ਮੋਜ ਬੋਸਤਾਂ ਕੀ ਪਾਈਏ
 ਲਾਇ ਮਕਾਨ ਕੇ ਮੁਕਾਮ ਪਰ ਖੇਲੀਏ ਜਾਂ ਨੂਰ ਵਾਲੇ ਚਸ਼ਮੇ ਸ਼ਹੂਰ
 ਸਿਉ ਨਾਈਏ ॥ ਪੀਏ ਆਬ ਹਿਆਤ ਤਾਂ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਹੋਇਕੇ ਬੇ ਜਾਤ ਵਿਚ ਜਾਤ ਦੇ ਸਮਾਈਏ ॥੩੭੦॥ ਕਲਮਾ ਕਹੁ ਆਮ
 ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਮੇਂ ਕਲਾਮ ਖਾਂਮ ਸਚੁ ਵਾਲਾ ਨਾਮੁ ਓਹ ਜਪ ਆਠ ਜਾਮ
 ਤੂੰ ॥ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਫਿਕਰ ਹੈ ਜਿਕਰ ਜੁਆਨ ਐਸਾ ਦਿਗਰ ਨਾ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ
 ਕਰਲੈ ਮੁਕਾਮ ਤੂੰ ॥ ਆਰਫੋਂ ਕੋ ਬੋਲ ਜੁ ਅਮੋਲ ਆਬ ਹਿਆਤ ਸਮਝੋਲ

ਕਰੇ ਨੌਸ਼ ਪਾਏਂ ਅਜਬ ਅਰਾਮ ਤੂੰ ॥ ਕਲਾਹੀਸੇਕਲਮਾ ਨਦਾਂਨਭਗਵਾਂਨ
 ਦਾਸ ਕਲਾ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ ਤੂੰ ॥੩੭੧॥ ਦੇਖੇਕੀ ਸਿਤਮ
 ਕਰ ਸਿਤਮਗਰ ਸਿਤਮ ਐਸੇ ਕੈਸੇ ਰਖਭੇਤਬਿਚ ਭੇਤ ਦੇਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਕੁਦਰਤ ਕਾਰ ਇਹ ਰਚ ਗੁਲਜ਼ਾਰਹੋਇ ਸਰਬ ਅਧਾਰ ਆਪ ਆਪਕੋ
 ਛਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਆਫਤਾਬ ਤੇ ਮੈਹਤਾਬ ਮੇਂ ਭੀ ਆਬਦਰ ਆਬ ਹੈ ਸੋ
 ਕੁਲਕੀ ਪਨਾਹ ਹੋਏ ਕੁਲ ਦਰ ਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਐਨ
 ਗੈਨਮੇਂ ਸਬੂਤ ਕਰ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤਾਂਹੀ ਐਸੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆਹੈ ॥੩੭੨॥
 ਪਾਇਆ ਚਾਹੇਂ ਰੱਬ ਅਬ ਹੱਬ ਨੂੰ ਗਵਾਇ ਝਬ ਏਹੀ ਹੈ ਸਬੱਬ ਲੱਭ
 ਆਰਫਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਤੂੰ ॥ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਨਾ ਅਜਲ ਹਰਜੱਲ ਸੱਲ ਗੱਲ
 ਹੋਇ ਸਹਲ ਕਰੇਂ ਇਹ ਜੇ ਅਮਾਲ ਤੂੰ ॥ ਜੀਭ ਕੋਬਕਾਉ ਨਹੀਂਬੋਲਦਾ
 ਲਗਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਠ ਫਰਕਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਏਂ ਜਿ ਵਿਸਾਲ ਤੂੰ ॥ ਇਸ਼ਕ
 ਦਾ ਵਰਕ ਜੇ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਬਕ ਫੇਰ ਪਾਏਂਗਾ
 ਜਮਾਲ ਤੂੰ ॥੩੭੩॥ ਆਰਫੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਅਜਬ ਹੀ ਰੰਗਤ ਹੈ
 ਪੇਖ ਕੇ ਪੇਸ਼ਾਨੀ ਹਾਂਨੀ ਕੋਟਨ ਬੀਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ਨੂਰ ਦਾ ਬੈਹਰ
 ਅਠ ਪੈਹਰ ਹੀ ਵਗਦਾ ਹੈ ਗੈਹਰ ਨਾ ਜਾਂਮੇ ਤਾਂਮੇ ਲੈਹਰ
 ਨਿਆਰੀ ਹੈ ॥ ਪੀਏਂ ਜੇ ਪਿਆਲਾ ਸ਼ੋਕ ਵਾਲਾ ਉਜਿਆਲਾ ਹੋਇ
 ਰਹੇਂ ਮਤਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰੇ ਖੁਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ਹੋਏਂ ਜੇ ਨਸੀਬ ਪਾਏਂ
 ਕਰਤਾ ਹਬੀਬ ਤਦੋਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਮਿਲੇ ਰੁਤਬਾ ਇਹ ਭਾਰੀ ਹੈ ॥
 ॥੩੭੪॥ ਘਰ ਬਨ ਇਕ ਰਸ ਹੋਇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹ ਘਟੇ ਨਾਂ ਜੇ ਸ਼ੋਕ
 ਹੋਇਆ ਜਾਣੀਏਂ ਨਿਹਾਲ ਹੀ ॥ ਮੈਹਦੀ ਦਿਆਂ ਪਤਿਆਂ ਦਾ
 ਅਸਲਾ ਪਛਾਣ ਦੇਖ ਬਰਖਾ ਹਜਾਰ ਪਵੇ ਰੰਗ ਓਹੋ ਲਾਲ
 ਹੀ ॥ ਰੋਮ ਰੋਮ ਖਚਤ ਖਿਆਲ ਬਿਚ ਖੁਦ ਰੂਪ ਇਕ ਦੰਮ
 ਬਿਗੜੇ ਨਾ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਹੀ ॥ ਪਾਇਕੋ ਹਕੀਕਤ

ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਰਹਿਣਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਲ
 ਹੀ ॥੩੭੫॥ ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰਾ ਜਹਾਨ ਬਿਚ
 ਸਮਝ ਬਗੈਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਤੂੰ ਬੇਤੋਰ ਹੀ ॥ ਜਿਸਮੀ ਇਹੁ ਜਾਲ
 ਆਪ ਰਚਿਆ ਨਦਾਨ ਭੁਲ ਬੈਰੀ ਤੂੰ ਹੀ ਆਪ ਦਾਨਾ ਬੈਰੀ
 ਤੇਰਾ ਔਰ ਹੀ ॥ ਹਾਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਦੇਖ ਦੂਰ ਉਨਮਾਦ ਕਰ
 ਫਸ ਰਿਹਾਂ ਆਪ ਲਾਇ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਬੋਰ ਹੀ ॥
 ਸੁਸਤੀ ਤਿਆਗ ਕੇ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਹੁ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਬੁ ਤੋੜ
 ਨਾਲ ਗੋਰ ਹੀ ॥੩੭੬॥ ਸੁਫਨ ਜ਼ੀਜੀਰ ਪੈਰੋਂ ਖੁਲਦਾ ਨਾ ਜਾਗੇ ਬਿਨੁ
 ਸੁਫਨ ਸੰਸਾਰ ਇਹ ਸੋਵਣ ਖੁਆਬ ਬਿਨੁ ॥ ਹੋਇ ਪਰਪੰਚ ਬਿਖੇ ਖਚਤ
 ਲੁਪਾਇ ਮਾਂਨ ਕਰੇਂ ਬਿਰਲਾਪ ਮਾਰ ਚਾਂਗਰਾਂ ਅਜਾਬ ਬਿਨੁ ॥ ਫੁਰਨੇ
 ਕੀ ਰਚ ਕਰ ਘੁਮਰ ਘੁਮੇਟੇ ਦਾਰ ਪਿਆ ਪਰਵਾਹ ਵਿਚ ਡੁਬਦਾ ਹੈਂ
 ਆਬ ਬਿਨੁ ॥ ਫਾਹੀ ਅਣਹੋਇਆਂ ਦੀ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਖੁਲਣ
 ਨਾ ਦੇਵੇ ਖੁਦ ਰੂਪ ਦੇ ਹਸਾਬ ਬਿਨੁ ॥੩੭੭॥ ਬਾਜਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਹਬਾਜ਼
 ਚਿੜੀ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਸਿਖਿਆ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ
 ਲਗਦੀ ॥ ਅਕਲ ਤੇ ਪੜਦਾ ਜਾਂ ਪਿਆ ਹੈ ਕੁਪੇਚ ਬਿਚ ਬਣ
 ਮਰਗੀਦ ਚਰਵਾਲੀ ਕਰੇ ਬੱਗਦੀ ॥ ਬਡਾ ਅਫਸੋਸ ਰਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ
 ਰਚ ਕਰ ਸੁੱਧ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਜੂਠ ਬਣ ਰਿਹਾਂ ਜਗਦੀ ॥ ਸਹੀ ਨਾ ਸਰੂਪ
 ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪਿਆ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਮੇਂ ਆਂਚ ਸਹੇ ਅਗਦੀ ॥
 ॥੩੭੮॥ ਸੁਚ ਕਾ ਅਨੰਦ ਸੁਧ ਰੂਪ ਪਰਮਾਂਤਮਾਂ ਸੀ ਅਸਲਾ ਭੁਲਾਇ
 ਜੀਵ ਬਣਿਆ ਹੈ ਖਲ ਹੀ ॥ ਲਖਤਾ ਟਕਾਉ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਜਾਂ ਅਲਖ
 ਆਪ ਭਾਵ ਨੂੰ ਵਸਾਰ ਫੇਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਭਲ ਹੀ ॥ ਹੋਇਕੇ ਅਬੋਲ ਇਸ
 ਬੋਲਦੀ ਬਚਾਰ ਕਰੁ ਪਿਆ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਰਹੁ ਬਿਚ ਤੂੰ ਜਹਲ ਹੀ ॥
 ਅਮਲ ਕਮਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਚ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਵਦਾ ਬ੍ਰਹਮ

ਨਾਲ ਗਲ ਹੀ ॥੩੭੯॥ ਬਰਨ ਅਸਰਮਦਾ ਝਗੜਾ ਨਬੇੜਦਾ ਨਾਂ
 ਫਸਿਆਂ ਹੈਂ ਫਾਹੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆਂਨ ਪਰਚੰਡ ਤਾਂ ॥ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਬਧਾ
 ਭੋਗੇਂ ਨਰਕਾਂ ਤੇ ਸੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਨਜ਼ਾਤ ਲਖ ਕਰੇਂ ਜੇ ਪਖੰਡ ਤਾਂ ॥
 ਪੇਡ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿਆ ਡਾਲ ਮੇਂ ਜੋ ਲਏਗਾ ਨਾ ਸੁਖ ਐਸਾ
 ਪਾਇਕੇ ਚੁਰੰਡ ਤਾਂ ॥ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬਿਚ ਹੁਣ ਫਸੇਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਆਵੇ ਵਾਰ ਫਲਦੀ ਜਾਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਚੰਡਤਾਂ ॥੩੮੦॥ ਅਦਿ ਬੁਨਿਆਦ
 ਜਿਸ ਬਸਤੂ ਦੀ ਕਹੀ ਜਾਏ ਪੱਕ ਪਰਤੀਤ ਓਹ ਫਨਾਹ ਫਿਰ ਅੰਤੁ ਨੂੰ ॥
 ਕੂੜ ਦਿਖਲਾਵਾ ਕੁਲ ਰਹੇ ਨਾ ਨਜ਼ਾਨ ਓੜ ਹੋਹ ਤੂੰ ਓਦਾਸ ਅਖੀਂ
 ਦੇਖ ਬਰਤੰਤ ਨੂੰ ॥ ਆਦਿਰਸ ਅਨਾਸ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਅਚਲ ਰੂਪ ਸੂਖਮ
 ਖਿਆਲ ਐਸੇ ਜਾਣੀਏ ਅਨੰਤ ਨੂੰ ॥ ਨਿਰ ਗੁਣ ਨਾਮ ਨਿਸਕਾਮ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤਿਸ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਤੋੜ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤੰਤ ਨੂੰ ॥੩੮੧॥
 ਖਾਂਦਾ ਬਹਿੰਦਾ ਉਠਦਾ ਬਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਇਕ ਦੰਮ ਧੀਰਜ ਧਿਆਨ
 ਪ੍ਰਪੱਕਸ਼ ਹੀ ਨੇਸ਼ਟਾ ॥ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨੋਂ ਬਧੇ ਰੰਗ ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇ
 ਭੰਗ ਨਾਵਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗੰਗ ਅਕਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾ ॥ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਮਨ ਬਿਧ
 ਸਰਬ ਸਪਨੰ ਹੋਰ ਅਕਲ ਨਕੰਮੀ ਇਹ ਬਿਹਾਰ ਬਿਖੇ ਚੇਸ਼ਟਾ ॥
 ਸਹੀ ਇਹੁ ਕੀਤਿਆਂ ਬਗੈਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਵੇਗਾ ਸ਼ਰੂਰ
 ਫੇਰ ਗਲ ਬਿਚ ਰੇਸ਼ਟਾ ॥੩੮੨॥ ਜਿਤਣੇ ਦਾ ਬੇਲਾ ਏਹੋ ਅਖੀਆਂ
 ਉਘਾੜ ਖੇਡ ਉਮਰ ਗਵਾਈ ਹੈ ਨਦਾਨ ਬਿਚ ਹਾਰ ਬਹੁ ॥
 ਛਡਕੇ ਫਰੇਬ ਤੂੰ ਤਰੀਕਾ ਫੜੁ ਰਾਸਤੀ ਦਾ ਖਾਨੇਂ ਦਰਵੇਸ਼
 ਦੇ ਸਫਾਈ ਦਾ ਬਿਹਾਰ ਬਹੁ ॥ ਸਾਧ ਹੋਇ ਕਰੇਂ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਨਾਲ ਬਿਸਿਆਂ ਦੇ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਾਏਂ ਤਹਾਂ ਖਾਏਂਗਾ ਪੰਜਾਰ
 ਬਹੁ ॥ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਗਏ ਦੋਇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਾਵੇਂ ਨਾਂ
 ਟਕਾਰੇ ਕਹੀਂ ਹੋਇੰਗਾ ਲਚਾਰ ਬਹੁ ॥੩੮੩॥ ਆਪ

ਕਰਤਬ ਜਾਣੇ ਆਪਣੇ ਨਦਾਂਨ ਸਭ ਰਖਦਾਂ ਛਪਾਇ ਗੁਝੀ
 ਫੇਰਿਦਾਂ ਕਟਾਰੀ ਹੈਂ ॥ ਪਹਰਕੇ ਲਵਾਸ ਤੁਲ ਬਣਿਆਂ ਮਹਾਤਮਾਂ
 ਦੇ ਹੋਇਕੇ ਬੇਅੰਗ ਬਣ ਬੈਠਾ ਭਿਵਹਾਰੀ ਹੈਂ ॥ ਜਾਣਕੇ ਕੰਗਾਲ
 ਬਹੇਂ ਮੁਖ ਤੂੰ ਮਰੋੜ ਕਰ ਆਏ ਧਨ ਬੰਤ ਤਾਈਂ ਕਰੇਂ
 ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੈਂ ॥ ਦੁਐਤ ਕੋ ਉਠਾਏਂ ਨਾ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਂਨ
 ਦਾਸ ਖੋਂਸੜਾ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਪਾਰੀ ਹੈਂ ॥੩੮੪॥
 ਹੋਵੰਦਾ ਇਲਾਜੁ ਅਜ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸੁਖੈਨ ਜੀਆ ਸੁਸਤੀ ਤਿਆਗ ਖੁਲ
 ਕਾਂਮਨਾ ਕਮੰਦ ਤੇ ॥ ਗੁਝਾ ਗੁਝਾ ਮਚਦਾ ਭੜਾਂਬਾ ਵਿਚ ਦਿਲਦੇ ਜੁ
 ਕਰੇਗਾ ਖੁਆਰੁ ਖਸਕਾਇਕੇ ਅਨੰਦ ਤੇ ॥ ਲੰਮੀ ਭੁਜਾ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਦਾਂ
 ਨਦਾਨ ਤੁਧ ਕਰਲੈ ਉਪਾਰਿ ਛੁਟੇਂ ਚਮੜੇ ਦੀ ਬੰਦ ਤੇ ॥ ਰੋਗ ਨੂੰ
 ਗਵਾਇ ਹੋਹ ਨਰੋਗ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮਿਟੇਗਾ ਕਲਕ ਦਰਵੇਸ਼
 ਨਿਰਦੁੰਦ ਤੇ ॥੩੮੫॥ ਆਪਣੇ ਹੀ ਆਪ ਰੰਗ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਅਨੰਦ
 ਬਿਚ ਬੰਧਨਾ ਫਕੀਰ ਵਿਚ ਭੋਖ ਵਾਲੀ ਚਾਲ ਦੇ ॥ ਪਾਰਸ ਦੇ ਉਪਰ
 ਨਾਂ ਮੋਹਰ ਅਮੋਲ ਕਹੈ ਸੰਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨ ਕੋਈ ਉਪਰ ਨਾ ਲਾਲ ਦੇ
 ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਗੁਵਾਰ ਲੋਕ ਗੁਣ ਤਾਈ ਪਾਰਖੂ ਪਛਾਣ ਲੈਣ
 ਮੈਹਰਮ ਜੋ ਹਾਲ ਦੇ ॥ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈਂ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਝੜਨ ਹਜ਼ਾਰ ਪਾਪ ਕੀਤਿਆਂ ਜਮਾਲ ਦ ॥੩੮੬॥ ਉਮਰ
 ਅਜਾਈਂ ਜਾਏ ਫਸਿਆਂ ਸੁਨੀਦ ਬਿਚ ਦੇਖੇਂ ਨਾ ਫੈਹਮੀਦ ਐਸੀ
 ਪਈ ਬਾਣ ਚੰਦਰੀ ॥ ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂਸਲੀ ਜਾਂ ਅਬ ਕੈਸੇ ਹੋਇ ਜਾਊ
 ਦੇਖ ਅਜਮੀਦ ਤੂੰ ਸਭਾਉ ਛਡ ਬਦਰੀ ॥ ਵਾਚ ਸੇ ਉਠਾਇ ਕਰ
 ਲਖ ਮੇਂ ਨਗਾਹ ਦੇ ਦੀਦ ਮੇ ਸਮਾਇ ਗੁਲਛਾਰ ਦੇਖੁ ਅੰਦਰੀ ॥
 ਮੁਕਲ ਇਹ ਕਾਰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਤਾਰ ਵਾਂਗੁ ਕਢ ਭੀ ਹੈ
 ਰੂਹ ਬਿਚ ਜੰਦਰੀ ੩੮੭॥ ਅਸਲਾ ਅਨਾਦ ਰੂਪ ਨਰਾਂ ਬਿਚ ਨੂਰ ਹੈ

ਜੋ ਅਣਸੂ ਪਛਾਣ ਕੈਸੀ ਉਜਲ ਇਹ ਕੁਲਦੀ ॥ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ
 ਭੋਂਦੂ ਕਮਲੇ ਦੇ ਹੱਥ ਆਈ ਕਦਰ ਬਗੈਰ ਦੇਖੋ ਕੈਸੇ ਫਿਰੇ ਰੁਲਦੀ ॥
 ਬਿਚ ਗਿਲਆਂਨੀ ਦੇ ਗਵਾਰ ਗਰਕਾਬ ਕਰ ਲਖਤੇ ਬਣਾਈ ਅਬ
 ਕਖਦੇ ਹੈ ਮੁਲਦੀ ॥ ਬਿਸਿਆਂ ਉਡਾਇ ਕੇ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰ ਹੋਵੇ ਅਸਲ ਦੇ ਤੁਲਦੀ ॥੩੮੮॥ ਅਸਲਾ ਪਛੋਕਾ
 ਤੇਰਾ ਛੋਰਦਾ ਨਦਾਨ ਸੀਗਾ ਬੰਧਨ ਦੇ ਵਿਚ ਬਣ ਰਿਹਾ ਜੀਵ ਅਜ
 ਤੂੰ ॥ ਕਰ ਲੈ ਉਪਾਉ ਅਬ ਬਖਤੁ ਖਲਾਸਗੀ ਦਾ ਹੋਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਇਸ
 ਫਾਹੀ ਕੋਲੋਂ ਭੱਜ ਤੂੰ ॥ ਪਿੰਜਰੇ ਮੇਂ ਪਿਆ ਫੇਰ ਪਾਏਂਗਾ ਪਰਮਦੁਖਕਰੋਂ
 ਪਛਤਾਉ ਸੈਂਤ ਗੁਜਰੀਨ ਲੱਜ ਤੂੰ ॥ ਚੜ੍ਹ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਸੜਕ ਨਦਾਨ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਹੋਇ ਨਿਰਬੰਧ ਵਾਂਗ ਸ਼ੇਰ ਗਰਗਜ਼ ਤੂੰ ॥੩੮੯॥ ਸਮਾਂ
 ਆਂਣ ਪੱਲਟਿਆ ਮਤ ਭਈ ਹੀਨ ਹੈ ਜੋ ਭੁਲਕੇ ਸਰੂਪਸਤ ਹੋਇ ਰਿਹਾ
 ਫਰਜ਼ੀ ॥ ਅਮੀ ਰਸ ਛਡ ਬੁਕ ਚਟਦਾ ਚਰੋਕਣਾ ਹੈ ਕੋਣ ਸਮਝਾਵੇ ਜਬ
 ਆਪ ਅਲਗਰਜ਼ੀ ॥ ਆਪਿ ਸਿਰ ਅਪਣੇ ਹੈ ਮਾਰਦਾ ਪੰਜਾਰ ਜਬ
 ਸਕਤ ਨਾ ਦੂਜੇ ਨੀ ਨਬੇੜ ਦੇਵੇ ਅਰਜ਼ੀ ॥ ਅਸਰ ਇਲਾਜ ਦਾ ਕੀ
 ਕਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਝਖ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਆਪ ਜਬ ਚੇਤਨ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ॥
 ॥੩੯੦॥ ਨਿਰਪ ਪਛਾਣ ਆਦ ਕਾਰਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਲਗਿਆਂ
 ਬਗਾਰੀ ਕੈਸੇ ਤਖਤ ਨਸ਼ੀਨ ਤੂੰ ॥ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਸ਼ ਗਿਆ ਬਿਚਲ
 ਦਮਾਗ ਭੂਪ ਇਸ ਬਿਧ ਹੋਇਆ ਫਿਰੇ ਦੀਨ ਮਸਕੀਨ ਤੂੰ ॥ ਖੋਟੀਇਹ
 ਬਮਾਰੀ ਕਰ ਇਸ ਦਾ ਉਪਾਉ ਹੁਣ ਇਹੀ ਹੈ ਇਲਾਜੁ ਹੋਹ
 ਆਰਫਾਂ ਦੀ ਰੀਨ ਤੂੰ ॥ ਜਾਵੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਪਾਏਂਗਾ ਅਰਾਮ ਏਕ ਆਤਮਾ ਹੀ ਚੀਨ ਤੂੰ ॥੩੯੧॥ ਬਣਕੇ ਦਨਾਉ
 ਅਬ ਖੰਭ ਨਾ ਖਲਾਰ ਬੈਠ ਸੰਗ ਦੋਖ ਕੂੜ ਦੇ ਤੇ ਬਗਲ ਹੋਹ ਝਟ
 ਤੂੰ ॥ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਅਵਰ ਨਿਆਂ ਮਨੁ ਜਾਏ ਕਮਲਾ ਸੁਦਾਈ

ਬਣ ਕੋਈ ਦਿਨ ਕਟ ਤੂੰ ॥ ਅਵਸ ਮੇਂ ਵ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਤੁਧ
 ਆਇ ਫਿਕਰ ਅੰਦੇਸ਼ੇ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਅਟ ਤੂੰ ॥ ਹੋਇਕੇ ਨਰਾਸ
 ਤੂੰ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਿਸ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਰਟ ਤੂੰ ॥
 ॥੩੯੨॥ ਕੋਣ ਦੁਰਲਭਤਾ ਸਰੀਰ ਕੀ ਬਚਾਰ ਦੇਖ ਕੂੜ ਮਲਮੂਤ ਹੈ
 ਭਿਖਾਰੀ ਅਤੇ ਭੂਪ ਮੇਂ ॥ ਭੋਰਾ ਨਾ ਸੁਗੰਧ ਅੰਗ ਪੂਰ ਦੁਰਗੰਧ ਨਾਲ
 ਕਰਦਾ ਗੁਮਾਨੁ ਹੈ ਕਿਉਂ ਫਸ ਐਸੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ॥ ਸੁਭ ਏਹੀ ਬਾਤ ਹੈ
 ਮਨੁਖ ਵਾਲੀ ਜਾਣ ਲੈ ਤੂੰ ਸੁਰਤੁ ਲਗਾਵਣੀ ਜੁ ਸੁਧ ਹੈ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ॥
 ਕਰਮ ਅਸੁਭ ਫਰ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗਿਰਦਾ ਨਦਾਨ ਅਬ ਕਲਪਤ
 ਰੂਪ ਮੇਂ ॥੩੯੩॥ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰਬਿਖਿਆ ਤਿਆਗਕਰਕੰਮ
 ਤੇਰੇ ਆਵੇ ਜੋ ਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕੋਲ ਹੈ ॥ ਕਿਤਾ ਓਹ ਸਮਾਲ ਮੁੜ
 ਆਸਰੇ ਸਰੀਰ ਜਿਤ ਲਾਓ ਨਹੀਂ ਡੇਰ ਅਬ ਆਈ ਤੇਰੀ ਰੋਲ ਹੈ ॥
 ਰਖਿਆ ਅਵਾਰਾ ਦਿਲ ਅਗੇ ਤੈਂ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦ ਤਿਸਦਾ ਹੀ ਫਲੁ ਦੇਖ
 ਕੈਸੀ ਹੋਈ ਡੋਲ ਹੈ ॥ ਪਿਛਲਿਆਂ ਰੋਣਿਆਂ ਦੇਹ ਜਾਣ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਅਗਾਹੀ ਸਮਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਜਿਤ ਹੋਲ ਹੈ ॥੩੯੪॥ ਆਉ ਹੁਣ
 ਸਮਝ ਲੈ ਪਾਂਸਕ ਰਹ ਗਏ ਦੰਮ ਮਕਰ ਮੇਂ ਗਈ ਧੜੀ ਉਮਰ ਬਤੀਤ
 ਹੈ ॥ ਇਕੁ ਰਾਗੁ ਆਪਣਾ ਨਜਿਠਿਆ ਨਾਂ ਜਾਂਵਦਾ ਹੈ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਗਾਇ
 ਰਿਹਾਂ ਬੈਠਾ ਕੈਸੇ ਗੀਤ ਹੈ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਦਨਾਈ ਦੇਹ ਕੂੜ ਚਿਤਰਾਈ
 ਜਾਣ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਉਲਟੇ ਹੀ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਰੀਤ ਹੈ ॥ ਲਗਿਆ ਪ੍ਰੇਮ
 ਜਿਸ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸੁਕਕੇ ਸਰੀਰ ਹੋਇਆ ਮਜਨੂੰ ਤਬੀਤ ਹੈ ॥
 ॥੩੯੫॥ ਸਚ ਵਾਲਾ ਨੇਹੁ ਜੇਹੜੇ ਪਾਲਦੇ ਹੈਂ ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਮੰਨਦੇ ਮਲਾਰ
 ਨਹੀਂ ਗਰਮੀ ਤੇ ਸਰਦੀ ॥ ਅਗ ਵਾਂਗ ਤਪੇ ਰੇਤ ਸਸੀ ਨੂੰ ਨਾਂ ਸੋਚ ਹੋਰ
 ਕਰਕੇ ਝੁਰਾਣਾ ਹੈ ਬਲੋਚ ਵਾਲਾ ਮਰਦੀ ॥ ਕੇਹੀ ਹੈ ਪਰੀਤਿ ਸੋਹਣੀ
 ਕਚਾ ਘੜਾ ਦੇਖਕੇ ਭੀ ਠਿਲਦੀ ਹੈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਮਰਨੋਂ ਨਾਂ ਡਰਦੀ ॥

ਗਈ ਸਿਧੀ ਪਾਕ ਹੈ ਹਿਆਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਲਗਦੀ ਸੀ ਲਾਜ ਜੇ
 ਪਿਛਾਹਾਂ ਪੈਰੁ ਧਰਦੀ ॥੩੯੬॥ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਵਣਾ ਸੁਖਾਲਾ ਨਾਂ
 ਨਦਾਂਨ ਜਾਣ ਪੀਵਣਾ ਕਟੋਰਾ ਭਰ ਜ਼ੈਹਰ ਦਾ ਪੂਰ ਓਇ ॥ ਇਸ਼ਕ
 ਕਮਾਇਆ ਸਿਰਿ ਮੱਧ ਨੇ ਕਟਾਇ ਸੀਸ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਇਆ ਸੂਲੀ
 ਚੜ੍ਹ ਮਨਸੂਰ ਓਇ ॥ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਣਿ ਸਿਰੜੁ ਨਾਂ ਜਾਣ ਦੇਣ
 ਯਾਦ ਰਖੁ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਐਸਾ ਦਸਤੂਰ ਓਇ ॥ ਖੋਫ ਖਤਰਾ ਉਠਾਇ
 ਲੋਕ ਲਾਜ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗਜਦੇ ਹੈਂ ਸ਼ੇਰ ਮਾਰ ਦੰਮਕਾਂ ਚਰੂਰ ਓਇ
 ॥੩੯੭॥ ਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਹਾਲ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਦੇਖੁ ਚੜਦੇ ਹੈਂ
 ਸੂਲੀ ਪਰੁ ਅੰਗ ਨਹੀਂ ਮੋੜਦ ॥ ਲਗਦੇ ਹੈਂ ਤੀਰ ਤੇ ਸਰੀਰ ਸਾਰਾ
 ਡਿਗਿ ਆਇ ਹਿਲਦੀ ਨਾਂ ਰੂਹ ਜ਼ਰਾ ਐਸਾ ਜੀਉ ਜੋੜਦੇ ॥
 ਮਰਦ ਕੁਮਾਲ ਐਸੇ ਦਰਦ ਅਜਾਬ ਬਿਚ ਨੇਹੁ ਵਾਲੀ ਤਾਰ ਨਾਂ
 ਫਰੋਕਾ ਇਕੁ ਤੋੜਦੇ ॥ ਆਸ਼ਕ ਨਚਾਰ ਹੋ ਨਦਾਨਿ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
 ਮਾਰਦੇ ਪੰਜਾਰ ਸਾਹ ਸਾਹਨ ਕੋੜਦੇ ॥੩੯੮॥ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਰੀਤ
 ਮੀਤ ਬੜੀ ਕਠਨਾਈਦਾਰ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਤਾਈ ਕਰੋ ਸਤਹੀ ਸਲਾਮਤਾਂ ॥
 ਪੱਛ ਕੇ ਸਰੀਰ ਲੂਣੁ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਲਾਇ ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਨਾ ਸੀ ਲੋਕ
 ਦੇਖਦੇ ਤਮਾਮ ਤਾਂ ॥ ਹੋਇਕੇ ਬੇਗੰਮ ਰੰਗ ਅਪਣੇ ਅਨੰਦ ਬਿਚ
 ਬੋਲ ਰਹੇ ਠੀਕ ਇਹ ਫੀਕੀਰੀ ਵੀ ਕਲਾਮ ਤਾਂ । ਪੰਧ ਛਡ ਤੂੰ ਮਜਾਜ਼ੀ
 ਦਾ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਇਸ਼ਕ ਹਕੀਕੀ ਰਾਹੁ ਫਕਰਾਂਦਾਅਮ ਤਾਂ ॥
 ॥੩੯੯॥ ਕਿਉਂ ਮੂੰਹੋਂ ਬਕਦਾ ਸੁਖਾਲਾ ਨਾਂਮੁ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਕ
 ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਨਿਗਲਨਾ ਸਾਰਦਾ ॥ ਦੇਖ ਮਨਸੂਰ ਵਲ ਸੂਲੀ ਮਨਸੂਰ
 ਕਰ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਬਾਜੀ ਉਤੇ ਜਨ ਕੈਸੇ ਵਾਰਦਾ ॥ ਲਿਆ ਸਚ ਜਾਣ
 ਜਬ ਸਿਦਕੋਂ ਨਾ ਹਾਰੇ ਦੰਮ ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਖਲ ਹੱਥੀਂ ਹੈ ਉਤਾਰਦਾ ॥
 ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ਐਸੇ ਸਾਦਕਾਂ ਨਦਾਂਨ ਕਹੁ ਪਾ ਲਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਸੇਦਾ

ਨਾਂ ਉਧਾਰਦਾ ॥੪੦੦॥ ਇਸ਼ਕ ਹਕੀਕੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰਾਹੁ ਫੱਕਰਾਂ
 ਦਾ ਇਸ਼ਕ ਮਜ਼ਾਜ਼ੀ ਕਿਹਾ ਉਪਰ ਅਕਾਰ ਓਇ ॥ ਜੀਵੰਦਿਆਂ ਜਿੰਦ ਤੇ
 ਜਹਾਂਨ ਵਲੋਂ ਹਥ ਧੋਇ ਹੋਵਣਾ ਨਰਾਸ ਛਡ ਹਿਰਸ ਹੰਕਾਰ ਓਇ ॥
 ਸੰਭਲ ਟਕਾਓ ਪੈਰੁ ਹੋਹ ਨਾਂ ਬਿਹੋਸ ਚਲ ਆਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਬਿਚ
 ਆਫਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਓਇ ॥ ਆਸਕ ਫਕੀਰ ਹੋਵੀਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਖਫਣ ਸਮਾਏ ਪਹਿਲੇ ਕਰ ਲੈ ਤਿਆਰ ਓਇ ॥ ੪੦੧॥ ਦੋਹਰਾ
 ਸਹੰਸ ਨਿਪ ਕਾ ਮਗਜ਼ ਲੈ ਬਣਿਓ ਮਗਜ਼ ਫਕੀਰ ॥ ਸਲਤਨਤ ਸੂਖਨ
 ਪਾਇਕੇ ਰੋਸਨ ਹੋਇ ਜ਼ਮੀਰ ॥੧॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਆਲੀ ਮਗਜ਼ ਫਕੀਰ ਕਾ
 ਬਣਿਓ ਮਗਜ਼ ਖੁਦਾ ॥ ਬੇਖੁਆਹਸੁ ਬੇਗਰਜ਼ ਹੈ ਆਰਫ ਉਰਫ ਗਦਾ ॥
 ਅਬ ਰੈਹਕਲਾ ਲਿਖਤੇ ॥ ਜਬ ਪਕੜੇ ਤੋਰ ਮਲੰਗੀ ਹੈਂ ਤਬ ਹੋਇ
 ਰਹੇ ਯਕ ਰੰਗੀ ਹੈਂ ਸਭ ਐਸ ਹੂਏ ਬਦਹੰਗੀ ਹੈਂ ਇਹ ਤਪਦੇ ਇਸ਼ਕ
 ਤੰਦੂਰ ਹੋਰੀਂ ॥ ਰਾਹੁ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਭੀੜਾਹੈ ਨਹੀਂ ਮਨਦਾ ਸਖਤੀ ਪੀੜਾ
 ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਚਕਿਆ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਬੀੜਾ ਹੈ ਓਹ ਸੂਲੀ ਚੜੇ ਮਨਸੂਰ ਹੋਰੀਂ
 ਜਿਨਾਂ ਰਾਹੁ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਫੜਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਟੰਗੁ ਅਜੈਬੀ ਚੜਿਆ ਹੈ ॥
 ਓਹੁ ਬੀਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦੜਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਂਦੇ ਨੂਰ ਹੋਰੀਂ ॥
 ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮਤਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਅਸਲੁ ਹੁਵਾਲਾ ਹੈ
 ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਨ ਕੀਤੇ ਦੂਰ ਗਰੂਰ ਹੋਰੀਂ ॥
 ॥੧॥ ਰੈਹਕਲਾ ॥ ਕਰਨ ਹਕੂਮਤ ਮਨਸਬ ਆਲੀ ਮੋਤ ਓਹ ਮਾਰੇ
 ਰਾਵਣ ਵਾਲੀ ਦੇਸ ਵਲਾਇਤ ਕਰ ਗਏ ਖਾਲੀ ਛਡ ਕਰ ਖੇਸ ਕਬੀਲੇ
 ਨੂੰ ॥ ਆਇਆ ਬੀਚ ਸਰਾਇ ਮੁਸਾਫਰੁ ਬੰਨ ਕਰ ਬੈਠਾ ਦਾਵਾ ਕਾਫਰੁ
 ਤੋਰਿ ਲਿਆ ਜਬ ਭੇਂਦੂ ਆਖਰ ਲਭਦਾ ਫੇਰ ਵਸੀਲੇ ਨੂੰ ॥ ਅਮਲਾਂ ਬਾਝ
 ਨਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਸਮਝ ਲਵੀਂ ਖੁਦ ਸਮਝਨ ਹਾਰਾ ਜਿਸ ਬੈਂ ਮਾਂਰਨ
 ਬੰਨ ਕਰ ਯਾਰਾ ਯਾਰ ਕਰੀਂ ਉਸ ਕੀਲੇ ਨੂੰ ॥ ਪਤ ਪਰਤੀਤ ਰਹੁ ਤਾਂ

ਤੇਰੀ ਦੁਰਮਤ ਦੂਰ ਕਰੇਂ ਅੰਧੇਰੀ ਨਾਂਮ ਜਪੰਤਾ ਨਾ ਕਰ ਦੇਰੀ ਬੇੜ
 ਬੜਾਵਣ ਹੀਲੇ ਨੂੰ ॥ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਇਉਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਜਾਣੀ ਕਹਾ
 ਗਏ ਓਹੁ ਤੇਰੇ ਹਾਣੀ ਬੈਹ ਬੈਹ ਰੋਂਦੀ ਦੋਸਤ ਢਾਣੀ ਲਦ ਗਏ ਛੈਲ
 ਛਬੀਲੇ ਨੂੰ ॥੨॥ ਰੈਹਕਲਾ ॥ ਮਹਲਚੁਬਾਰੇ ਅਜਬ ਉਚੇਰੇਖਿਜਮਤਦਾਰ
 ਗੁਲਾਮ ਬਥੇਰੇ ਲੱਦ ਲੱਦ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਤ ਤੇਰੇ ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਹੂਆ ਸਖਤਾ
 ਤੂੰ ॥ ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰੇਂ ਹਰ ਦੇ ਕਹਾਂ ਗਏ ਓਹੁ ਤੇਰੇ ਘਰਦੇ
 ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਸਭ ਸੈ ਕਰਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਮਝ ਕੁਰਖਤਾ ਤੂੰ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀਂ ਮਨ ਮੇਂ ਜਬ ਲਗ ਸਾਸ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਤਨ ਮੇਂ ਮੂੜ ਕਰ
 ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਜਿਉਂ ਜਨ ਮੇਂ ਸਮਝ ਲਵੀਂ ਬਦਬਖਤਾ ਤੂੰ ॥ ਪੇਸ਼
 ਆਵੇ ਜਬ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹਰਦਮ ਯਾਦ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਪੀਆ ਬੋਧ ਬਚਾਰ
 ਨਿਹਾਰੀਂ ਜੀਆ ਸਤ ਗੁਰ ਪਾਸੋਂ ਲਖਤਾ ਤੂੰ ॥ ਸਭ ਕੁਛ ਭੀਤਰ
 ਅੰਦਰ ਦੇ ਪਰਪੰਚ ਖੜੇ ਬਿਚ ਬੰਦਰ ਦੇ ਉਨ ਕੁਆੜ ਅੜਾਏ ਮੰਦਰ
 ਦੇ ਓਹ ਦੂਰ ਹਟਾਵੀਂ ਤਖਤਾ ਤੂੰ ॥ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਂਦ ਕੀ
 ਅਫਲਾਤੂਨੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਂ ਗਾਫਲ ਖੁੰਨੀ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੇਂ ਪੈ ਪੈ
 ਜੂਨੀ ਦੰਡ ਸਹੇਂ ਸਿਰ ਸਖਤਾ ਤੂੰ ॥੩॥ ਰੈਹਕਲਾ ॥ ਸਮਝ ਲਵੀਂ ਮਨ
 ਮਤਿਆ ਸ਼ੇਰਾ ਬੋਹੜ ਨਾ ਹੋਸੀ ਆਵਨ ਤੇਰਾ ਸਤਗੁਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਖਨ
 ਉਚੇਰਾ ਖੋਜ ਲਵੀਂ ਖੁਦ ਸੀਨੇ ਨੂੰ ॥ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੇ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰਾ ਹੈ
 ਨਹੀਂ ਤੁਝ ਤੋ ਨੂਰ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਰਖੇਂ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਹੈ
 ਤੂੰ ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ਬੀਨੇ ਬੀਨੇ ਨੂੰ ॥ ਮਲ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸੁਰਤ ਸਮਾਈ ਹੈ ਬਿਚ
 ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ ਛਾਈ ਹੈ ਇਨ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਦਬਾਈ ਹੈ ਤੂੰ ਸਾਫੁ
 ਕਰੀ ਆਈਨੇ ਨੂੰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੁ ਭਗਵਾਨਾ ਹਿਰਸ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈਂ
 ਗਾਧਤਾਨਾ ਕੋਤੀ ਫੜ ਲਈਭੁਲ ਨਦਾਂਨਾ ਫਡਕਰ ਨਾਮੁ ਨਗੀਨੇ ਨੂੰ ॥੪॥

॥ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮੋਜ ਦਿਲ ਦਰਵੇਸ਼ ਲਿਖਤੇ ॥

ਅਲਫ ਆਦ ਅਨਾਦ ਦੀ ਸਾਰ ਲੈ ਖਾਂ ਕਿਉਂ ਪਿਆ ਹੈਂ ਪਾਂਵ ਪਸਾਰ
ਬੇਲੀ ॥ ਇਹ ਤਾਂ ਅਬਲੋਂ ਆਖਰੀ ਐਹਦ ਬਣਿਆਂ ਥਿਰ ਰਹਿਣਾ
ਨਾ ਬਿਚ ਸੰਸਾਰ ਬੇਲੀ ॥ ਰਾਹੀ ਵਿਚ ਸਰਾਂਇ ਦੇ ਆਣ ਲਥੇ ਰੈਨ
ਕਤਕੇ ਚਲਣੇਹਾਰ ਬੇਲੀ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੈ ਬੈਠ ਗੋਸੇ ਆਪਾ
ਭਾਵ ਜੇ ਕਰੇਂ ਗਵਾਰ ਬੇਲੀ । ੧॥ ਬੇ ਬਾਫਰੀ ਕਾਫਰੀ ਕਰੇਂ ਗਾਫਲ
ਨਹੀਂ ਸੱਚ ਤੇ ਝੂਠ ਨਿਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ॥ ਪਿਛੇ ਲਗ ਕੇ ਦਮਕ ਬੇ ਦਮਕ
ਹੋਇਆਂ ਕੋਟੁ ਕੂੜ ਕੁਮਤਿ ਉਸਾਰ ਲੈਂਦਾ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲ
ਅਜੈਬ ਬਣਿਆ ਬਾਜੀ ਉਲਟੀ ਲਾਇਕੇ ਹਾਰ ਲੈਂਦਾ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਤੂੰ
ਦਿਲ ਬੇ ਦਿਲ ਹੋਕੇ ਕਹੀ ਅਪਣੇ ਪੈਰ ਕਿਉਂ ਮਾਰ ਲੈਂਦਾ ॥੨॥ ਤੇ ਤੱਤ
ਨੂੰ ਤਜ ਉਨਮੱਤ ਹੋਵੇਂ ਗਿਰੇਂ ਵਿਚ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਖੂਹ ਬੇਲੀ ॥ ਚਲੇਂ
ਚਾਲੇਂ ਕੁਚਾਲ ਬੇਹੋਸ ਬਣਕੇ ਪਵੇਂ ਜਾਇ ਬਕਾਰ ਦੀ ਜੂਹ ਬੇਲੀ ॥
ਪਾਏਂ ਕਸਟ ਸੁਪਸਟ ਸੇ ਨਸਟ ਹੋਕੇ ਦਿੰਦੇ ਬੇਦ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੂਹ ਬੇਲੀ
ਮੋਜ ਦਿਲ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਦਾਂਨਜੇਹੜਾ ਨਹੀਂ ਖੋਜਕੇਦੇਖਦਾ ਰੂਹ ਬੇਲੀ ॥੩॥
ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਸਿਖਿਆ ਏਹ ਪਹਿਲੇ ਹੋਇ ਰਹੁਤੂੰ ਦਿਲੋਂ ਬੇਮੜਕ ਬੇਲੀ ॥
ਪੁਰਜਾ ਨੂਰਦਾ ਲਟਕਦਾ ਸਾਬ ਤੇਰੇ ਤਿਸ ਬਿਚ ਨਾਂ ਹੋਰੁ ਹੈ ਰੜਕਬੇਲੀ
ਜਿਥੋਂ ਟੁਟਿਆ ਮੇਲ ਤੂੰ ਉਸ ਮਾਹੀ ਚੜ੍ਹ ਆਸ਼ਕਾਂ ਬਾਲੜੀ ਸੜਕ ਬੇਲੀ
ਮੋਜਦਿਲਬੇਬਤਨਨੂੰਬਤਨਮਿਲਦਾ ਕੈਸੀ ਮਾਰਦਾ ਭੜਕਲਾਧੜਕ ਬੇਲੀ
॥੪॥ ਜੀਮਜਾਗੁ ਮੁਸਾਫਰਾ ਸੁਤਿਆ ਓਇ ਤੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਦੇਬਿਚਹੈਘਾਟਹੁੰਦੀ

ਜਰਾ ਅਖੀਆਂ ਪਟ ਉਸਾਣ ਲੈਖਾਂ ਦੇਖੁ ਕਿਤਨੀ ਤੁਧਨੂੰ ਕਾਟ ਹੁੰਦੀ
 ਇਕੁ ਲਾਲੁ ਗਵਾਂਵਦਾਂ ਲਗ ਨੀਂਦੇ ਦੂਜੇ ਖੋਟੀ ਹੈ ਮੂਰਖਾ ਬਾਟ ਹੁੰਦੀ
 ਮੌਜ ਦਿਲ ਬਖਤ ਬਤੀਤ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਭੁਨਦੀਫਿਕਰ ਦੀ ਲਾਟ ਹੁੰਦੀ ॥੫॥
 ਹੇ ਹਿਰਸ ਦਾ ਲਗਿਆ ਜਾਲ ਅਗੇਜਾਂਈਮੂਲ ਨਾਂਇਸ ਦੇ ਰਾਹ ਬੇਲੀ
 ਛਡ ਚਟਕ ਬੇਅਟਕ ਬੇ ਭਟਕ ਹੋਤੁੰਪਿਛੋਂ ਨਫਸ ਸੈਤਾਂਨ ਨੂੰਲਾਹਿ ਬੇਲੀ
 ਡੋਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਇਲਾਜੁ ਸੋਖਾ ਵਾਹਾਜਾਇ ਨਾਂ ਫੇਰ ਬੇਵਾਹਿ ਬੇਲੀ
 ਮੌਜ ਦਿਲ ਤਿਸਨਾਂ ਤੀਰ ਹੈ ਜੋ ਭਨ ਤੋੜਇਹੁ ਕਰੀਂਸੁਆਹਿਬੇਲੀ ॥੬॥
 ਖੇ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਤੂੰ ਖਿਆਲ ਸਾਰੇ ਮੱਥਾ ਆਸ਼ਕਾਂ ਆਰਫਾਂ ਟੇਕ ਕਰਕੇ
 ਸਾਂ ਖਾਂ ਛਡਕੇ ਆਸਰੇ ਵਲ ਆਂਵੀ ਦੱਖੀਂ ਰੂਪ ਅਨੇਕਮੇਂਏਕ ਕਰਕੇ ॥
 ਜੋੜ ਆਤਮਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਤਾਂ ਦੇ ਫੜੀਂ ਬੰਦਗੀ ਇਹ ਬਬੇਕ ਕਰਕੇ ਮੌਜ
 ਦਿਲ ਪਰਪਰਪਰਮਾਰਥੀ ਹੋਹੁ ਚਾਲਾ ਆਦੁ ਬ੍ਰਿਹਾਰੁਦਾਨੇਕ ਕਰਕੇ ॥੭॥
 ਦਾਲ ਦਿਸਦਾ ਰੰਗੁ ਅਨੂਪ ਹੈ ਜੁ ਭੁਲ ਜਾਵਦਾ ਦੇਖ ਨਦਾਨ ਬੇਲੀ ॥
 ਹੱਡ ਮਾਸ ਤੇ ਥੁਕ ਹੈ ਚੰਮ ਅੰਦਰ ਉਤੋਂ ਬਣੀ ਬਣੋਟ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਬੇਲੀ ॥
 ਚੜਦਾ ਆਣ ਤੁਫਾਨ ਜੁਆਨ ਬੇਲਾ ਕੋਈ ਬਚਤਾ ਹੈ ਨਿਗਾਵਾਨ ਬੇਲੀ
 ਮੌਜ ਦਿਲ ਦਰਵੇਸ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਂ ਪੇਸ ਜਾਣ ਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੇਲੀ ॥੮॥
 ਜ਼ਾਲ ਜਰਾਨਾਂ ਫੇਰਹਿਆਉ ਰਹਿੰਦਾ ਵਾਰਦਆਇਕੇ ਜਦੋਂ ਬਹਾਰ ਹੁੰਦੀ
 ਭੁਲ ਜਾਣ ਨਸੀਹਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮਾਰ ਹੁੰਦੀ ॥
 ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਪਾਗਲ ਬਿਰਤੀ ਜਿਸਦੀ ਬਿਚ ਬਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ॥
 ਮੌਜ ਦਿਲ ਨਾ ਕਰਗ ਚਰੁੰਡ ਵਾ ਓਹੁ ਜਿਹਨੂੰ ਠੀਕ ਬ੍ਰਹਮਬਚਾਰ ਹੁੰਦੀ
 ॥੯॥ ਰੇ ਰਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾਨਹੀਂ ਰਖਣੀਇਸਦੀਝਾਕਬੇਲੀ ॥
 ਭੁਸ ਬੁਰਾਇਹੁ ਮਿਟੀਦੇ ਖਾਣ ਵਾਂਗੂ ਸਿਰਪਾਉ ਤੂੰ ਇਸਦੇਖਾਕ ਬੇਲੀ ॥
 ਰਵ ਰਿਹਾ ਓਹੁ ਦੇਖਨੇਹਾਰ ਸਾਰੇ ਇਸ ਬਿਧ ਰਹ ਜਾਵਣਾ ਪਾਕ ਬੇਲੀ
 ਮੌਜ ਦਿਲ ਬਣੋਟ ਸੇ ਉਠ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਸਚ ਦਾ ਸਾਕ ਬੇਲੀ ॥

॥੧੦॥ ਜੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾ ਜਾਵੰਦਾ ਯਾਰ ਉਥੇ ਜਿਥੇਇਸ਼ਕ ਵਾਲਾ ਤੋੜਾ ਆਣ
 ਧੁਖਦਾ ॥ ਇਕਪਲਕਨਾਂ ਆਮਦੀ ਚੈਨ ਤਿਸ ਨੂੰਧੁਆਂ ਹਿਜਰਵਾਲਾਵਿਚ
 ਜਾਨ ਧੁਖਦਾ ॥ ਤਲਬਗਾਰਹੈ ਤੜਫਦਾ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀਂ ਦਿਲਉਸਦਾਵਾਂਗ
 ਮਸਾਨ ਧੁਖਦਾ ॥ ਮੌਜਦਿਲ ਹਕੀਕੀ ਦਾ ਨੇਕ ਰਸਤਾ ਰਹੇ ਵਿਚਮਜਾਜ
 ਪਰਾਣ ਧੁਖਦਾ ॥੧੧॥ ਸੀਨ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ਖਲੇ ਸਮਝ ਬਾਜੀ ਨਹੀਂ
 ਜਾਵੰਦਾ ਭੁਜ ਕਬਾਬ ਵਾਂਗੂ ॥ ਭੱਠੀ ਆਂਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਚੜੇ ਜਿਹੜਾ
 ਜਾਏ ਸੂਤਿਆ ਅਰਕ ਗੁਲਾਬ ਵਾਂਗੂ ॥ ਨਸ਼ਾ ਲਗਿਆ ਇਸਦਾ
 ਜਿਸ ਤਾਂਈ ਪਿਆ ਤੜਫਦਾ ਤੋੜ ਸ਼ਰਾਬ ਵਾਂਗੂ ॥ ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ
 ਹਾਂਸਲੀ ਸਮਝ ਸਾਰੀ ਪਿਛੇਦਸ ਜਬਾਬ ਹਸਾਬਵਾਂਗੂ ॥੧੨॥ ਸ਼ੀਨ ਸ਼ੌਕ
 ਜਾਂ ਜਾਗਿਆ ਸਚ ਵਾਲਾ ਲੱਗਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕੋਰੜਾ ਸਾੜ ਕਰਕੇ ॥
 ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਲੱਗਾ ਦੇਖਣੇ ਨੈਨ ਉਘਾੜ
 ਕਰਕੇ ॥ ਮਨੋਰਾਜ ਦੀ ਫੇਜ ਮੋਕੂਫ ਹੋਈ ਗੋਲਾ ਗੈਬ ਦਾ ਚਲਿਆਤਾੜ
 ਕਰਕੇ ॥ ਮੌਜ ਦਿਲ ਹੈ ਦਿਲ ਕੁਸਾਦ ਹੋਇਆ ਕੁਆੜਾ ਭਰਮ ਦਾ
 ਟੁਟਿਆ ਕਾੜ ਕਰਕੇ ॥੧੩॥ ਸੁਆਦ ਸਬਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਹੈ ਸਹੀ ਸਾਰੀ
 ਪਰੁ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ॥ ਰੂਹ ਹਿਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹਲਾਏ
 ਜ਼ਰਾ ਖਚਤ ਬਿਚ ਗਿਆਨ ਸਰੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ॥ ਜੱਤ ਸੱਤ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਵਿਚ
 ਪੂਰਨ ਏਹੋ ਆਰਫਾਂ ਕਾਰ ਹਮੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ॥ ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ ਜਾਣ ਲੈ ਸਹੀ
 ਸਾਦਕ ਨਹੀਂ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਲੈਸ ਹੁੰਦੀ ॥ ੧੪ ॥
 ਦੁਆਦ ਜਰਬ ਤਕਸੀਮ ਨਾਂ ਜੋੜ ਬਾਕੀ ਜਿਥੇ ਲਗੀ ਹੈ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ
 ਬੇਲੀ ॥ ਨਹੀਂ ਸਿਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਭਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਮਿਟ ਜਾਮਦੀ ਕੁਲ
 ਉਪਾਧ ਬੇਲੀ ॥ ਨਹੀਂ ਹਮ ਤੇ ਤੁਮ ਜਹ ਮੂਲ ਕੋਈ ਓਥੇ ਦਸ ਕੀ ਹੋਰੁ
 ਬਿਆਧੁ ਬੇਲੀ ॥ ਮੌਜ ਦਿਲ ਜਕੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ
 ਸਾਰ ਮੇਂ ਸਾਧ ਬੇਲੀ ॥੧੫॥ ਤੋਇ ਤਾਲਬਾਂ ਲਈਂ ਤਲੀਮ ਐਸੀ ਜਿਹ

ਵਿਚ ਨਾ ਰਹੇ ਫਸਾਦ ਕੋਈ ॥ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਰਹੇ ਬਾਕੀ
 ਅਸੀ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਬੈਠ ਬੁਨਿਆਦ ਕੋਈ ॥ ਸਚੇ ਨਾਂਮ ਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਂਵਦਾ
 ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਬਸਦਾ ਨਹੀਂ ਬਰਬਾਦ ਕੋਈ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਹੋਹ ਅਮਰ
 ਅਫੁਰ ਹੋਕੇ ਕਦੇ ਅੰਤ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਹ ਆਦ ਕੋਈ ॥੧੬॥ ਜ਼ੋਇ ਜ਼ੁਲਮ
 ਦੀ ਬਾਤ ਇਕੁ ਹੋਰ ਭਾਈ ਪਿਆ ਮੂਲ ਤੇ ਬਧ ਬਿਆਜ ਇਸ ਨੂੰ ॥
 ਕਰੇ ਨੂਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਿਉਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਮੁਕਦਾ ਖਾਕੀ ਦਾ ਕਾਜ
 ਇਸ ਨੂੰ ॥ ਰਿਹਾ ਫਸ ਖਿਆਲ ਬਗਾਰ ਅੰਦਰ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇਗਾ ਨੂਰੀ
 ਦਾ ਤਾਜ ਇਸ ਨੂੰ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਹਕੀਕਤੀ ਹਕੁ ਮਿਲਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ
 ਖਰਾਬ ਇਹ ਪਾਜ ਇਸ ਨੂੰ ॥੧੭॥ ਐਨ ਆਸ਼ਕਾਂ ਆਰਫਾਂ ਜਾਣਿਆਂਜੋ
 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਨਾ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਓਹੋ ॥ ਚਸਮਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਆਮਦੀ ਚੈਨ
 ਐਸੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਬਿਚ ਬਜ਼ਾਰ ਓਹੋ ॥ ਅਕਲ ਸ਼ਕਲ ਸੇ ਪਰੇ ਪੇਮ
 ਨਗਰ ਜਹਾਂ ਬਜਦੀ ਨਾਮਦੀ ਤਾਰ ਓਹੋ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਇਹ ਮੁਰਸ਼ਦੋਂ
 ਰਾਹੁ ਮਿਲਦਾ ਸਿਰ ਸੌਂਫ ਕੇ ਬਣਜ ਬਪਾਰ ਓਹੋ ॥੧੮॥ ਗੈਮ ਗੰਮ
 ਤੇ ਗਰਜਦੀ ਫੈਂਕੁ ਗਠੜੀ ਬਣ ਰਹੁ ਨਾ ਭਾਰ ਬਰਦਾਰ ਬੇਲੀ ॥ ਬਿਚ
 ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਬਕੀਮਤੀ ਚੈਂ ਲਵੇਂ ਸਾਰ ਜੇ ਹੋਏਂ ਸਰਦਾਰ ਬੇਲੀ ॥ ਪੁਜੇ
 ਵਾਹ ਨਾ ਕਾਲ ਜੰਜਾਲ ਸੰਦੀ ਹੋਏਂ ਜੀਵਦਾ ਦਿਲੋਂ ਮੁਰਦਾਰ ਬੇਲੀ
 ਮੋਜ ਦਿਲ ਨਾ ਖੋਫਦੀ ਜਾਇ ਰਤੀ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਮਨਸੂਰ ਹੈ ਦਾਰ ਬੇਲੀ
 ॥੧੯॥ ਫੇ ਫੈਹਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਖੂਬੁ ਸਮਝੀਂ ਜੇਹੜਾ ਅਬ ਸੁਵਾਲ
 ਜਵਾਬੁ ਹੁੰਦਾ ॥ ਸੂਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਦਿਤਾ ਵਲੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਓਸ ਅਜਾਬ ਹੁੰਦਾ ॥ ਕਰਦਾਂ ਗਡੀਆਂ ਤੇ ਤੀਰੀਂ ਛੇਦ ਕਰਦੇ ਕਿਆ
 ਕਿਆ ਇਹੁ ਉਸਦੇ ਬਾਬ ਹੁੰਦਾ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਸੁਣਾਇ ਕੇ ਹਾਲੁ ਸਾਰਾ
 ਫੇਰ ਸੁਖਨ ਦਾ ਕਰਨ ਸਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ॥੨੦॥ ਕਾਫ ਕੋਲ ਇਹ ਬਹੁਤ
 ਬਾਰੀਕ ਜਿਹਾ ਕਦਰ ਇਸਦੀ ਪਾਵਣੀ ਦੂਰ ਬੇਲੀ ॥ ਅਦਲ ਸਚ

ਤੇ ਝੂਠ ਦਾ ਦੇ ਲੱਜਤ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੀ ਕਢ ਕਸੂਰ ਬੇਲੀ ॥ ਖਾਕੀ
 ਜਿਸਮ ਸੇ ਬੇ ਅਮੈਦ ਹੋਕੇ ਲਗ ਰਹੇ ਜਾਂ ਰੂਹ ਬਿਚ ਨੂਰ ਬੇਲੀ ॥
 ਮੌਜ ਦਿਲ ਇਉਂ ਮਰਤਬੇ ਸਚ ਬਾਲੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਦਰਦ ਸ਼ਰੂਰ
 ਬੇਲੀ ॥੨੧॥ ਕਾਫ ਕਰਮ ਕਰੋੜ ਨਾ ਪਹੁਚ ਸਕੇ ਕਰੀਂ ਸਮਝ ਕੇ ਪਰਨ
 ਅਪਰੋਖੁ ਐਸਾ ॥ ਖਸ ਖਾਸ ਸਮਾਂਨ ਨਾਂ ਹਈ ਛਿਦ੍ਰ ਨਿਰਾਕਾਰ
 ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਦੋਖੁ ਐਸਾ ॥ ਮਿਟ ਜਾਣ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਸਾਰੇ ਸਚ
 ਝੂਠ ਨਾ ਰਹੇ ਸੰਤੋਖੁ ਐਸਾ ॥ ਮੌਜ ਦਿਲ ਨਾਂ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ ਉਥੇ
 ਦੰਮ ਮਾਰ ਨਾ ਬਣੇ ਨਾ ਮੋਖੁ ਐਸਾ ॥੨੨॥ ਲਾਮ ਲਾਹਿਕੇ ਦਿਲੋਂ ਭਰਾਂਤ
 ਅਬਲ ਫੇਰ ਜਾਏਂ ਜੇ ਆਰਫਾਂ ਬਲ ਬੇਲੀ ॥ ਕਰੇਂ ਆਸ ਨਰਾਸ ਦੇ
 ਪਾਵਣੇ ਦੀ ਰੰਦੁ ਬਹੇਂ ਮਕਸੂਦ ਦਾ ਮਲ ਬੇਲੀ ॥ ਸਮਾ ਪਾਇਕੇ
 ਅਕਸ ਮਿਲ ਜਾਏ ਆਪੇ ਰਿਦੇ ਰਾਮ ਜੇ ਰਹੇਂ ਅਚਲ ਬੇਲੀ ॥ ਮੌਜ
 ਦਿਲ ਇਹੁ ਸੁਹਬ ਤੋਂ ਫੈਜ ਹੁੰਦਾ ਝੂਠੀ ਜਾਣ ਨਦਾਨ ਨਾਂ ਗਲ ਬੇਲੀ
 ॥੨੩॥ ਮੀਮ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ ਓਹ ਸਚੁ ਰਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਰੋਜੁ ਕੁਸਗ ਦੀ
 ਲਾਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ॥ ਖਸਲਤ ਹੰਸ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈਵਾਨ ਜਾਣੇ ਠੂੰਗੇ ਮਾਰਦੇ
 ਦਿਸਦੇ ਕਾਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਕੁਲ ਬਕਬਾਸ ਇਹ ਗਾਉਣ ਪਕਾਪਰਖਣ
 ਆਉਣ ਨਾ ਰੰਗ ਦੇ ਰਾਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ॥ ਮੌਜ ਦਿਲ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਮਗਜ਼
 ਗੰਦਾ ਨਹੀਂ ਲਪਟ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਬਾਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ॥੨੪॥ ਨੂਨ ਨੇਹੁਜੇਕਰੇਂ
 ਤਾਂ ਨਜਰ ਖੁਲੇ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕੁਲ ਸ਼ਮਾਰ ਅੰਦਰ ॥ ਸਤੇ ਦੀਪ ਨੇਂ
 ਖੰਡ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਬਿਚੇ ਖਬਰ ਗੈਬ ਦੀ ਖਿਆਲ ਗੁਜਾਰ ਅੰਦਰ ॥
 ਪੜਦਾ ਗਫਲ ਤੋਂ ਚੱਕਦਾਂ ਨਹੀਂ ਗਾਫਲ ਖੋਇਆ ਜਤਨ ਬਗੈਰ
 ਦਿਲਦਾਰ ਅੰਦਰ ॥ ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ ਸੀਨੇ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਕਰੀਂ ਰਬਦਾ
 ਨਿਤ ਦੀਦਾਰ ਅੰਦਰ ॥੨੫॥ ਵਾਉ ਵਾਸਤੇ ਏਸ ਨਗਾਹਿ ਹੋਣੇ ਕਰ
 ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਈ ਤਲਪਟ ਬੇਲੀ ॥ ਕੋਈ ਸਿਖ ਹਜ਼ਰਾਇਤਾਂ ਕਰੇ ਕਾਮਣ

ਕੋਈ ਕਰੇ ਨਜ਼ਮ ਦਾ ਰਟ ਬੇਲੀ ॥ ਗਏ ਉਲਝ ਅਨੇਕ ਅਫਸੋਸਆਲਮ
 ਰਹੇ ਬਿਚ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਅੱਟ ਬੇਲੀ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਕਿਉਂ ਦਿਲ ਦਾ
 ਬੈਹਰ ਖੁਲੇ ਸਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਟਬੇਲੀ ॥੨੬॥ ਹੇ ਹੋਂਵਦਾ
 ਹੱਜ ਜਮਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈਂਦਾ ਉਸ ਹੀ ਤਰਫ ਦਾ ਸਾਸ ਜੇਹੜਾ ॥ ਇਕ
 ਦੰਮ ਨਾਂ ਜਾਵਦਾ ਮੂਲ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਵਿਚ ਨਵਾਸ ਜੇਹੜਾ ॥
 ਕਰੁ ਆਸਰੇ ਬਿਚ ਅਨਾਦ ਨਿਸਚਾ ਮਿਟ ਜਾਏ ਬਣੋਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਜੇਹੜਾ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਨਾਂ ਲੱਗਦਾ ਦਾਗ ਉਸਨੂੰ ਹੈਗਾ ਸੁਧ ਸਰੂਪ
 ਅਕਾਸ਼ਜੇਹੜਾ ॥੨੭॥ ਲਾਮ ਲਖਤਾ ਲਈਂ ਅਲਖਵਾਲੀਗਾਲਬਪੈਣਨਾਂ
 ਤੁਧ ਤੇ ਆਠ ਬੇਲੀ ॥ ਜਿਤ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਕਰੀਂ ਮਾਰ
 ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਠ ਬੇਲੀ ॥ ਆਸ਼ਾ ਤਿਸ਼ਨਾਂ ਹਈ ਚਿੰਤਾ ਇਨਾਂ ਮਾਰੁ
 ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਠ ਬੇਲੀ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਖਤਾਬ ਨਦਾਂਨ ਦਾ ਤਾਂ ਦਿਲੋ
 ਮਾਰਦਾ ਮੋਜ ਦੀ ਠਾਠ ਬੇਲੀ ॥੨੮॥ ਅਲਫ ਏਸ ਹੈ ਮੁਰਤਬੇ
 ਪਹੁੰਚਿਆ ਓਹੁ ਭਇਆ ਆਇ ਤੁਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗ ਜਿਸਨੂੰ ॥ ਮਗਰ
 ਰਸਮ ਨਾ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਏ ਆਲਮ ਰੋਸ਼ਨ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਚਰਾਗ
 ਜਿਸਨੂੰ ॥ ਰਹੇ ਮਸਤ ਬੇਖਬਰ ਬੇਖਤਰ ਆਸ਼ਕ ਲਗ ਜਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ
 ਜਾਗ ਜਿਸਨੂੰ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਨਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਭਾਹਿ ਤਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ
 ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦਾਗ ਜਿਸਨੂੰ ॥੨੯॥ ਯੇ ਯਾਰ ਦਾ ਯਾਰ ਹੋ ਜਾਏਂ
 ਵਾਸਲ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜਾਂ ਦੀ ਬੰਨੇ ਜਮਾਤ ਬੇਲੀ ॥ ਖੁਦੀ ਛੋਡ ਬੇਖੁਦ ਹੋ
 ਖੁਦ ਹੋਵੇਂ ਪੀਵੇਂ ਅਸਲੀ ਆਬ ਹਿਆਤ ਬੇਲੀ ॥ ਜਦੋਂ ਆਣ ਤਾਸੀਰਨੂੰ
 ਅਸਰ ਹੋਵੇ ਹੋਇ ਜਾਂਵਦੀ ਤੁਰਤ ਨਜਾਤ ਬੇਲੀ ॥ ਮੋਜ ਦਿਲ ਜਾਂ ਦਿਲ
 ਮੇਂ ਦਿਲ ਮਿਲਿਆ ਮਿਲੀ ਜ਼ਾਤ ਮੇਂ ਜ਼ਾਤ ਹੈ ਜ਼ਾਤ ਬੇਲੀ ॥ ੩੦॥ ਸਾਜਨ
 ਸਾਦਕ ਅਰਜਾਂ ਕਰਦੇ ਅਪਨੀ ਕਹੋ ਕਹਾਨੀ ਮੇਹਰਵਾਨੀ ॥ ਗਿਆਨ
 ਹੋਇ ਨਾਂ ਇਸ ਬਿਧ ਸਾਨੂੰ ਰਹਿੰਦੇ ਆਪ ਸਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮਕਾਨੀ ॥

ਤਬ ਇਹ ਬੋਲ ਬਣਾਏ ਆਰਫ ਕਹਿੰਦਾ ਸੁਖਨੁ ਜੁਬਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ
 ਫਾਂਨੀ ॥ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੈ ਨਾਮਾਂ ਅਸਲੀ ਇਸਮ ਖਤਾਬੀ ਜਾਂਨੀ ਮੋਜ
 ਦਿਲਾ ਦਿਲਦਾਨੀ ॥੩੧॥ ਕਵਿਤ ॥ ਝਿੰਗੜਾਂ ਦੀ ਜੂਹ ਵਿਚ ਢਾਬ ਦੇ
 ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਸੁਖਨ ਇਹ ਸਾਰ ਹੈਂ ਨਦਾਂਨ ਕਹੇ ਮੋਜ ਦਿਲ ॥ ਦੁਮੈਤ
 ਉਠਾਇ ਕੇ ਅਦੁਤੀ ਕੇ ਮਕਾਂਨ ਪਰ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਭੇਖ ਨਾਂ ਬਣਾਵਟ ਹੈ
 ਤਿਲ ॥ ਸਰਬ ਸੁਆਂਗ ਵਿਖੇ ਖੇਲਦਾ ਨਰੇਸ਼ ਹੋਇ ਭਰਮ ਉਠਾਇ
 ਨਿਰਪਖ ਦਰਵੇਸ਼ ਮਿਲ ॥ ਅਮਲ ਕਮਾਏਂ ਜੇਹੜੇ ਕਹੇ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਆਵੇ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਨੇੜੇ ਆਫਤ ਅਜਿਲ ॥੩੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਸੁਖਨਲ ਸਾਰ
 ਬਹਾਰ ਕਹੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਹੀ ਇਹ ਹੈ ਬੁਕਰਾ ॥ ਸੋ ਤਕਰੀਰ ਤਹਰੀਰ
 ਭਰੀ ਤਸਰੀਹ ਰਰੀ ਹਮ ਜੋ ਫੁਕਰਾ ॥ ਸੇਹਤ ਸੈਰ ਇਹ ਪੈਰ ਪੈ ਪੈਰ
 ਕਰੇਂ ਗਰ ਠੈਰ ਹੋਏਂ ਠੁਕਰਾ ॥ ਅਮਨ ਕੇ ਚਮਨ ਮੇਂ ਗਮਨ ਹੂਏ ਜਬ
 ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਕੀਓ ਸੁਕਰਾ ॥੩੩॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਗੁਰ
 ਚਾਹੀਏ ਜੈਸੇ ਆਹਨ ਗਰ ॥ ਪਕੜ ਹਥੋੜਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਸਿਧੇ ਦੇਵੇ
 ਕਰ ॥੧॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਭੁਲ ਨਿਕਲੇ ਜੇ ਗੁਰ ਮਿਲੇ
 ਲੁਹਾਰ ॥ ਰੇਤੀ ਪਕੜ ਗਿਆਨ ਕੀਲਾਹੇ ਤੁਰਤ ਜੰਗਾਰ ॥੨॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਭੁਲ ਅਬ ਨਾਂ ਹੈ ਗੁਰ ਜਾਤ ਅਜਾਤ ॥ ਜਿਉਂ ਕਾ ਹੀ
 ਤਿਉਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਪੀਤਾ ਅਬ ਹਿਆਤ ॥੩॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ
 ਗੁਰੁ ਮੰਨੀਏ ਕਾਮਲ ਵਲੀ ਫਕੀਰ ॥ ਰਸਤੇ ਰਸਤੇ ਜਾਂਵੰਦਾ ਦੇਵੇ ਛੋਡ
 ਸਰੀਰ ॥੪॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਗੁਰੁ ਗਿਆਤ ਸੇ ਐਸੇ ਕੀਓ
 ਚਲਾਣ ॥ ਪਾਣਾ ਦੀ ਗਠ ਖੋਲਕੇ ਬਾਣੀ ਸੇ ਨਿਰਬਾਣ ॥੫॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ਬੰਗੈ ਸ਼ੈਰ ਸੇ ਮੀਲ ਦੋ ਪਛਮ ਓਰ ਪਛਾਨ ॥ ਯਾਦਗਾਰ ਤਹ ਗੁਰ
 ਕੀ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰ ਹੀਂ ਦਰਮਿਆਨ ॥੬॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਜਵਾਹਰ
 ਮ੍ਰਿਗੀਦ ਕੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਰਨਾਮ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਜਾਂਨਿਓ

(੧੧੬)

ਨਾਮੀ ਨਾਮ ॥੭॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਹਿ ਮੁਖ ਉਪਮਾ ਹੋਂ ਕਰੋਂ ਸਤਿਗੁਰ
ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ ਮੋ ਜੈਸੇ ਮਤਿ ਮੰਦਕੋਕੀਨੋ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ॥੮॥ ਦੋਹਰਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਜਵਾਹਰ ਮਿਰਿੰਦ ਕੇ ਗੁਰ ਕੋ ਭੀ ਪਰਨਾਮ ॥ ਗੁਰ ਕੋ ਭਈ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮਿਲਓ ਹੈ ਮੋਹਿ ਰਾਮ ॥੯॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਿਚ ਹਜੂਰੀ ਮਰਤਬੇ
ਰਹਿੰਦੇ ਸੁਬਹਾ ਸ਼ਾਮ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੁਰ ਔਲੀਆ ਹੰਬੀਰ ਚੰਦ ਜੀ
ਨਾਮ ॥੧੦॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਆਤਮ ੧ ਖੰਡ ੯ ਬਕਾਰ ੬ ਬਿੰਦ ੦ ਸੰਮਤ
ਬਿਕ੍ਰਮ ਰਾਇ ॥ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਅਬ ਮੋਜ ਦਿਲ ਦੀਨੀ ਕਲਮ ਠਰਾਇ
॥੧੧॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਬੇਦ (੪) ਬਚਨ (੩) ਜੁਗ (੪) ਅੰਕਲਾ ਸੰਮਤ
ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹਿ ॥ ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਸ ਸਮਾਪਤ ਪਾ ਬਿਸਰਾਮ ਪਨਾਹਿ ॥

ਸੰਮਤ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ੪੩੪

